

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MIRIAM HALAHMY

Çeviren:
Rasim Emirosmanoğlu

Sıcacık Bir Yuva

5.
baskı

The Emergency Zoo, Miriam Halahmy

© Miriam Halahmy, 2016

© **Can Sanat Yayınları A.Ş.**, 2019

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla aracılığıyla satın alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-4113-5

1. Basım: 2019

5. Basım: 2000 adet, Şubat 2022

Çeviren: Rasim Emirosmanoğlu

Kapak Resmi: Leo Nickolls Design

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Editör: Tuğçe Özdeniz

Düzeltili: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarımı: Alper Zeki, Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: As Bilgi Teknolojileri Yayıncılık Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Sertifika No: 52996; Adres: Orhangazi Mah. Demir Sok.

No:2/1 Esenyurt, İstanbul

Sıcacık Bir Yuva

MIRIAM HALAHMY

Çeviren: Rasim Emirosmanoğlu

MIRIAM HALAHMY

Şair ve yazar Miriam Halahmy, eserlerinde çocuklar ve gençler için farkındalık yaratan konulara değiniyor. Bugüne dek dört romanı, üç şiir seçkisi ve eğitsel kitapları yayımlandı. *Hidden* adlı gençlik romanı “Sunday Times” tarafından haftanın kitabı seçildi ve Carnegie Medal’a aday gösterildi. Miriam Halahmy PEN İngiltere aracılığıyla, kendi öykülerini yazmak isteyen mülteciler için yazı atölyeleri düzenliyor.

İçindekiler

Kulübe.....	11
En Nazik Şey	20
Tinkerbell de... ..	28
Güvenli Bir Yer Var mı?	39
Acil Durum Hayvan Sığınağı	48
Lotte ve Rudi.....	59
Gelen Hayvanların Ardı Arkası Kesilmiyor	67
Şifreli Yazmak.....	79
Büyük Tehlike	88
Savaş Patlak Verdiğinde... ..	97
Ne Göz, Ne Burun, Ne de Ağız	105
İlk Düşen Askerimiz	118
Korkunç Bir Hikâye	128
Ayrılmayacağımıza Söz Ver	139
Kıl Payı	150
Cehennem Sanki!	158
Kurtarıcılar	166

Feci Haberler	175
Savaş!	186
Tilly İdareyi Ele Alıyor	192
Edith Teyze	204
Nereye Gidersek Gidelim... ..	216

Jacob'a, sevgiyle

Olur da bir gün ailenizle birlikte evinizi apar topar terk etmeniz gerekirse, sakın ha hayvanlarınızı evde bırakıp gitmeyin ya da onları sokağa salmayın. Eğer komşularınız onlara göz kulak olamayacaksa, bu durumda en iyisi onları uyutmaktır.

*“Hayvan Sahiplerine Tavsiyeler”den alıntı,
Ev Güvenliği Bakanlığı, 25 Ağustos 1939*

*Gün batımında ve sabahları,
Hatırlayacağız onları.*

*“Savaşta Yitirilenler”den
Robert Laurence Binyon*

Kulübe

26 Ağustos 1939, Cumartesi

“Merhaba!” diye bağırdı Tilly.

Rosy, kanalın üzerindeki köprüden ona el salladı.

“Koş Bonny!” dedi Tilly bisikletinin gidonunu kanalın yanındaki yola kırarak. Minik köpeği de koşarak onu takip etti.

Rosy bisiklet sepetinin üzerine eğilmiş, kedisinin üstünü pembe bir şalla örtüyordu.

“Tinkerbelle nasıl bu sabah?” diye sordu Tilly bisikletini köprüye doğru sürerek.

“Çok iyi ve çok şık,” dedi Rosy ve Tinkerbelle’in altın rengi tüylerini okşadı.

“Harika, hadi gidelim!”

Tilly pedala basıp bisikletiyle vın diye köprünün üzerinden geçip kanalın diğer yakasına bağlanan bayırı inerken Bonny tiz bir sesle havlayarak peşinden koşturdu.

“Hey, beni bekle!” diye bağırdı Rosy bisikletini doğrultup pedal çevirmeye başlayarak.

Ama terk edilmiş fabrikaların arasındaki boş araziden geçerken zaten yavaşlamak zorundaydılar. Çünkü yerler tekerleklerini patlatabilecek cam ve metal parçalarıyla doluydu.

Yine de çok geçmeden yıkık bir duvardaki deliğe ulaşmış içinden geçtiler ve önleri açıldı. Tilly tümseklerle dolu toprak zeminde ilerideki koruluğa doğru hızla pedal çevirmeye başladı ama kısa bacaklarıyla Rosy ona yetişmekte zorlanıyordu.

Tarlanın öteki ucuna varmaları yalnızca birkaç dakikalarını aldı. Tilly ve Rosy’nin buradan itibaren eteklerine takılıp çıplak kollarını çizebilecek dikenli çalılar arasından geçmeleri gerekti, Bonny ise kendi boyundaki bitkilerle boğuşarak onları takip etti. Sonunda açıklığa vardılar, Tilly epey coşkulu bir çığlık koyuverip bisikletini çimenlerin üzerine bıraktı.

İki kocaman bahçe kulübesi büyüklüğündeki, geniş ve eski bir kulübenin önünde duruyorlardı. Duvarları yıkık döküktü, çatısında delikler vardı ve kapısı hafif aralıktı, ama ne olursa olsun burası onların gizli yerleriydi. Tatil başında keşfetmişlerdi burayı ve o günden beri her gün oyunlarını burada oynamışlardı.

Rosy, Tinkerbelle’i sepetten indirip bisikletini ağaca

yasladı. “Sen re el kavanozlarındaki suyu değiştir,” dedi. “Ben de taze çiçekler toplayayım.”

“Sonra da   le yemeğine kadar yerleri s p r r z, böylece her yer tertemiz ve derli toplu olur,” diye seslendi Tilly, peşindeki Bonny’yle kulübeye doğru koşarken.

Rosy  i ek toplamak için minik bir gezintiye  ıktı. Bir yandan kendisine eşlik eden Tinkerbelle’i okşuyor, bir yandan da etrafa bakınıyordu.

“Gelincik  i ekleri tarla kıyılarında, papatyalarsa çimenlerde,” diye mırıldandı, “birkaç sarı s sen ve meşe ağacının dibinde de kocaman bir yüksük otu var.”

Tilly kavanozlardaki bayat suyu solan çiçeklerle beraber bahçeye boşaltırken gülümsemekten kendini alamadı. Rosy tüm çiçeklerin, tüm ağaçların adlarını ve daha birçok şeyi biliyordu. Sanki kitapları bütün bütün yutmuştu. Rosy’nin yatak odasındaki kitaplığında on ciltlik bir Arthur Mee Ansiklopedisi koleksiyonu ve başka kimsede görmediği kadar çok kitap vardı. Tilly ne zaman bir şeyi merak edip öğrenmek istese Rosy ansiklopedilerini karıştırırdı. Üstelik şimdi ikisi de on iki yaşındaydı ve altıncı sınıfa gidiyorlardı, dolayısıyla Tilly yığınla ev ödevini yapabilmek için Rosy’nin kitaplarına artık her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyordu.

Tatillerin en güzel yanı bu işte, diye düşündü Tilly, uzun vücuduyla gerinerek. Koskoca altı hafta boyunca hiç  dev yok!

“Gel Bonny,” diye seslendi, “dere kenarına inelim.” Bu teklife sevinmişe benzeyen Bonny neşeyle havladıktan sonra ağaçların arasında koşmaya başladı.

Dere yaz sığağında neredeyse kurumuştı, ama sonra havanın birden bozması ve gökten boşanırcasına yağın yağmurlarla birlikte yosun tutan kıyıların arasında yeniden özgürce aklamaya başlamıştı.

Dereye ilk varan Bonny oldu, hiç tereddüt etmeden buz gibi ve taptaze suya atladı. Minik gövdeleri ve örümceğinkileri andıran uzun bacaklarıyla su böcekleri, bir ağacın üç kökü arasında hapsolmuş bir su birikintisinde yüzüyordu. Tepelerinde siyah bir kuş neşeyle şakıyor, sesi Bonny'nin suda çıkardığı sesleri neredeyse bastırıyordu.

Tilly sandaletlerini ve çorabını çıkardı, elbisesinin eteğini külotunun kenarlarına sıkıştırdı ve Bonny'nin peşinden sığ suda yürümeye koyuldu. Dere yatağı çamurluydu, Tilly parmaklarının arasındaki o vıcık vıcık hissi sevdi. Rosy ise çamurun içinde bazı yaratıkların saklandığından korktuğu için sadece suyun kenarına oturup ayaklarını suya sallandırmakla yetindi.

Tilly reçel kavanozlarını suyla doldurduktan sonra sudan çıktı, ayakkabılarını ve çoraplarını kolunun altına sıkıştırdı ve Bonny'ye ılık çalıp çıplak ayaklarıyla açıklığa geri yürüdü.

Kulübenin kapısında elinde kırık bir süpürgeyle duran Rosy, "Dikkat et," diyerek uyardı onu. "Etrafta hâlâ bir sürü çivi var."

Yaz boyunca çalışıp didindiler, günlerini kulübenin içini temizleyerek geçirip burayı kendi küçük evlerine çevirdiler. Tilly vaktiyle bu eski kulübenin bir çiftçiye ait olduğunu düşünüyordu, ama ilk bulduklarında içi örümcek ağlarıyla doluydu ve buraya artık kimsenin gelmediği

belliydi. Duvarlardaki korkunç örümcek ağlarını elleriyle savuşturdular ve yere halı niyetine birkaç çuval serdiler. Kulübenin içinde buldukları birkaç ahşap sandığı da oturak olarak kullandılar. Taze çiçeklerle doldurdukları kavanozlar ve Tilly'nin annesinden yalvar yakar aldığı eski bir kırmızı kadife kumaş parçasıyla, buldukları bu yeri sımsıcak bir yuvaya dönüştürdüler.

“Burayı henüz kimse keşfetmediği için çok şanslıyız,” dedi Tilly, sandviç paketlerini bisikletin sepetinden çıkarırken.

Kucağında Tinkerbelle'le bağdaş kurmuş oturan Rosy, “Sır nasıl tutulur biliyoruz da ondan,” dedi. Tinkerbelle patilerini uzun uzun yalayıp temizlerken Rosy de onun kulağını okşuyordu. “Kedilerin kulaklarının aynı elflerin kulaklarındaki gibi sivri olması çok hoşuma gidiyor,” dedi Rosy.

“Ya da Marslıların kulakları gibi,” dedi Tilly sırtarak ve iyice uzamış cümlelere pat diye oturup Bonny'yi kucağına aldı. “Hayvanlarımız da gizli sığınağımızı bizim gibi çok seviyor,” dedi Bonny'nin alnındaki geniş beyaz kısmı öperek.

Bonny hemen hemen iki yaşında bir Cavalier King Charles Spaniel cinsi dişi köpekti. Siyah, beyaz ve altın rengi karışımı tüyleri, uzun kıvrık kulakları, kocaman kahverengi gözleri vardı ve en taşlaşmış kalpler bile o gözlere baktığında yumuşardı.

Rosy, Tinkerbelle'e bir sardalya balığı uzattı. Kedi balığa sokulup onu koklarken derin derin mırladı.

“O da nereden çıktı?” diye sordu Tilly.

“Megan’a çaktırmadan kilerinden aşırdım,” dedi Rosy, yüzünde haylaz bir gülümsemeyle.

Tilly gülerken Tinkerbelle ağzını açıp dişleriyle sardalyadan minik parçalar almaya başladı. “Bonny’den çok daha nazikçe yiyor.”

“E tabii,” dedi Rosy, “kediler yemeğe kurt gibi saldırırlar çünkü onlar özlerinde kaplıdır, baksana, sence de Tinkerbelle minik bir kaplıya benzemiyor mu?” Dişi tekir kedisinin yer yer siyah çizgili altın rengi tüylerini okşadı.

“Hem de nasıl,” diye mırıldandı Tilly, ağzı peynirli ve turşulu sandviçinden aldığı lokmayla doluydu.

Kızlar sımsıcak güneşin tadını çıkararak öylece oturdular, Tilly birkaç köpek bisküvisiyle Bonny’nin karnını doyurdu. Sonra iki arkadaş yüzükoyun yere uzanıp kitaplarını okumaya koyuldular.

Her zamanki gibi saatleri şaştı, ta ki Rosy “Yirmi beş dakika içinde evde olmazsak yine çay saatini kaçıracamız,” diyene dek.

“Yapma ya,” dedi Tilly iç çekerek. Kitabını bisikletine geri koydu ve Bonny’den kendisini takip etmesini istedi.

“Pazar sabahı pazar okulu var, sonra da papazla eşi öğle yemeğine geliyor, Megan davet etmiş,” dedi Rosy.

Kızlar birbirlerine bakıp göz devirdiler.

“Yazık sana,” dedi Tilly.

Papaz epey ince, tuhaf bir sese sahipti ve Tilly pazar okulu günleri gülme krizine tutulduğundan hep sorun yaşıyordu.

“Papaz bana sen ıslah olmazsın,” dedi.

“Hadi ya,” dedi Rosy. “Islah olmak: Düzeltilemez ya da iyileştirilemez olmak.”

“Vay canına Rose, tüm bunları nasıl aklında tutabiliyorsun?”

“Biliyorsun, bazen sırf eğlence olsun diye ansiklopedi okurum,” dedi.

Rosy, Tinkerbelle’i düğme burnundan öpmek için eğildiği sırada kedi esneyip gerindi.

“Kendime bir eğlence bulmam lazım, canım çok sıkılıyor,” dedi Tilly ve ayağa kalktı. “Meşe ağacının tepesine tırmanacağım.”

“Acele et o zaman, birazdan gitmemiz lazım.” Rosy, Tinkerbelle’i alıp kulübeye götürdü. Çünkü orada kaybolma derdi olmadığı için onu serbest bırakabiliyordu, böylece kedi de özgürce koşturabiliyordu.

Tilly ağacın alçak dallarından birine tırmandı, sonra yaz boyunca bir türlü ulaşamadığı, başının üzerindeki dala tırmanmayı tekrar geçirdi aklından.

Bu gün o gün olmalı, diye telkin etti kendini. Annem bana her şeyin artık küçük geldiğini söyleyip duruyor, eğer öyleyse eskisinden uzun olmalıyım, diye düşündü. Tüm kuvvetiyle uzun bacaklarından destek alıp parmaklarıyla dala uzandı, hem de öyle bir uzandı ki, parmakları eklem yerlerinden çıktı sandı. Ama ilk kez başının üzerindeki dala ulaşmayı başardı, iki eliyle onu sımsıkı kavrayıp kendini yukarı çekti.

“Başardım işte! Başardım!” diye bağırdı, az önceki çabasından ötürü pancar gibi kızarmış suratıyla.

“Aferin,” diye seslendi Rosy kulübeden. “Hadi o zaman in artık da gidelim.”

“İniyorum,” dedi ve birkaç saniye sonra Tilly alt daldan çimenlerin üzerine atladı. Bonny hoplayıp zıplayarak Tilly’nin elini sevinçle yaladı.

Tilly sınıftaki kızlar arasında en uzun ve en hızlı koşanıydı. Rosy ise daha ufak tefekti, Tilly’den yedi-sekiz santim kısaydı, saçları omuzlarında ve kıvrıktı, ayaklarıysa minicikti. Rosy okulda her konuda en iyiydi, ama Tilly de Rosy’den daha cesurdu. Yine de Rosy en ufak şeylerden bile endişe duyardı.

Ki bu hiç şaşırtıcı değil, diye hatırlatırdı Tilly kendine. Rosy evli ablası Megan ve onun eşi Donald’la birlikte yaşıyordu. Donald kasaptı. Rosy üç yıl önce buz gibi bir ocak günü annesiyle babasını zatürreden kaybetmişti.

Bu göz önünde bulundurulduğunda, Tilly aralarında asıl cesur olanın Rosy olduğuna kanaat getireli çok olmuştu. Rosy ilk birkaç ay çok üzülmüştü, sonrasındaysa kitaplarına gömülmüş ve bir daha annesiyle babasından söz ettiğini duyan pek olmamıştı. Annesiyle babasının ölümünden sonra yirmi beş yaşındaki Megan da bir abladan ziyade katı, pejmürde giyimli bir ebeveyne dönüşmüştü. Evin dış kapısından içeri adım atıldığı an terliklerin giyilmesi, kiliseye giderken eldiven takılması gibi Rosy’yi çıldırtan kuralları vardı. Neyse ki Megan’dan on yaş büyük olan Donald eğlenceli ve neşeli biriydi, ablasına çaktırmadan Rosy’ye fazladan cep harçlığı ve şeker verirdi.

“Megan’ın ablam olduğunu biliyorum,” demişti Rosy

Tilly'ye. "Ve onun da sık sık tekrar ettiği gibi, bir ablaya sahip olduğum için şanslıyım, ama ben de senin gibi bir çocuğum sadece."

"Biz yalnızca arkadaş değiliz," diye cevap verdi Tilly. "Biz kız kardeş gibiyiz. Yani birbirimizi ta bebekliğimizden beri tanıyoruz, kitap okumak ve evcil hayvanlarımızın olması gibi bir sürü de ortak yanımız var."

"Kesinlikle," diye yanıtladı Rosy.

Derken Bonny ormana doğru koşmaya başladı, Tilly de peşinden gidip onu yakaladı ve tasmaını bağladı. Birlikte eşyaları topladılar, Rosy, Tinkerbelle'i sepetine koydu. Kulübede oynadıkları top oyunundan sonra, minik kedi uykulu görünüyordu.

"Hadi gidelim," dedi Rosy; sesi endişeli geliyordu. "Eğer dünkü gibi geç kalırsam Megan'dan azar yerim."

Çalılıkların arasına dalarlarken "Neyse ki eve yürüyerek dönmüyoruz," dedi Tilly iç çekerek. Sonra bisikletlerine atlayıp kanalın ve harikulade kulübelerinin ötesinde bulunan, Batı Londra'da evlerinin bulunduğu caddeye doğru pedal çevirdiler.

"Yarın öğle yemeğinden sonra görüşürüz," diye bağırdı Tilly, yolları ayrılırken.

"Tam iki buçukta," diye seslendi Rosy, diğer yöne doğru sürerken bisikletini.

Tatilin bitmesine daha tam bir hafta var, diye düşündü Tilly, usulca evine doğru pedal çevirirken. Dili ağzının kenarından sarkan Bonny de yanında koşarak onu takip ediyordu.

En Nazik Şey

26 Ağustos 1939, Cumartesi öğleden sonra

“Hadi Tinkerbelle ve Bonny’yle beraber dere kenarına inip biraz oynayalım,” dedi Tilly.

“Ben Tinkerbelle’in çadırını da yanımıza alacağım,” dedi Rosy, gizli kulübelerindeki bir kasadan sarkan uzun sicimli geniş parçaları toplarken.

“Harika bir fikir. Hadi gel Bonny!” Tilly tiz bir ıslık çaldı ve ağaçlık alana doğru yola koyuldu.

Hava yine çok güzeldi, ormandaki açık alanlar güneş banyosu yapıyordu. Kızlar cumartesi gününden bu yana kulübenin etrafındaki kuru yaprakları süpürmüş, duvarlara Tilly’nin pazar okulunda çizdiği resimlerden asmış-

lardı. Pazar okulunda herkes ona “oturup sessizce bir şeyler yap” dediği için bu onu rahatsız ediyordu. Babasıysa genellikle ya bahçede çalışır ya da radyo dinlerdi. Ama Tilly’nin bacaklarındaki kaslar öğle yemeğinde uzun bir bisiklet yolculuğuna ya da sağlam bir koşuya çıkması için ona adeta yalvarıyordu.

Yetişkinler ne kadar tembel, diye mırıldanmıştı kendi kendine. İnsan neden oturup sessizce vakit geçirmek zorunda olsun ki? Bu tam anlamıyla zaman kaybıydı.

İşte sonunda tekrar dışarıya çıkabilmişti, yanında Bonny’yle en iyi arkadaşı vardı ve çay saatine kadar onları hiçbir yetişkin rahatsız edemeyecekti.

Dere kenarına vardıklarında Rosy ve Tilly Rosy’nin Megan’dan yalvar yakar aldığı yırtık pırtık örtüyü çıkarıp iki ipini ağaçlara bağladılar. Sonra kenarlarını güzelce açıp Tinkerbelle’e güzel bir kapalı alan oluşturdular.

“Ağaçların arasına gidip kaybolmanı istemeyiz değil mi?” dedi Rosy ve sürünerek eğreti çadıra girip tüy yumağı kedisini içeri bıraktı.

Bonny dışarıda dereden su içerken Tilly sürünerek içeriye, arkadaşının yanına geldi.

“Al bakalım Tinks, yakala,” dedi Tilly ve topu alıp havaya fırlattı.

Tinkerbelle hemen ayaklanınca kızlar gülüşüler, kedi başını yana eğdi, kulaklarını kıstı ve topun havadaki hareketini dikkatle takip etti. Sonra bir hışımla havaya sıçrayıp patileriyle topu yakaladı.

“Aferin sana! Dünyanın en akıllı kedisisin sen!” dedi Rosy.

“Ben de bir bakayım Bonny ne yapıyor,” dedi Tilly.

Sürünerek dışarı çıktı, ayağa kalktı ve üzerini silkeledi. Elbisesini çekiştirerek düzeltti ve sandaletleriyle çoraplarını çıkarıp suya girdi. Bonny derenin sığ kısımlarından yürüyerek karşıya geçmiş, kıyıya tırmanıyordu.

Köpek bir ağaca doğru koşmuş, heyecanla ağacın dibini eşeliyordu. “Ne oldu Bonny Bonbon?” diye seslendi Tilly, Bonny’ye. Yaptığı şeyden keyif aldığı öyle belliydi ki minik kuyruğu havaya dikilmiş her hareketinde bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

Rosy başını çadırdan dışarı uzattı, “Her şey yolunda mı?” diye seslendi.

Tilly omuz silkti. “Bonny kızıma baksana, nasıl keyif alıyor kazmaktan, değil mi?” Güldüler, Bonny de o sırada arka ayakları üzerinde durup yüksek sesle havladıktan sonra kazmaya devam etti.

“Ben de çıkıp biraz temiz hava alayım,” dedi Rosy.

“Yanına gidip ne bulduğuna bakacağım,” diyen Tilly de köpeği gibi derenin içinden usulca diğer yakaya geçti.

Tilly tam kıyıya tırmanmak üzereydi ki Rosy’nin “Tinkerbelle yok!” diye bağırdığını duydu.

Ah olamaz! dedi Tilly içinden, hemen arkasını dönüp tekrar suya atladı. “Çok uzaklaşmış olamaz.”

Rosy olur da Tinkerbelle hâlâ içindeyse ve onu görememişse diye çadırın kenarlarını çekiştirdi, sonra ağacın etrafındaki çalılıkları sallayarak kedisine seslendi: “Tinkerbelle geri dön, yoksa ormanda kaybolacaksın bak, lütfen geri dön.”

“Ben Bonny’yle bu tarafı arayacağım,” dedi Tilly ve

köpeğini bir ıslıkla yanına çağırdı. “Rosy sen burada kal, belki Tinkerbelle hâlâ buralardadır.”

Rosy tamam deyip ısrarla çalılıkları sallamaya ve kedisine seslenmeye devam etse de Tilly arkadaşının ağlamak üzere olduğunu farkındaydı.

Tilly ağaçlık alanın derinliklerine doğru yürümeye başladı, o elindeki sopayla çalılıkları nazıkçe dörterken Bonny de hemen yanı başında yerleri kokluyordu. “Onu bulmak zorundayız Bons,” diye mırıldandı Tilly. “Rosy onsuz mahvolur, değil mi?”

Bonny bir anlığına durup Tilly’yi izledi, köpeğin kah-verengi gözleri kocaman açılmıştı, kulaklarıysa Tilly’nin söylediği her şeyi anlıyormuş gibi dimdikti.

Sonra tiz bir sesle havlayıp öne atıldı. Ardından koş-turan Tilly onun devasa bir çam ağacının önünde durdu-ğunu gördü, ağacın dalları yukarı doğru birer basamak oluşturacak şekilde sıralıydı. Bonny hemen oracığa oturdu ve havladı da havladı, burnuysa ağacın tepesini işaret ediyordu.

“Orada!” diye bağırdı Tilly, Tinkerbelle dallardan birinde oturmuş patisiniyalıyordu, dünya batsa umurunda değildi.

Tilly, “Rose! Gel, Tinkerbelle burada! Bonny buldu onu!” diye bağırır bağırılmaz, Rosy koşarak çalılıkların arasından belirdi, kıvrıkcık saçlarına yaprak parçaları ve ince dallar dolanmıştı.

“Çok şükür!” dedi Rosy soluk soluğa. “Seni çok seviyorum Bonny,” dedi küçük köpeğe ve onu kucaklayıp burnundan öptü. Bonny kıvrılıp kollarından kurtuldu ve sabırsızca havladı.

Tilly, “Ben Şimdi çıkıp alırım onu,” der demez ağa-
ca tırmanmaya koyuldu, zaten tırmanması da oldukça
kolay bir ağağtı. Ama tam yanına varmıŐtı ki tekir kedi
ayaklandı, vücutunu gerdi ve daldan atladı; aşağıya onu
bekleyen Rosy’nin tam kollarına.

“Benim zavallı minik kedim kollarımda güvende miy-
miŐ!” diye cıvıladı Rosy ve yüzünü kedinin altın rengi
tüylerine gömdü.

“Neyse ki öyle!” diye seslendi Tilly, sonra ağağta sallan-
nıp kendini yere bıraktı.

“Seni bir daha gözümün önünden asla ayırmayacağım,”
diye mırıldandı Rosy, kedisi kollarında usulca mırlarken.

İyi ki bulduk onu, diye düşündü Tilly kulübeye dö-
nerlerken. Tinkerbelle Rosy’ye geldiğinde daha minicikti,
annesiyle babası kediye ona öldükleri yıl vermişti. Sonra
aylar boyunca onu neyle besleyeceklerine ve nasıl eği-
teceklerine kafa yormuŐlardı hep birlikte. Sevgili kedisi
artık Rosy’nin o mutlu günleriyle tek bağlantısıydı.

Tilly gözyaşlarının gözpınarlarına akın ettiğini hisset-
ti ama arkadaşı fark etmesin diye hemen sildi gözlerini.

Tüm öğleden sonralarını tüylü dostlarıyla oynamak ve
gizli kulübelerini derleyip toplamakla geçirdiler.

“Babamı içine çiviler ve ıvır zıvırlar koyduğu metal
kutuyu bana vermesi için ikna etmeye çalışıyorum,” dedi
Tilly, bir çuvalı köŐesinden çekiŐtirirken. “Erzakları istif-
lemek için harika olurdu.”

“Bisküvileri mesela...

...hayvan mamalarını falan da.”

“Böylece kendi yemeklerimizi kendimiz de hazırlayabilirdik,” dedi Rosy. “Aslında patates pişirmek için kamp ateşi yakabilirim bence. Açık alanda nasıl ateş yakılacağını anlatan bir kitap görmüştüm kütüphanede.”

“Bir gecenin tamamını burada kamp yaparak geçirsek ne kadar harika olurdu, değil mi?”

Rosy yüzünü Tilly’ye döndü ve “Megan’ı burada *kamp yapmamıza* izin vermesine ikna etmek *imkânsız*,” dedi.

Birbirlerine bakıp göz devirdiler ve tiz bir kahkaha koyuverdiler.

“Donald’dan gelip bize göz kulak olmasını rica edebilirsin aslında.”

“Acayip eğlenceli olurdu ama Donald’ı kamp yapmaya hayatta ikna edemezsin. Hadi gidelim, çay saatinde evde olmak için on beş dakikamız var.”

Koştur koştur eşyalarını toplayıp çalıların içinden geçerek yola koyuldular. Güneş gökyüzünde hâlâ yüksektiydi ve mısır tarlaları meltem rüzgârlarında dalgalanan kocaman, yeşil bir denizi andırıyordu.

Önümüzdeki hafta okul başlayıncaya kadar yalnızca birkaç özgür günümüz kaldı, diye düşündü Tilly, bisikletine binip kanala doğru hızla pedal çevirmeye başlarken.

Ama belki de bu hafta savaş patlak verecekti.

Savaş.

Tüm yaz boyunca yetişkinlerin konuştuğu tek şey buydu. Her akşam, Tilly üst kattaki odasına yatmaya gitmek için merdivenleri çıkar çıkmaz annesiyle babası oturma odasında fısır fısır savaştan konuşmaya başladılar.

Annesi bir önceki gece, “Seni orduya alamazlar Wilf, sen üzerine düşeni siperde yerine getirdin,” demişti o endişeli ses tonuyla.

“Siperleri umursamayıp hepimizi geri çağıracaklar,” diye gürlemişti babası da.

Tilly babasının son savaşta ne yaptığını bilmiyordu. Babası bundan hiç bahsetmezdi. Yaptığı hiçbir şeyi anlatmazdı aslında.

Bisikletiyle köprüden geçerken, ama benim babam hiçbir şeyden korkmaz, dedi içinden. Kocaman pazuları ve uzun bacaklarıyla babasını herhangi bir şeyden korkarken canlandıramıyordu kafasında.

Köşeye geldiklerinde Rosy’yle yolları ayrıldı ve Tilly evine doğru devam etti, vardığında bisikletinin gidonunu bahçe yoluna kırdı ve inip çöpün yakınındaki ufak yola bisikletini bıraktı. Boynuna astığı, evin anahtarını çıkarıp kapıyı açtı ve Bonny’nin eve kendisinden önce girmesine izin verdi.

Annesi mutfaktan “Hadi çabuk ellerini yıka ve sofrayı kur!” diye seslendi. “Geç kaldın. Baban çoktan geldi.”

Tilly peşinde Bonny’yle merdivenleri koşar adım çıktı, ellerini yıkayıp birbirine karışmış uzun saçlarını tardı. Sonra aynada bir an kendini süzdü. Keşke saçlarım Rosy’ninkiler gibi kıvrırcık olsaydı, böylece onları çok fazla taramam gerekmezdi diye düşünüp iç çekti. Canı sıkıldı bu işe.

“Tilly?”

Banyodan çıkar çıkmaz babasının merdivenleri çıkmış, kendisini beklediğini gördü. Bakışlarında içinin buz

kesmesine neden olan bir şeyler vardı: Üzüntüyle öfke karışımı bir şeydi bu.

Babasının saçları da kahverengiydi ve saçlarını daima kısa tutardı. Her ikisinin de koyu kahverengi kaşları, kahverengi gözleri, uzun bacakları ve ince yüzleri vardı. Annesiyse donuk sarı saçlara ve yuvarlak bir yüze sahipti, tek yanağında gamzesi vardı. Son zamanlarda sanki bir şeyler ona ağır geliyormuşçasına elinin tersiyle alnını silip duruyordu.

Bir şey mi oldu acaba, diye düşündü Tilly.

Bonny'yi kollarına alıp ağzına geleni bir çırpıda sordu: “Savaş mı başladı Baba? Bonny'yle gitmemiz mi gerekiyor?”

Çocukların ülkenin kırsal taraflarına tahliye edilmesi epey tartışma konusu olmuştu, ama Tilly bundan pek haberdar değildi. Kulübeleriyle ilgili işlerden başını alamamıştı.

Babası bir an kalakaldı, sonra Tilly'nin hayatı boyunca bir daha asla unutmayacağı o sözleri söyledi:

“Savaş çok yakında patlak verecek, köpekler bombalardan ve karartmalardan sağ çıkamazlar. Yarın Bonny'yi uyutması için veterinere götüreceğim. Bu onun için en iyisi.”

Ardından babası arkasını döndüğü gibi merdivenleri inmeye koyuldu.

Tinkerbelle de...

27 Ağustos 1939, Pazar akşamı

Tilly oyun peşindeki Bonny'yle merdivenlerin başında durdu, antreyle az ötesindeki dış kapıya bakakaldı. Babasının az önce söylediklerine inanamıyordu. Kim hangi gerekçeyle onun güzel minik köpeğini öldürmek istiyor olabilirdi ki?

Bonny inledi. Tilly başını çevirip aşağıya baktı, bedeni uyuşmuştu, hareket etmekte güçlük çekiyordu.

“Kimse sana bir şey yapamaz,” diye fısıldadı Tilly köpeğine. “Doğduğun günden beri beraberiz ve sana söz veriyorum, babam tek bir tüyüne dahi zarar veremeyecek.”

Bonny hoşnut olmuş gibiydi, mızıldanmayı kesti, po-

posunun üzerine oturdu ve başını kaldırıp Tilly'ye öyle bir baktı ki, ona güveninin tam olduğunu açık eden bu bakış Tilly'nin gözlerini yaşlarla doldurdu.

Sonra bir hışımla tırabzanları kavradı ve merdivenleri dörder dörder inip gümbürtüyle antrenin halısına kondu.

Annesinin başı mutfak kapısından dışarı uzandı. "Öyle gürültü yapmak yok, ayrıca hâlâ beş çayı sofrasını kurmadın bak."

"Şu an tek mevzu bu mu yani?" diye bağırdı Tilly, mutfğa doğru yürürken.

Babası her zamanki yerinde, masanın başında oturmuş akşam gazetesini okuyordu. Gazetenin baş sayfasını *Polonya, Almanya ve Hükümet* sözcükleri kaplıyordu.

"Çabuk annene yardım et," dedi babası, gazeteden başını kaldırmadan.

"Annem Bonny konusunu biliyor mu?" diye sordu Tilly titrek bir sesle.

"Hangi konuyu?" diye sordu annesi.

"Babam yarın Bonny'yi öldürmeye götürecekl!" der demez alt dudağı sarktı ve Tilly gözyaşlarına boğuldu.

Annesi salatalık dilimliyordu ama bir an duraksadı ve Tilly'ye bir bakış attı, Tilly'nin yüzü kararmıştı. "Hadi ama yapma," dedi.

"Tüm söy....le...ye...yebil.....diğın..... b....bu.... mu?" demeyi başardı Tilly hıçkırıkları arasından.

Babası gazetesini indirdi ve şöyle dedi: "Annenle bu konuda hemfikiriz, herkes aynısını yapıyor, bombalar yağarsa köpekler aklını kaybedecektir."

“Aynı şey gaz bombası için de geçerli,” dedi annesi. “Karşı komşumuz Bayan Benson’ın oğlu Alec hayvanat bahçesinde çalışıyor, biliyorsun.” Babası başını evet anlamında saldı. “Eğer önünü almazsak savaş sırasında sokaklarda çılgına dönmüş, ağızları köpürmüş köpek sürüleri kol gezermiş.”

“Ayrıca karne sistemi olacak; köpeklere, kedilere yetecek kadar yiyeceğimiz olmayacak,” dedi babası.

“Evet ama savaşın çıkacağı kesin değil ki!” Tilly neredeyse bağıırıyordu artık. “Benim sevgili Bonny Bonbon’umu öldüremezsiniz, böyle bir şeyi *nasıl* düşünebilirsiniz? Minicik bir yavru olduğu zamandan beri benimle. O bizim sadık hayvanımız ve dostumuz! Savaş çıkarsa tüm arkadaşlarını öldürecek misin?”

Babası saçmalama dercesine homurdandı ve kaşları hoşnutsuzlukla çatıldı, bu, Tilly’yi daha da kızdırdı. Öfkeden başı çatlayacakmış gibi hissediyordu. Masanın üzerindeki eliyle yere süpürmemesi için tek çaresi buydu sanki.

Beni dinlemeliler, dinlemek zorundalar. “Nasıl bu kadar gaddar olabiliyorsunuz! Bonny umurunuzda değil mi, ben umurunuzda değil miyim?”

Annesi iki elini önünde kavuşturdu ve bir anlığına huzursuz bir sessizlik mutfağı doldurdu; kadının yanakları ısındı, kızardı, saç telleri alına yapıştı. Babası birkaç saniye boyunca bakışlarını yerden alamadı. Sonra başını kaldırıp gazeteyi Tilly’ye doğrulttu.

“Şu başlıklara bir bak, kızım. Gerçeklerle yüzleşmek zorundayız. Hitler şimdi de Polonya’ya göz dikti. İngil-

tere ve Fransa buna karşı duracak. Zaten düşman bir sürü ülkeyi çoktan ele geçirmiş durumda. O büyük bir tehdit, Avrupa'nın tamamına hâkim olmak istiyor. Tüm ülke savaşa hazırlanıyor. Bahçemize Anderson sığınağını kazdım bile, annen de karartma perdelerini hazırlıyor ve sen de önümüzdeki salı günü okul arkadaşlarınla birlikte kırsal bölgeye tahliye edileceksin.”

“Tahliye mi? Ne... Ne... Nereye? Kiminle kalacağım?” Tilly başka yere gönderileceğini kesin bir dille ilk kez duyuyordu. Bir soğuk hava dalgası bedenini baştan ayağa kat edip tüylerini diken diken etti.

Annesi önlüğüyle gözlerinin yaşını siliyordu.

“Gitmemi istemiyorsun anne, değil mi?” diye sordu Tilly ve yaşlar yeniden gözlerine hücum etti.

Ama annesi lavaboya dönüp hayal kırıklığına uğradığı zamanlar hep yaptığı gibi, tencerelerle bam güm sesler çıkardı. “Tüm çocuklar gidiyor. Bu hafta eşyalarını topluyoruz.”

“İyi de ya gittiğim yeri beğenmezsem? Her neyse, Bonny benimle gelebiliyor, değil mi? Eğer başka bir yere gönderileceksem ayrılmamıza gerek yok sonuçta. Gideceğimiz yerde ne bomba ne de gaz olacak.” Bir anlığına umuda kapıldı. Sonuçta bunun ne sakıncası olabilirdi ki?

Ancak babası kaşlarını çattı, gözleri sanki biri onları eziyormuşçasına daraldı, “Bu kadar ahmak olma! Tahliye edilen çocukları kabul eden aileler, evcil hayvanlarını da kabul edecek değiller. Yarın işten sonra Bonny’yi veterinerine götürüyorum ve bu konuda başka tartışma istemiyorum.”

Tilly başını eğip bakışlarını bacaklarına çevirdi, göz yaşları mendile damlıyordu. Ben şimdi ne yapacağım, diye düşündü, aklına bin bir çeşit çılgın fikir geliyordu.

Tam annesi tabaklara jambon ve salata koyuyordu ki açık camdan gürültülü bir patlama sesi doldu içeri. Hıçkırıkla karışık bir ağlama sesi kapladı bahçelerini.

“Bu da ne?” diye sordu Tilly.

Korkudan gözbebekleri büyümüş annesine baktı.

“Ted Bow,” dedi babası bir dilim ekmeğe tereyağı sürerken. “Külüstür tüfeğiyle tazısını vuracağını söylemişti. Yemeğini ye artık, Tilly. Yemek israf etmek yok.”

Gerçekten ciddiler, diye düşündü Tilly, buz kesmişti. Hayvanları öldürüyorlardı.

Ağzına lokma koymakta güçlük çekiyordu ve annesi ilk kez ona tabağını bitirmesi konusunda ısrar etmiyordu. Tilly’nin tek düşünebildiği Rosylere gidip kendini yatağa bırakarak hıçkıra hıçkıra ağlamaktı.

Tilly, Bonny’yi gezdirmek için izin aldıktan sonra, “Belki Rosy’ye de uğrarım,” dedi, olabildiğince şüphe çekmemeye çalışarak.

“Yalnızca yarım saatliğine,” dedi annesi. “Yatak odalarının perdeleri için yardımına ihtiyacım var. Cuma günü karatmalar başlıyor ve daha yapılacak bir sürü iş var.”

Tilly, Bonny’nin tasmaını takıp evden çıktı, bahçe yolunda yürürken uğradığı şokun etkisiyle dizleri hâlâ tir tir titriyordu. Kulübelerinde oynadıkları zamanlardan beri her şey nasıl da çabuk değişmişti!

Tilly o âna dek savaş ihtimaline inanmadıysa da kararını

çoktan vermişti, hemşire olacaktı, Mors alfabesini bilen Rosy'ye istihbarat biriminde yer almak istiyordu. Acil durum kodunu Tilly'ye öğretmişti hatta.

dütdütdüt

düüüt/düüüt/düüüt

dütdütdüt

Evet ama eğer bütün hayvanlar ölecekse yaraları sarmasının ya da kod çözmenin kime ne faydası olacaktı ki?

Yanında Bonny'yle Rosylere doğru koşarken, onları durdurmalıyız, dedi Tilly içinden. Bir yandan da Tinkerbelle'i düşünmeden edemiyordu, ama sonra düşündü ki, Rosy'nin başından geçen onca şeyden sonra Megan onu sevgili kedicigiinden edip daha fazla üzülsün istemezdi herhalde.

Ancak kapı açılıp da Rosy'nin kireç gibi beyaz yüzünü gördüğü an durumun farkına vardı Tilly, ufak tefek vücudu kapı kolundan destek alırken Rosy tir tir titriyordu.

“Megan yarın Tinkerbelle'i uyutacak,” diye fısıldadı Rosy, başını çevirip arkasına bakarak. “Bonny'ye ne olacakmış?”

“Onu da uyutacaklar,” dedi Tilly. “Tüfek sesini duydun mu?”

Rosy başını salladı. “Neyin nesiydi?”

“Ted Bow tazısını vurdu.”

Rosy hıçkırığını bastırdı ve Tilly'yi kapıdan içeri çekip ailesine seslendi, “Tilly gelmiş, odamda oynayacağız biraz.”

Merdivenleri koşarak çıktılar ve odaya girip hemen kapıyı kapattılar. Tinkerbelle kuştüyü yorgana tırnaklarını geçirip gerinirken Rosy kendini yatağına bıraktı. Bonny yere yattı, gözlerini Tilly'ye dikip patilerini burnunun üzerine kapadı.

“Ne yapacağız şimdi?” diye fısıldadı Rosy ağlamaklı bir ifadeyle. “Hayvanlarımızı öldüremezler, bunu yapamazlar.”

Tilly başını iki yana salladı. “Evet. İnanılır gibi değil! Babama ne kadar gaddar olduğunu söyledim.”

“Ben isteri krizi geçirdim, Donald sakinleştirdi, ama Megan öylece oturup ekmeğine tereyağı sürmekle yetindi. Nasıl umursamaz? Annem ve babam asla böyle korkunç bir şey söylemezdi...” Sözleri bir hıçkırıyla bölündü.

Tilly arkadaşına sarıldı ve birkaç saniyeliğine tek yapabildikleri, hıçkıra hıçkıra ağlamak ve birbirlerine sarılmak oldu.

Sonra Tilly ayaklanıp uzun saçlarını eliyle alnından çekti. Elleri belinde, odada bir ileri bir geri yürümeye başladı. “Yetişkinlerin ne düşündükleri umurumda değil,” dedi, “kesinlikle yanılıyorlar!”

“Ke...ke...sinlikle,” dedi Rosy, hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ederken. “Ama elimizden ne gelir ki?”

“Bir plan yapmalıyız. Bu bizim de savaşımız, sabah olmadan bir şeyler düşünmemiz lazım.”

“Evet, galiba.”

Birkaç dakika sessizlik oldu. Sonra, “Diğer çocuklara Tinkerbelle ile Bonny'yi alıp alamayacaklarını sormaya ne dersin?” dedi Tilly.

“Neden kabul etsinler? Aynı şey onların da başına gelecek. Donald savaşın hafta sonu başlayacağını ve üzerimize doğrudan bombalar yağacağını söyledi. Büyükler köpeklerin çılgına döneceğini ve sokaklarda kol gezip herkesi ısıracağını düşünüyor.”

“Bonny’nin bunu yapmasına *asla* izin vermem,” dedi Tilly.

“Megan gıda meselesini anlattı durdu, karne sistemiyle dağıtım yapılacaktı ve hayvanlara yetecek miktarda yiyecek olmayacaktı.”

“İyi de Donald kasap. Tinks için her zaman bir şeyler bulabilir, yanlış mı düşünüyorum? Oradan belki Bonny’ye de ayırabilirsin biraz.”

“Elbette,” dedi Rosy. “Zaten şimdi asıl meselemiz yiyecek değil. Çözmemiz gereken şey, hayvanlarımızı ölümden nasıl kurtaracağız.”

Bir süre sessizce oturdular, ne yapabileceklerini etraflıca düşündüler, sonra Rosy, “Bir yere saklayamaz mıyız onları?” diye sordu.

“Harika fikir, ama nereye?”

“Bahçedeki kulübeniz olmaz mı?”

“Olmaz,” dedi Tilly, odada bir aşağı bir yukarı yürümeye devam ederek. “Tüm gece orada kitli kalırsa Bonny havlar ve babam onu mutlaka duyar. Daha uzaklarda, onları kimsenin duyamayacağı bir yerler olmalı. Ama onları haftalarca nasıl saklayabiliriz ki?”

“Aylarca demek istedin herhalde, savaş birkaç haftadan daha uzun sürecektir kesin.”

Tilly başını salladı. “Biliyorsun son savaşın da Noel’de

sona ermesi bekleniyordu ama dört yıl daha sürdü. Babam yine siperlere çağrılacağını düşünüyor.”

“Bir bacağı diğerinden kısa olduğu için Donald’a göre hava hoş, son savaşta da orduya alınmamıştı zaten.”

“Yani babam savaştan falan korkmuyor tabii, ödlele değil sonuçta,” dedi Tilly sesini yükselterek.

“Hayır! Tabii ki korkmuyor da... Yine de başından bir sürü şey geçmiştir. Donald, ağabeyi savaşta öldürölme- den önce kendisine anlattıklarından bahseder hep.”

Bir an duraksadılar, sonra Rosy bir şeyler mırıldandı: “Bomba nasıl bir ses çıkarır bilmiyorum, sen biliyor musun?”

Tilly başını iki yana salladı. “Savaştan konuşulan gün- ler annem hep çok korkmuş görünüyor.” Evlerine bomba düşmesi düşüncesinin onu ne kadar korkuttuğunu dile dökemedi. Sığınakları onları güvende tutmaya gerçekten yetecek miydi?

Tinkerbelle gerindi ve bacaklarını altında toplayıp yatağın ucuna oturmuş Rosy’ye doğru usulca yürüdü. Tekir kedi büyük bir özenle kucağına sıçrayıp bir patisini Rosy’nin göğsüne dayadı ve başını onun yün hırkasına sürttü.

Rosy kedisine doğru eğildi, “Efendim meleşim, ne istiyorsun söyle?” diye mırıldandı, kıvrır kıvrır saçları kedinin altın rengi kürküne temas etti.

“Son savaşta korkunç şeyler atlatmış olmalılar,” diye söze girişti Tilly, sesi sandığından daha cesur çıkıyordu, “bu onlara hayvanlarımızı öldürme hakkı vermez. Hayvanlarımızı saklamamız gerek, üstelik onları nereye

saklayacağımıza karar vermek ve her şeyi hazır etmek için tek bir günümüz var, o da yarın.”

Rosy’nin yüzü endişeliydi; çömelmiş, Bonny’nin kulaqlarını kaşıyan Tilly’ye baktı. “Ama onları saklayacak bir yer bulsak bile ailelerimize ne diyeceğiz ki?”

“Orası basit canım,” dedi Tilly. “Onlara hayvanlarımızın öleceklerini anladıklarını ve kaçtıklarını söyleyeceğiz.”

Bunun üzerine Rosy’nin yeşil gözleri –gözlerinin kedisinininkilere benzediğini düşünürdü Tilly sıklıkla– ilk kez aydınlandı. “Bu harika bir fikir! Aynen böyle diyeceğiz onlara, üstelik Tinkerbelle’le Bonny’yi saklayabileceğimiz yer konusunda harika bir fikrim var.”

“Neresi?”

“Ağaçlık bölgedeki kulübemiz. Sadece birkaç düzenleme yapmamız lazım. Yatabilmeleri için biraz saman bulacağız, bir de oradan kaçamamaları gerek tabii. Ne dersin?”

Tilly ayaklandı, Bonny de onun eline dokunmak için sıçramaya başladı. “Müthiş bir fikir! Sen gerçekten bir dâhisin, Rosy Wilson. Birlikte bir çözüm bulacağımızı biliyordum. Şimdi ne yapacağız bak, dinle. Yarın kahvaltıdan hemen sonra Tinkerbelle ve Bonny’yi kulübeye götüreceğiz. Orasını güzel ve rahat bir yere çevirmek için akşama kadar vaktimiz olacak, sonrasında da eve dönüp yaptığımız şeyin sonuçlarıyla yüzleşeceğiz.”

“Tinkerbelle ortadan kayboldu dediğimde Megan’ın yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyorum!”

“Ben de bizimkilerin,” dedi Tilly.

Ona bunu söylediğimde babam küplere binecek, diye düşündü Tilly alt dudağını sarkıtarak. Ama umurumda değil. Bonny Bonbon'umu öldürmeyi aklından geçirmiş olmak neymiş, görmüş olur böylece.

Güvenli Bir Yer Var mı?

28 Ağustos 1939, Pazartesi

“İşten sonra, çay saatinden önce halledeceğim bu işi,” dedi Tilly’nin babası ertesi sabah. “Bonny o saatte hazır olmalı.”

Tilly başını öne salladı, dosdoğru tabağına bakıyordu.

“Bugün evden çok uzaklaşma,” diye devam etti babası, ayağa kalkıp sandalyesini iterek. “Annenin sana evde ihtiyacı var.”

Ama Tilly eline fırsat geçer geçmez evden fırladı. Tilly’nin kullandığı bisikleti aslında babası evlendikten sonra annesine almıştı, ikinci eldi ve ön tarafında büyük bir hasır sepeti vardı. Tilly sepeti Bonny’nin battaniyesi ve

annesinin eksikliğini hissetmeyeceğini umduğu kenarı köşesi kırık bir kâseyle doldurmuştu. Ayrıca Bonny'nin akşam yemeği için yanına önceki günün çay saatinden kalma bir şeyler de almıştı.

Kulübeyi hazır etmek tüm günümüzü alır, diye düşündü Tilly, kanalın üzerindeki köprüde kendisini bekleyen Rosy'yle buluşmak için pedal çevirirken. Annem karartma perdeleri için beni bu kadar sıkboğaz etmese iyi olacaktı. Buna ne kadar ihtiyacımız olacak ki?

“Buradayım!”

Rosy'ydi bu, köprü'nün üzerinden ona el sallıyordu, çok geçmeden bisikletleriyle eski fabrikalar arasındaki atıl arazilerden ve tarlalardan geçip ağaçlık alana ulaştılar. Vardıklarında nefes nefeseydiler, Bonny varır varmaz yere çöküp kesik kesik soludu.

“Susamıştır,” dedi Tilly.

Rosy kulübeye gidip kâseyi paketinden çıkardı ve dere kenarına indi. Sandaletlerini ve çoraplarını çıkardı, elbisesini belinde topladı ve Bonny'ye en taze suyu doldurmak için derenin ortasına kadar girdi.

Şimdi hasta olmasına izin veremem, diye düşündü içinden. Bonny açlığa yine bir nebze dayanabilir ama köpeklerin kova kova suya ihtiyacı vardır.

Kıyıya geri çıktığında çoraplarıyla sandaletlerini yerden aldı ve yalınayak kulübenin bulunduğu açıklığa yürüdü.

“Tinky'nin yatacağı yere karar verdin mi?” diye seldi Rosy'ye kulübenin içine girerken.

Rosy bir kasanın üzerinde oturuyordu, Tinkerbelle de

kucağında uyukluyordu. “Ona yatması için çok çok özel bir yer hazırladım,” dedi Rosy, toprak zemine katlayıp koyduğu çuvalı başıyla işaret ederek. Çuvalın bir ucunda kar beyaz bir mendil seriliydi.

Megan bunu görseydi kesin küplere binerdi, diye geçirdi içinden Tilly.

“Şimdi tek yapmam gereken onu buraya kapatmak, yoksa yine kaçıp kaybolacak,” dedi Rosy. Sesi bu defa her zamankinden gergin tınlıyordu.

Bonny’ye zıplayıp burnunun ucuyla Tilly’nin eline dokunuyordu, “Yiyecek bir şey var mı?” diye sorar gibiydi. Tilly’nin cebinden bir köpek bisküvisi çıkarmasıyla Bonny’nin bisküviye saldırması bir oldu, sanki aklıktan ölüyormuşçasına kıtır kıtır yedi. “Benim de Bonny’yi bağlamam gerekiyor ve bu onun hiç hoşuna gitmeyecek.”

Rosy kedisinin alnına dokundu ve “Sanırım Tinkerbelle biraz üşütmüş,” dedi.

Tilly saçlarını gözlerinin önünden çekip kediye baktı. Altın rengi kürkü bu sabah sönük duruyordu. “Ah canım benim,” dedi. “Bir şeyler yedi, değil mi? Annemin bir lafı vardır, üşüttün mü yiyeceksin, ateşlendin mi boğazını tutacaksın, der.”

“Dünden yarım sardalya kalmıştı. Ben gidip su getirene kadar onu tutmak ister misin?”

“Ben gider getiririm, sen Tinky’yle kal.”

Tilly tekrar dereye doğru yürüyünce Bonny de peşinden geldi.

Dışarıda, tertemiz havada, kuşların şarkılar söyleyip böceklerin cirit attığı bu yerde tüm savaş düşünceleri

sanki çok uzaklara aitmiş gibi geliyordu. Ama Tilly yetişkinlerin konuşmalarından çok iyi biliyordu ki gizli kulübelerinin beş-on kilometre ötesinde bir uçuş pisti vardı ve Almanlar rastgele herhangi bir yere bombalar yağdırabilirdi. Tehlike bakımından Batı Londra sokaklarının şehrin doğu ucundaki doklardan aşağı kalır yanı yoktu.

Savaşta güvenli bir yer var mıydı? Elinde Tinkerbelle'in suyuyla kıyıya tırmandığı sırada, Tilly bunu düşünüyor-du.

Minik kedi canlanmış gibiydi, hatta sardalyayı ucundan biraz tırtıklamıştı bile. Kulübelerin içinde çalışıp akşama kadar tüm işlerini halletmeye çabalarlarken dahi Rosy onu koltuk altında tutmayı sürdürdü.

“Sanırım Bonny’yi şu köşeye bağlayacağım ben, kulübelerin en az rüzgâr alan kısmı orası,” dedi Tilly.

“İyi fikir,” dedi Rosy. “Dışarıdan bir sürü uzun ot toplayıp ona orada bir yatak hazırlayabilirsin.”

“Ona evimizin kokusunun sindiği bir battaniye getirdim.”

Tilly elindeki süpürgeyle yeni örülmüş örümcek ağlarını dağıttı. Sonra bir kucak dolusu ot yüklenip bir noktaya özenle yığıldı hepsini. Ama işini bitirir bitirmez Bonny hemen yığının üzerine atlayıp otları burnuyla eşeleyerek etrafa saçtı.

“Anlaşılan o ki,” diye iç çekti Tilly, “Bonny yatak meselesine henüz hazır değil.”

Rosy en büyük kasayı döndürüp içini yarısına kadar otlarla doldurdu, otların üzerine de çuvalı koyup tepesine

mendili serdi. Ardından Tinkerbelle'i kasanın içine usulca bıraktı. Kedi de orada uyumayı sürdürdü.

“Geriyeye içerisinde havasız bırakmayacak şekilde etrafını bir şeyle örtmek kaldı sadece,” dedi Rosy.

“Hımm, bunun için bir dışarı çıkalım, işe yarar bir şeyler bulabilecek miyiz bakalım.”

Kulübenin arkasına dolandılar, orada yığılmış, her türden eşya vardı: kırık dökük tarla aletleri, dibi delik kocaman bir kova, kırık kalaslar, birbirine dolaşmış geniş bir ip ve tel öbeği.

“Bak,” deyip eliyle işaret etti Tilly, keskin gözleriyle tel benzeri bir şeyi kestirmişti gözüne. Teli çekip öbekten ayırmak için ona bir ucundan asıldı. “Kümes teli galiba ama dolanmış,” dedi poflayarak ve kuvvetle asılmaya devam etti.

Rosy de bir ucundan tuttu, birlikte asılmaya başladılar ama fayda etmedi. Teli bırakıp doğruldular. Tilly eteğinin ucuyla alnında biriken teri sildi. Ter, kumaşın üstünde çamurumsu bir çizgi bıraktı. “Üff,” diye mırıldandı ve eliyle kiri yüzünden silmeye çalıştı, bunun sonucunda kir iyice dağıldı. “Pekâlâ, bu parçayı bir şeyle ayırmamız lazım.”

“Peki ama neyle?”

Tilly bir süre düşündü, sonra kulübeye girip elinde kırık saplı süpürgeyle döndü. Sapını öbeğin altına sokup süpürgeye yüklendi. “Yardım et bana, Rose.”

Rosy tüm gücüyle kırık sapa bastırdı, ardından terden kayganlaşmış elleriyle bir kez daha yüklendiler.

“Başardık!” diye çığlık attı Tilly, tel öbeği hareket edip kümes telini açıkta bırakınca.

Tilly eğilip teli bir ucundan tuttu. “Bu işimizi görecek-
tir, ayrıca bunu yerine sabitlemek için biraz ipe ihtiyaç
duyabiliriz.”

Tinkerbelle’in kafesi bitinceye kadar Tilly dışarıdaki
öbekten Bonny için de bir parça ip hazırlamıştı bile,
dolayısıyla artık sandviçlerini yemeleri için önlerinde
hiçbir engel kalmamıştı. Dışarıdaki açık alanın güneşli
kısmına oturdular ve Tilly tüm sabah boyunca kafasını
meşgul eden soruyu arkadaşıyla paylaştı. “Tamam, bu
güzel bir fikir, ama nereye kadar gidecek böyle?”

“Neyi kastediyorsun?”

“Yani babam okulun önümüzdeki salı tahliye edilece-
ğini söyledi de...”

“Ne!” Rosy’nin gözleri beklemediği bu haberle koca-
man olmuştu. “Benim bundan hiç haberim yoktu. Megan
bana hiçbir şey söylemedi henüz.”

Kızlar bir dakika boyunca birbirlerine baktılar, sonra
Rosy şöyle dedi: “Hayvanlarımızı yanımızda götüremez
miyiz? Bu tüm sorunumuzu çözerdi.”

“Babam bize bakacak insanların hayvanlarımızı iste-
meyeceğini söylüyor.”

“Yaa.”

Tek kelime bile etmeden birkaç dakika boyunca öy-
lece oturdular. “O zaman biz gittikten sonra Bonny ve
Tinky’yi ne yapacağımızı düşünmemiz gerekiyor.”

Rosy uzaklara dalıp kendi kendine mırıldandı: “Me-
gan’a sormaya bile gerek yok. Bu işe bir çözüm bulmamız
lazım Tilly, mutlaka bulmalıyız.”

“Biliyorum.”

Ama Tilly nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Babasının da dediği gibi, eğer herkes hayvanlarını öldürecekse kimden yardım isteyebilirlerdi ki?

Yemekten sonra, kulübede yaptıkları düzenlemelerin işe yarayıp yaramayacağını görmek istediler. Tilly Bonny'nin tasmaına bir ip bağıladı ve ipin fazlalığını diğerk ucunda kalınca bir halkada topladı. Bonny'nin sadece ayağı kalkıp birkaç adım yürüyebileceğı kadar uzun olmasını istiyordu ipin.

Sonrasında ipin topladığı ucunu, babasının hep söylediğı gibi, bir sekiz biçimi oluşturacak şekilde, duvardan çıkıntı yapan bir direğın etrafına dolayıp sapasağlam düğümledi. Zaten tasmaı takıldığı an Bonny'nin inceden duyulmaya başlayan mız mızlanmaları, Tilly ipin sağlamlığını kontrol etmek için güçlüce asıldığında yerini önce ince, tiz bir havlamaya, ardından da dolu dolu, gürültülü bir havlamaya bıraktı.

“Biliyorum tatlım,” dedi Tilly. “Ama idare etmen gerekiyor, sadece geceleri zaten, söz veriyorum.”

Ama Bonny onu dinlemiyordu. Başlarda havlamaları bir kuşku barındırsa da çok geçmeden yer yer tiz ciyaklamalar eklendi havlama seslerine, daha sonra bu ciyaklamalar da sabit, yüksek sesli çığlıklara dönüştü.

Sesi ne kadar uzağı gidiyordur acaba, diye düşündü Tilly.

“Ben bir dışarı çıkıyorum,” dedi, hâlâ kümes telini sabitlemekle uğraşan Rosy'ye. “Bakayım dışarıdan sesi ne kadar duyuluyor.”

Rosy başıyla onayladı, telle cebelleşirken dili, ağzının kenarından sarkmıştı.

Tilly dışarı çıktı ve Bonny'nin havlamaları eşliğinde çalıların arasından geçip arazide hafif bir koşu temposu tutturdu. Arazinin ortasına vardığında köpeğin havlamaları hâlâ duyuluyordu, ama fabrikaların olduğu alana vardığında havlama sesi sonunda büsbütün duyulmaz oldu.

Sorun çıkmasa gerek, dedi içinden ve yine koşarak kulübeye döndü.

Tilly kulübenin kapısında tekrar belirdiğinde, "Gitme zamanı geldi," dedi Rosy saatine bakarak.

Ödlerini koparan vakit sonunda gelmiş çatmıştı. Tinkerbelle ve Bonny'yi tüm gece yalnız başlarına bırakmak zorundalardı ve başlarına bir şey gelecek olursa...

Tilly bunun düşüncesine bile zor dayanıyordu.

"Tel işi tamam mı?" diye sordu korkulan sonu ötelercesine.

Rosy başıyla onayladı. "Üşüttüğü için Tinkerbelle şu sıralar bol bol uyuyor zaten, kaçmaya kalkışacağını sanmıyorum."

Tilly Bonny'nin yanına gitti, köpek havlamayı kesmişti ve sanki gözleriyle, "Bu kadar oyun yeter, hadi evimize dönelim," der gibiydi.

"Bu gece değil tatlım," dedi Tilly, onu öpmek için üzerine eğilerek. Köpeği dilini çıkarıp yanaklarını yalarken Tilly de onun kıvrık kulaklarını düzeltti.

Güneş şimdiden ağaçlık arazinin ardına çekilmişti, kulübe karanlığa gömülmüştü bile. Hayvanlarını orada

tüm gece –hatta belki de gecelerce– kilitli bırakmak düşüncesiyle kulübeleri gözlerinde birden soğuk ve tekinsiz bir yere dönüşmüştü.

“Korkmayın ve kendinizi yalnız hissetmeyin sakın,” diye fısıldadı Tilly.

“Tinkerbelle de yanında zaten,” dedi Rosy fısıldayarak. “Eve dönüp kaçma hikâyelerini anlatmamız lazım. Ödüm patlıyor, Megan çılgına dönecek.”

Tilly de çok korkuyordu bundan. Babası ne diyecekti? Acaba bir tahmin yürütüp kulübeye gelir ve Bonny’yi bulur muydu?

“Korkunun ecele faydası yok,” dedi Tilly ve iki kız kulübeden usulca çıktılar, çıkana kadar da hayvanlarına öpücükler atarak kendi yaşlı gözlerini silip durdular.

Bonny kesik kesik ve iç burkan bir sesle havlamaya başladı. Tilly eve dönüş yolunda onu hâlâ duyabiliyordu. Neredeyse arkasını dönüp ona geri koşacaktı, ama onu bundan alıkoyan köpeğini bekleyen korkunç son oldu.

Eve vardığında bacaklarında derman kalmamıştı, titriyorlardı. Babası merdivenlerden iniyordu.

“Bonny nerede?” diye sordu. “Vakit geldi.”

İdam ipini andıran bir ip sarkıyordu elinden.

Acil Durum Hayvan Sığınağı

29 Ağustos 1939, Pazartesiye salıya bağlayan gece

Babası çay saati boyunca sessizliğini korumuştı. Annesi de endişeli gözlerle söylendi durdu. Tilly olabildiğince az yemeye çalıştı, kimse bakmıyorken de yemeğini gizlice kucağında biriktirdi. En sonunda da peçetesini kucağına indirip biriktirdiklerini onunla sararak “Benim kalkmamda bir sakınca var mı?”

“Gaz masken nerede senin?” diye payladı babası onu. “Onu da mı kaybettin yoksa?”

“Ben mi... Yok... Tabii ki kaybetmedim,” diye mırıldandı Tilly.

“Tasadüfü görüyorsun değil mi annesi? Nasıl oluyorsa veterinerine götüreceğim gün köpek kaçıyor.”

Annesi başıyla babasını onayladı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

“İş dönüşü de dükkâna uğradım, yine tesadüf olmalı, Rosy de Tinkerbelle’i kaybetmiş, Donald söyledi,” diye devam etti babası. “Bu konuda bir şeyler söylemek ister misin kızım?”

“Rosy’yle birlikte Bonny’yi aramadığımız yer kalmadı. Eminim yakında eve döner baba.” Tuttuğu gözyaşlarına daha fazla hakim olamadı ve yüzünü peçetesine gömdü. “Bo...Bonny’yi çok seviyorum ama o beni bı...bı...rakıp gitti.”

Annesi ayağa kalktı ve Tilly’nin başını önlüğüne yasladı; o tanıdık yemek kokuları Tilly’nin burnuna doldu.

“Ah, benim güzel kızım,” diye mırıldandı annesi. “Baban ve ben zalim insanlar değiliz. Değil mi babası?”

“Hayır, elbette değiliz,” dedi babası daha candan bir sesle.

Tilly dönüp baktığında babasının kulaklarının kırmış olduğunu gördü, üzgün olduğu zamanlar böyle olurdu.

Demek ki gerçekten üzgün, diye düşünen Tilly neredeyse ona gerçeği anlatacaktı.

Ama sonra babası “Ne yazık ki başka çaremiz yok, savaş sırasında evde Bonny’yi tutamayız, değil mi annesi?”

Annesi başını iki yana salladı ve önlüğünün ucuyla gözyaşlarını sildi.

Fikirlerini hiçbir şekilde değiştiremeyeceğini fark etti

Tilly, bu sırrı tüm savaş boyunca tutmak zorundaydı, dolayısıyla belki de çok çok uzun yıllar boyunca.

O gece yatağına uzandığında soğuk ve karanlık kulübesinde yatan Bonny'yi hayalinde canlandırmaya çalıştı. Onu sonsuza dek terk ettiğimi sanmış olmalı, diye düşündü uykuya dalmadan hemen önce.

Aydınlık ve güneşli salı sabahı, kahvaltıdan sonra Tilly evden dışarı fırladı ve Rosy'yle buluşmak üzere bisikletine atlayıp köprüye doğru pedal çevirdi. Buluşmalar ve tek kelime bile etmeden son sürat kulübeye yöneldiler.

Kulübenin önündeki açıklığa bisikletlerini hoyratça bıraktıkları sırada, Bonny zaten havlıyordu. Tilly ve Rosy kapıya koştular, Tilly içeri girer girmez köpeğine yöneldi, Bonny zıplarken ipini çekiştirmekten neredeyse kendini boğacaktı.

“Bonny, tatlım, iyi görünüyorsun! Buna çok sevindim.”

Bonny hemen Tilly'nin kucağına atladı, pürtüklü koca diliyle Tilly'nin burnunda ve yanağında yalanmadık nokta bırakmadı. Tilly onun kokusunu içine çekerken onu nasıl tekrar yalnız bırakabilirim ki, diye düşündü. Dün gece, köpeği kucağında değilken uykuya dalması çok güç olmuştu.

Rosy de sessizce Tinkerbelle'le konuşuyordu. “Günaydın meleğim, hani benim sabah öpücüğüm?”

Tilly, Bonny'yi salar salmaz köpek havlayarak dışarı fırladı, dışarıda da havlamaya devam etti. Bonny Tilly'yi gözünün önünden ayırmak istemiyordu, bu dışarıdaki

açıklık alanda cirit atamamak pahasına bile olsa.

“Tinky de iyi mi?” diye sordu Tilly bir an bekleyip.

“Hâlâ uyuyor ama sıcak ve iyi gibi,” dedi Rosy, kediye kucağına alıp düğme burnundan öperek. “Sen Bonny’nin yanına çık hadi.”

İçi rahatlayan Tilly dışarıya koştu, Bonny de zaten hazır halde onu bekliyordu, su içip oynamak için dere kenarına indiler. Sevgili köpeğini gördüğü andan itibaren önceki geceki tüm korkuları geçmişti.

“Bonny Bonbon, seni çok seviyorum!” diye bağırdı neşeyle ve Bonny lıkır lıkır su içmesine ara verip ona havlayarak karşılık verdi.

Uzunca süre su içip oyun oynadıktan sonra kulübeye dönerlerken, Tilly havlama ve gülüşme sesleri duydu; hemen ardından bisikletler çalılığı yarıp açıklık alanda belirdiler.

Biri seslendi. “Selam, Tills!”

“Of olamaz,” diye homurdandı Tilly kendi kendine. Canal Street Okulu’ndan Neville Scudder’dı bu. Neville de Tilly ve Rosy gibi on iki yaşındaydı ve yanında kendisinden küçük kız ve erkek kardeşleri Sidney ve Pam de vardı.

Diğer tüm Scudderlar gibi dağınık saçlara sahip, yamalı gri şortlu sıska bacaklarıyla on yaşındaki Sidney, bisikletiyle Tilly’nin önünde kayarak durup bisikletinden aşağı atladı. Zaten bisikleti öyle büyüktü ki ondan başka türlü inmesi düşünülemezdi.

“Hey Nev, bak tam buraya bir ateş yakalım.”

Neville “Kes sesini,” dedi, kesik kesik soluyup frenlerini sıkarken.

Henüz sadece yedi yaşında olan Pam de onunkinin hemen yanına bıraktı bisikletini, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Üzerinde etek kısmından sökülmeye başlamış bir hırka, yamalı gri bir etek ve içine çorap giymediği bir bez ayakkabı vardı. Sanki Scudder ailesinin evlerinde banyosu yoktu ya da varsa da onu pek kullanmıyor gibi görünüyorlardı.

“Tilly,” diye seslendi Pam. “Nev evcil hayvanlarımızı kurtarabileceğini söyledi.” Tilly bunu duyunca rahat bir soluk aldı.

Sonra Neville ona çenesini kapamasını söyledi.

Rosy kucağında Tinkerbelle’le kulübeden çıktı, kaşları çatıktı ve somurtuyordu.

“Bizi nasıl buldunuz?” diye sordu Tilly Neville’e.

“Takip ettik. Hayvanları burada mı tutuyorsunuz? Yetişkinler hepsini öldürmek istiyor.”

Neville, Tilly kadar uzun değildi, ayrıca çok da zayıftı. Tilly bir keresinde onu havuzda görmüştü, Nev’in tüm kaburgaları dar göğüs kafesinden rahatlıkla seçiliyordu. Scudderlar okulun yakınlarındaki kanalın dibinde oturuyorlardı. Annesi Tilly’ye orada başka çocuklar olduğunu ve annelerinin de hiç iyi durumda olmadığını söylemişti.

“O çocuklara yaklaşmak yok,” demişti annesi ona kaş çatarak. “Bit, uyuz, ne ararsan vardır onlarda.”

Ama Tilly ve Rosy, Scudderların iyi kalpli ve korkusuz olduklarını düşünüyordu. Acaba sır da tutabilecekler miydi?

“Pekâlâ,” dedi Tilly. “Burası bizim kulübemiz, bütün yaz buradaydık, burası bize ait.”

“Ama bizim de Gine domuzlarımızı ve Clover’ı kurtarmamız gerekiyo’,” diye çıkıştı Pam ve bağırıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Babam onların tam yemeklik olduğunu söylüyor,” dedi Sidney.

“İyi de Gine domuzları yenmez ki,” dedi Tilly.

“Aslında yeniyor,” dedi Rosy. “Güney Amerika’da bunun için yetiştiriliyorlar. Biz nasıl tavşan yiyorsak onlar da kobay faresi yiyor.”

“Clover’ı yiyemeyiz, olmaz,” diye ağlandı Pam yine. “Çünkü onu seviyorum ve Bayan Cotton’a ona zarar vermelerine asla izin vermeyeceğimi söyledim.”

Neville’in bisikletinin önünde asılı geniş sepete uzandı ve içinden eski püskü bir çuval bezi parçası çıkardı. Onun da içinden, üzerinde iki kobay faresi ve kahverengi-beyaz ponpon kuyruklu, tombul bir tavşanın bulunduğu kirli görünümlü bir gazete çıktı. Pam tavşanı ensesinden tutup kollarına aldı.

“Aman Tanrım,” dedi Rosy. “Hayvanı astın resmen.”

“Hayır, onun hoşuna gidiyor öyle,” dedi Pam.

Neville, “Okuldan aldık onları,” dedi. “Pam tatilde biz bakalım onlara dedi, bilmiyorum neden...”

“Çünkü onları seviyorum!”

“Kes sesini dedim!” Neville parmağını Pam’e doğru tehdit edercesine salladı. “Her neyse,” diye devam etti, “okul onları geri kabul etmiyor, savaş başlayacakmış. Dün gece Bayan Cotton gelip söylemiş babama. Babam

da onları pişirip yiyebiliriz diyor, ama Pam...” Kaşlarını kaldırdı, gidip bisikletini bir ağaca yasladı.

“Aslında bir şiline satabilirim onları,” dedi Sidney.

“Tabii Noel’e sağ çıkmak istemiyorsan,” dedi Pam ona dik dik bakarak. “Lütfen Tilly, bizim hayvanlarımıza da göz kulak olamaz mısın?”

“Sanmıyorum...” diye söze girişti Tilly.

Ama “Tabii ki olabiliriz,” diye araya girdi Rosy. “Yetişkinler yeryüzündeki tüm hayvanların kökünü kurutmadan önce hayvanlarımızı kurtarmamız gerekiyor. Şimdi artık bir kedimiz, bir köpeğimiz, iki kobay faremiz ve bir de tavşanımız var.”

Tilly tam epey kalabalık oldular diyecekti ki çalıların oradan neşeli bir ıslık sesi duyuldu, dönüp baktığında ıslığı çalanın Bayan Benson’ın oğlu Alec olduğunu gördü, kucağındaysa akvaryum gibi bir şey vardı.

“Neville hayvanların saklanabileceği bir yerden bahsetti. Freddy’ye de göz kulak olmanız gerekiyor.”

Alec cam tankı usulca yere bıraktı. Çocuğun başında si-perli bir kasket, üzerinde parlak düğmeli, kalın bir mavi ce- ket, ayağındaysa bot vardı. Alec on beş yaşındaydı ve Lond- ra Hayvanat Bahçesi’nde daha yeni çalışmaya başlamıştı.

“Onu nereden buldun?” diye sordu Tilly, tankın kalın camından içeri bakarak. İçeride tek gördüğü yapraklar ve ince dallardı.

“Hayvanat bahçesinden. Yarın sürüngen evinin ısıtma sistemlerini kapatacaklar, dolayısıyla tüm zehirli yılan- lar, örümcekler falan ölecek,” dedi Alec.

“İsabet olur,” diye mırıldandı Neville.

“Nasıl böyle bir şey söylersin!” diye bağırdı Rosy, bir adım öne çıkarak; yeşil gözleri alev alev parlıyordu. “Yılanların da tüm hayvanlar gibi yaşamaya hakkı var. Aynı şey örümcekler, aslanlar, kaplanlar ve diğer tüm hayvanlar için de geçerli.”

“Evet, buna katılıyorum ama...” dedi Tilly. Tam devam edeceken sözleri Alec’in homurtusuyla bölündü.

“Bak şimdi, eğer hayvanat bahçesi bombalanır da pitonlar oradan kaçarsa...”

“Eyvah!” dedi Sidney.

...senin o güzel kedini bütün bütün yutarlar,” diye noktaladı sözlerini Alec.

Rosy başını havaya kaldırdı ve “Peki ya filler, aslanlar ve kaplanlar ne olacak? Sağda solda serbestçe koşup insanları ezip yemeyecekler...”

“ve insanları boynuzlarıyla öldürmeyecekler mi,” diye bağırdı Sidney. Eline yerden bir sopa aldı ve onu havaya saptı. “Gladyatörcülük oynayabiliriz!”

“Kapa çeneni!” dedi Neville.

“Gerçekten çok yazık olur,” diyerek ona katıldığını belirtti Alec. “Yılanlardan bazılarının gerçekten soyu tükenmek üzere. Üstlerindeki çizgileri bir görseniz, var ya. O kadar güzeller ki... Benim yaşayan hiçbir canlıyla sorunum yok. Hayvanat bahçesinde hepimiz yıkıldık. Eski çalışanlardan bazıları nasıl üzgün, bilseniz. Kuş yiyen örümcekler ve akrepler var türlü türlü. Ama başımızdaki görevli eğer hayvanat bahçesine bomba düşerse zehirli hayvanlar kaçıp insanların ölümüne sebep olabilir diyor. Yine de komodo ejderini öldürmeyeceklerini söyledi.

Onu ve diğer tüm iri hayvanları kırsaldaki Whipsnade gibi yerlere nakledeceklermiş, yani filler ve onun gibi iri hayvanlar için endişelenmenize gerek yok.”

“İyi bari, rahatladım,” dedi Tilly. “Peki bu cam tankın içinde ne var?”

“Freddy,” dedi Alec. “Geçen cumartesi gözümün önünde doğdu, onu orada bırakamazdım.”

“Hangi hayvan peki?” diye sordu Rosy, yaklaşıp tankın içine bir bakış atarak.

“Yavru kobra.”

“Ne!” diye tiz bir çığlık atıp geri kaçtı Rosy.

“Oldukça zararsız bir hayvan, ayrıca ben ona bakayım,” dedi Alec. “Lütfen kabul edin Tilly, onu orada ölümüne terk edemem.”

“Desenize hayvanat bahçesi ormana taşınıyor gibi ha, ne dersin Tilly?” dedi Sidney.

Tilly, Rosy’yle göz göze geldi ve Rosy başını kararlı bir edayla öne salladı.

Tilly yanaklarını şişirdi ve sonra da kollarını göğsünde birleştirerek şöyle dedi: “Pekâlâ, sanırım biz artık acil durum hayvan sığınağıyız.”

Hep bir ağızdan sevinç çığlıkları attılar ve Alec sırtarak başındaki kasketi birazcık geriye itti.

Sonra Rosy, Tilly’nin “Megan sesi” olarak adlandırdığı ses tonuyla şöyle dedi: “Bütün bunlar güzel hoş ama bu aramızda sır olarak kalmalı, yoksa hayvanat bahçemiz çok uzun soluklu olmayacaktır.”

“Peki ya diğer çocukların da hayvanlarını kurtarmak gerekirse?” diye sordu Alec.

“Kapasitemiz doldu,” diye mırıldandı Neville.

“Hayır dolmadı. Bu yer neredeyse okuldaki sınıfımız büyüklüğünde,” dedi Sidney.

Tilly kara kara düşünüyordu, sonunda şöyle dedi: “Aramızda bir parola belirleyeceğiz, böylece yalnızca güvendiğimiz kişiler acil durum hayvanat bahçemizden haberdar olacaklar.”

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum, hatta şimdiden bir parola önerim var bile,” dedi Rosy. “*Isamam Navyah*. ‘Hayvan maması’nın tersten okunuşu.”

“Çok iyi,” dedi Tilly. “Peki arkadaşlar, hayvanlarını saklaması gereken arkadaşlarınıza onları getirecekleri yeri söyleyebilir ve onlara parolamızı verebilirsiniz. Çalışlıkta sırayla nöbet tutacağız. Kulübemize yaklaşmak isteyen herkese parola soracağız, bilmiyorsa geçirmeyeceğiz.”

Bu fikir herkesin hoşuna gitti, ardından Rosy “Hadi hayvanlarımızın uyku düzenlemelerini yapalım,” dedi.

İşe koyuldular, gizli kulübelerini hazır ederken gülüşüp sohbet ettiler. Pam koca bir yığın ot kopardı dışarıdan ve iki kasayı çimle doldurdu, biri Gine domuzları, diğeri de tavşanı içindi. Neville ve Sidney kulübenin arkasına dolanıp kümes teli kestiler ve bu telleri kasaların üzerine gerip onları birer ip parçasıyla sabitlediler.

“Bu tilkileri önlemeye yeter herhalde, değil mi Tills?” diye sordu Sidney.

Pam tekrar ağlanmaya başladı ama Neville hemen ona sesini kesmesini söyledi.

Alec’in cam tankına karanlık bir köşe seçilmişti.

“Onunla ne yapacağıma karar verene kadar Freddy’yi sıcak tutmam gerek,” dedi Alec Tilly’ye.

“Onu neyle besliyorsun?”

Alec sırttı ve cebinden ölü bir sıçan çıkardı. Sıçanı ilk gördüğünde Tilly’nin soluğu kesildi, yine de çığlığı basmadığı için kendisiyle gurur duydu. Alec on beş yaşındaydı ve Tilly onun kendisini zırlak bir çocuk olarak tanımasını istemiyordu. Bir hayvanat bahçesi bakıcısı, hatta çömez bir hayvanat bahçesi bakıcısı bile olsa, Alec çok işlerine yarayabilirdi.

Alec tankın ağır metal kapağını kenara kaydırıp sıçanı içeri bıraktı. Freddy kılını bile kıpırdatmadı.

“Aç değildir belki de,” dedi Tilly.

“Şu an soğuk. Sabah gelip onu biraz güneşe çıkarmalıyım. Çok geçmeden uyanıp yer. Göreceksin bak.”

“Ben de görmek istiyorum,” dedi Sidney öne eğilerek.

“Bana bak çocuk,” dedi Alec, yüzünde gururlu bir ifadeyle Sidney’e dönerek. “Asla ama asla bu tanka dokunmayacaksın. O parmaklarını bu tankın kapağında ya da *yakınlarında* görürsem hepsini tek tek keserim bak.”

Sidney başını küstahça havaya kaldırırsa da Alec’in söylediklerini isteksizce onayladı ve ellerini ceplerine soktu.

“Pekâlâ,” dedi Alec Tilly’ye. “Bu gözdağı onu uzak tutmaya yetecektir.”

Acaba savaş diye buna mı deniyor, diye düşündü Tilly, yine kalp kırıcı bir ayrılık süreci sonrası bisikletiyle kulübeden ayrılırlarken. Ted Bow tazısını vurdu, babam Bonny’yi öldürmek istiyordu ve şayet Alec onu korkutmamış olsaydı Sidney ısırlıp can verecekti.

Lotte ve Rudi

29 Ağustos 1939, Salı akşamı

Tilly çaya oturmadan önce gaz maskesini bulmak zorundaydı, yoksa babası geçen seferki gibi geçiştirmez, bu defa onu fena paylardı. Biraz aradıktan sonra maskeyi yatağının altında buldu, sonra omzuna taktığı maskesiyle merdivenlerden inip mutfağa girdi.

Babası yüksek sesle, gazeteden bir yazı okudu, sonra da “Söylenenleri duysan kulaklarına inanamazsın,” dedi karısına. İçeri giren Tilly’yi ve gaz maskesini görünce başını onaylar gibi salladı. Sonra gazeteyi yüksek sesle okumaya devam etti: “Bak şunu dinie, ‘*Otobüs kuyruğunda bir kadın diğerine şöyle demiş: Bir gaz var, öldürmekle kalmıyor, böy-*

le sokağın ortasında sopa gibi dimdik ayakta bırakıyor.”

“Ah ah,” dedi Tilly’nin annesi, “Doğru olduğunu biliyordum. Bayan Benson anlatmıştı geçen hafta aynısını.”

“Bu korkunç bir şey,” dedi Tilly yüzünü ekşiterek.

“Tanrı aşkına, bunların hepsi safsata, aptalca savaş söylentileri,” dedi babası ve Tilly’ye dönüp güldü. “Şu kadının söylediklerine inanma. Sen boş ver bunları Tilly, hadi kalk da annene yardım et, çatal kaşıkları çıkar.”

Tilly masayı kurdu ve şöyle dedi: “Bugün birinden duydum, Rusların son savaşta ayaklarının karıyla şehrin en doğusuna indikleri söylenmiş.”

Babası gülmeden edemedi. “Al sana bir söylenti daha. Eee, aptalca bir savaş yüzünden mizah kabiliyetimizi kaybedecek değiliz herhalde, değil mi?”

Ama annesi cevap vermek yerine alınının terini sildi ve yahni tenceresini yıkamaya devam etti.

Tilly bir yandan “Savaş çıkmasını istiyor musun baba?” diye sorarken, bir yandan da Bonny’ye yahni ve patates püresi ayırmanın bir yolunu aradı.

“Hayır, tabii ki istemiyorum ama Hitler’i durdurmamız gerekiyor, aksi takdirde hiçbirimiz güvende olmayacağız.” Babası yahninin suyunu püreye kattı ve sanki kızını korkutmaktan çekinircesine, daha düşünceli bir ifadeyle şöyle söyledi: “Ama sen endişelenme canım, nasılsa bütün bunlardan uzakta olacaksın.”

İyi de Bonny için endişelenmeden edemiyorum, babam bunu nasıl anlamaz, diye düşündü Tilly.

Konuşmaları bittikten hemen sonra dış kapı hafifçe tıklatıldı.

“Çay saatinde bu da kim şimdi?” dedi annesi.

“Ben bakarım,” dedi Tilly, masadan kalkabildiği için rahatlayarak.

Koridoru koşarak geçip kapıyı açtı. Kapı eşiğinde on altı yaşlarında bir kız duruyordu. Teni oldukça solgundu, gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı, kız oldukça da endişeli görünüyordu. Üzerinde kırık beyaz bir bluz ve siyah bir etek vardı, açık kumral saçları özenle örülmüştü ve örgüleri başının iki yanından sarkıyordu.

“Ben Lotte, ne olur...” dedi kız, sanki Alman aksanıyla konuşuyordu.

Tilly kızı süzdü, yoksa savaş başladı da düşmanlarımız daha şimdiden kapımıza mı dayandı, diye düşündü. Sokağı şöyle bir kolaçan etti, etrafta asker var mı diye baktı ama sokakta o günün mektuplarını dağıtan postacıdan başka kimse yoktu.

Babasının gür sesiyle “Kimmiş?” diye seslendiğini işitti Tilly.

“Ne olur Tilly, zavallı kardeşim Rudi konusunda bana yardım etmen gerek.”

Bir eli arkaya uzandı ve ufak bir erkek çocuğunu önüne çekti. Çocuğun teni de Lotte’ninki gibi solgundu ve onunkilerle aynı endişeli gözlere sahipti, göz altlarıysa ablasınıninkilerden bile koyuydu. Üzerinde gri bir şortla gri okul gömleği vardı, kollarında da Tilly’nin o güne dek gördüğü en küçük ve en tatlı *dakhund* cinsi köpeği tutuyordu.

“Onu öldürmek istiyorlar,” diye fısıldadı Lotte.

Hemen o anda kızın köpeği kastettiğini anladı.

Tilly arkasını döndü ve “Okuldan arkadaşım gelmiş baba. Odama çıkıp oyun oynayacağız,” dedi.

Babasının cevap vermesine ve gelenin kim olduğuna bakmak için kapıya gelmesine fırsat bırakmadan Tilly eliyle kızın ağzını kapadı ve onlara yolu işaret etti. Hep beraber tek kelime bile etmeden merdivenleri sessizce çıkıp Tilly’nin odasına geçtiler.

Tilly kapıyı kapattıktan sonra tuttuğu nefesini bıraktı. “Vay canına!” dedi. “Ucuz atlattık. Evde bir köpek olduğunu babamın bilmemesi lazım. Büyükler bütün evcil hayvanları öldürmek istiyor.”

Rudi başını köpeğinin çikolata rengi kürküne yaslayınca, Tilly hayvanın kürkünün ipek gibi pürüzsüz olduğunu fark etti. Köpek ince uzun burnunu Rudi’nin koluna koymuştu ve Tilly onun kara gözlerinin neredeyse Bonny’ninkiler kadar güzel olduğunu düşündü. Bir anda akli kulübede arkasından havlayan Bonny’ye gitti, acaba hâlâ havlıyor muydu?

“Alec Benson yan komşumuz,” diye fısıldadı Lotte. “Birkaç hayvana kol kanat gerdiğini söyledi. Bir de paroladan söz etti ama parolayı unuttum. Bunun için üzgünüm Tilly, ama senden Hanno’yu kurtarmanı istemeye geldim.” Lotte Tilly’yi cam kenarına çekti. “Rudi’yi kurtarmak için Hanno’ya ihtiyacım var. Buraya, İngiltere’ye geldiğimizden beri tek kelime çıkmadı ağzından. Ülkesini çok özliyor.”

“Nereden geliyorsunuz?” diye sordu Tilly.

“Frankfurt.” Lotte önce Tilly’nin gözlerine, sonra da uzaklara baktı.

“Almanya mı?”

Lotte başıyla onayladı ve yüzünü tekrar Tilly’ye dönüp hızlı hızlı bir-iki düzine sözcük geveledi: “Ama biz sizin düşmanınız değiliz Tilly, inan bana. Birçok iyi kalpli Alman, Hitler ve Nazilerden kaçtı. Onlar da sizin gibi Hitler’den ve Nazilerden nefret ediyor.”

“Öyle mi?” dedi Tilly, ama buna inanıp inanmaması gerektiğinden emin değildi. Ya casuslarsa, diye düşündü içinden.

Ama sonra köpek Rudi’nin kollarında kımıldandı, sessizce hapşırırken gözlerini kırptı, sanki kendi hapşırığına şaşırmıştı. Bunu gören Tilly gülmekten kendini alamadı.

“Benim köpeğim Bonny de hapşırdığında aynı böyle oluyor,” dedi.

“Aa, senin de mi köpeğin var? Ne güzel!” dedi Lotte, yüzünde zoraki bir tebessümle. “O da mı o güvenli yerde kalıyor?”

“Evet, babam onu uyutması gerektiğini söyledi. Yetişkinler çok zalim.”

Lotte başıyla Tilly’ye katıldığını belirtti. “Evet, öyle. Korkunç, korkunç.” Tilly gülümsemeden edemedi, diğer kız ise kıpkırmızı kesildi ve şöyle dedi, “Kusura bakma, İngilizcem çok iyi değil ama lütfen Tilly,” dedi ve onu daha dikkatli dinlesin diye Tilly’yi bluzundan çekıştirdi. “Rudi Papa ve Mutti’yi’ çok özleyiyor. Güvende olalım diye bizi İngiltere trenine bindirip gönderdiler. Biz sizin

düşmanınız değiliz Tilly, lütfen güven bana. Düşman, Hitler.”

Bir süre hiç ses çıkarmadan beklediler. Tilly Lotte’nin doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı, sonra düşündü, bu iki kardeş birine nasıl zarar verebilirdi ki? Ayrıca tıpkı o ve Rosy gibi onlar da hayvanlarını çok seviyorlardı.

“Hanno’yu da mı trende yanınızda getirdiniz?”

“Hayır, yasak. Hanno’yu İngiltere’ye annemin arkadaş-
şı getirdi ve hemen karantina altına alındı. Şimdi özgür
ve sağlıklı, ama Rudi’nin koruyucu ailesi Bay ve Bayan
Evans. Onları tanıyor musun?”

Tilly başını sallayarak onları tanıdığını belirtti. Evans-
lar yolun karşısında, caddenin aşağı tarafında yaşıyordu,
Alec Benson’la annesinin komşusuydu.

“Rudi’ye çok iyi bakıyorlar.” Lotte’nin gözleri tekrar
yaşla doldu. “Rudi güvenli bir evde yaşadığı için annem
çok mutlu. Ama şimdi Evanslar Hanno’nun öldürülmesi
gerektiğini söylüyor. Rudi’nin halinden anlamıyorlar.
Tüm evcil hayvanların öldürülmesi gerektiğini söylüyor-
lar. Ama Tilly, sen anlıyorsun.”

Lotte Tilly’yi kolundan sımsıkı kavradı ve gözlerinin
içine baktı. Tilly kendini rahatsız hissetse de yüzünü
başka tarafa çevirmesinin doğru olmayacağını düşündü.

“Rudi, Hanno eve geldikten sonra konuşmaya başla-
dı,” diye tısladı Lotte başını çevirerek. “Ama şimdi yine
konuşmuyor çünkü çok üzgün. Eğer Hanno ölürse belki
de Rudi bir daha asla konuşmayacak. Savaş bittikten son-
ra annemle babama ne derim sonra ben? Rudi’den ben

sorumluyum, annem buna mecbur olduğumu söyledi. Tilly, Rudi'yi kurtarmama ve Hanno'yu güvenli kulübenize götürmeme yardım et lütfen.”

Tilly'nin başı dönmüştü. Çocuklar Alman'dı ama Nazi değillerdi, aileleri onları uzaklara göndermişti ve Rudi'nin koruyucu ailesi vardı, peki ya Lotte ne yapıyordu?

“Senin koruyucu ailen yok mu?”

“Büyük bir evde çalışıyorum ben, mutfağı toparlıyorum, çarşafaları değiştiriyorum. Hizmetçiyim.”

“Aa, okula devam etmedin mi?”

Lotte'nin başı öne düştü. “Ben senin gibi bir İngiliz kızı değilim Tilly. Karnımı doyurmam için çalışmam gerek. Ama Rudi iyi kalpli bir çocuk, okula gidiyor. Ayrıca Hanno'yu da çok çok seviyor.”

Ama küçük hayvanını bu kadar seviyor olabilir mi, diye düşündü Tilly. Nihayetinde bir karara vardı.

“Hanno'ya elbette göz kulak olacağız. Onu yarın sabah saat dokuzda kanalın üzerindeki köprüye getirin, olur mu?”

Lotte topukları üzerinde döndü ve öne salladığı başını Hanno'nun boynuna gömen Rudi'ye doğru Almanca sevinç sözcükleri savurdu. Sonra da Rudi, Tilly'ye doğru başını hafifçe eğip kısık sesle, “*Ja. Danke, Tilly.*” dedi.

Rudi'nin sesini duyan Lotte'nin yüzü aydınlandı.

“Ne dedi?” diye sordu Tilly.

“Evet, teşekkür ederim.” dedi. Lotte, Tilly'nin ellerinden tutup onları sağa sola savurdu. “Sen çok iyi ve cömert bir kızsın, babam İngiltere'ye geldiği zaman bu iyiliğini karşılıksız bırakmayacak.”

“Hiçbir şey yapmasına gerek yok,” dedi Tilly. “Bu, yani hayvanlarımızı kurtarma mücadelesi de biz çocukların savaşı.”

“Evet, çok haklısın, çocuklar da bu savaşın içinde. Ama şimdi gitmemiz gerek.”

Hep birlikte merdivenlerden indiler ve Tilly, annesiyle babası gelip kim olduklarını görmeden iki kardeşi ön kapıdan dışarı çıkarmayı başardı. Evlerine düşman ülke çocuklarının gelmiş olmasına nasıl tepki göstereceklerinden emin değildi.

Tilly o gece yatağına uzandığında Hitler ve Naziler konusunu düşündü.

“Lotte ve Rudi buradalar artık,” dedi, “ikisi de İngiltere’de güvendeler, ayrıca minik güzel köpekleri de artık bizim acil durum hayvanat bahçemizde. Bundan sonra böyle, işine gelirse, Hitler!”

“*Isamam Navyah,*” diye fısıldadı uykuya dalmadan önce son kez.

Gelen Hayvanların Ardı Arkası Kesilmiyor

30 Ağustos 1939, Çarşamba

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu ellerini beline koymuş, mutfak kapısının eşiğinde duran annesi Tilly’ye.

Tilly kapıya varır varmaz arkasını döndü ve “Bonny’yi aramaya gidiyorum,” dedi.

“Onu eve getirirsen ne olacağını biliyorsun.”

“Evet, babam onu öldürecek,” dedi ve annesinin yutkunuşunu görmezden gelerek dışarı çıkıp kapıyı kapadı, sonra bisikletine atlayıp pedal çevirmeye koyuldu.

Elbisesinin altında yemek artıklarıyla dolu bir çanta vardı. Rosy’nin de aynı şekilde Donald’dan birkaç parça

bir şey aşırıp getireceğini umuyordu. Çünkü şimdi en zor şey hayvanların hepsini beslemek olacaktı.

Tilly yol boyunca pedal çevirirken parkın yakınında çalışan bir grup insan gördü, çuvallara kürek kürek kum doldurup halkın, içine girip hava saldırılarına karşı korunabilmesi için bir sığınak oluşturmuyorlardı. Babası sığınığın yüz kişilik kapasitesi olduğunu söylemişti. Bombalar yağdığında, kum torbaları patlamanın gücünü emecekti. Adamlardan biri, ortasında beyaz bir S harfi bulunan siyah bir tabelayı dikmekle meşguldü.

Sığınığın S'si, dedi içinden Tilly. Sonra da kanal yakınlarındayken sığınığa ulaşmak için ne kadar hızlı pedal çevirmem gerekecek acaba, diye düşündü.

Babası arka bahçelerine inşa ettiği Anderson sığınığını tamamlamıştı, tamamladığı günden beri de sürekli onlara tatbikat yaptırıyordu. İçerisi rutubetliydi ve ağır kokuyordu, annesi kışın zatürre oluruz burada demişti, hem çocukların kırsala gönderilmesi daha iyi değil mi diye eklemişti. Ama bunu daima sesinde fark edilen bir çekinceyle söylemişti, o yüzden Tilly annesinin kendisini uzaklara göndermekten çok korktuğunu biliyordu. Ne vardı yetişkinler hayvanlarımızı yanımıza almamıza izin verseydi, o zaman herkes daha az özlerdi evini, diye düşündü belki de yüzüncü kez.

Yolun sonuna vardığında yavaşlaması gerekti. Bir sıra çocuk okuldan çıkmış, karşıdan karşıya geçiyordu. Bir düdük çalındı ve çocuklar öğretmenlerinin önünde durdu, öğretmenin yanakları düdük çalmaktan kızarmıştı.

Tilly, Neville'in de sırada olduğunu gördü ve yanına gitti. "Ne yapıyorsunuz siz yahu?"

Neville yüzünde ümitsiz bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Bizi okula çağırıp tahliye günü için kahrolası istasyona yürüme talimi yaptırıyorlar. Bu üçüncüsü. Bizi ahmak sanıyorlar herhalde. Daha bir hafta varmış gönderilmemize."

Babasının ona söylediği, o ve Rosy'nin okulun kalanıyla tahliye edilmelerine bir hafta olduğu bir anda kafasına dank etti. Evet, bu sabah hayvanları beslemek büyük bir meseleydi ama çocuklar uzaklara gönderildiklerinde hayvanlara kimin bakacağı sorusu çok daha büyük önem arz ediyordu.

Öğretmen düdüğünü tekrardan öttürünce öğrenciler yürümeye başladılar.

Tilly tekrar pedal çevirmeye başladığında, Rosy'yle tahliyeyi konuştukları yaz başını düşündü. Temmuzda savaş onlara ne kadar da uzak ve gerçek dışı gelmişti. Kulübelerinde oynayıp orayı kendileri ve hayvanları için bir eve dönüştürmekle uğraşırken savaşa pek de kafa yormamışlardı.

Ama şimdi onları bekleyen savaş, kafesinden kaçmaya ve kontrolden çıkıp dehşet saçmaya hazırlanan bir aslan gibiydi. Tilly kanala doğru pedal çevirirken acil durum hayvanat bahçeleri için hemen bir plan yapmaları gerektiğini düşündü. Zamanları hızla daralıyordu.

Kafasını meşgul eden bu kaygıyla, Rudi'nin kollarında Hanno'yla onu beklediği köprüye doğru sürdü bisikletini.

“Lotte de geliyor mu?” diye sordu Rudi’nin yanına vardığında.

Ama Rudi ses çıkarmadan, Hanno’nun çikolata rengi başına doğru büktü boynunu.

“Bu taraftan,” dedi Tilly.

Bisikletinden indi, Rudi’yle birlikte fabrikaların arasından geçip açık araziye ulaştılar. Önlerinde Rosy ve bir grup ocuk göründü. Rosy’nin yanında hemen hemen onun yaşlarında, çok kısa saçlı ve omzunda el yapımı bir yay asılı bir erkek çocuğu vardı. Onun arkasında da altı-yedi yaşında minik bir kız, bisikletini itiyordu. On-dan birkaç yaş daha büyük iki oğlansa yüksek sesle sohbet ediyor, bir yandan da içine bakıp durdukları bir karton koliyi birbirlerine uzatıyorlardı. Hep birlikte gizli kulübeye doğru yürüyorlardı.

Böyle olmayacak, dedi içinden. Bizi ele verecekler.

“Hadi,” dedi Tilly, Rudi’ye ve diğerlerine yetişmek için hızlandı.

Rosy bir yandan bisikletini itiyor, bir yandan da bisikletinin gidonuna sabitlediği kitabını okuyordu.

“Bu sayı biraz fazla,” dedi Tilly.

Rosy gözlerini kitabından ayırmadan konuştu: “Yeni-lerin hepsi de parolayı biliyor. Sidney tanıyor hepsini.”

“Evet ama böyle cmbr cemaat yrrlerse her şey açığa çıkar.”

Rosy başını kaldırıp gürültücü çocuklara şöyle bir baktı ve başını ne salladı. “Haklısın. Bazı kurallar koymamız lazım.”

Tilly daha Rosy’ye yanıt veremedenden arkalarından bir

kişneme sesi geldi. Dönüp baktıklarında at sırtında bir kadınla bir kız gördüler, her ikisinin de uzun sarı saçları ve binici şapkaları vardı.. Üstlerinde de binici kıyafetleri vardı: binici pantolonları krem rengi, ceketleriye siyahtı ve ikisinin de elinde binici kamçısı vardı. Kızın atı kömür karası, kadınınkiyse kestane rengiydi.

Kadın binici kamçısını çocuk grubuna doğrultarak, “Bu yumurcakların kanalın öte tarafında ne işi var?” diye seslendi kızına.

Tilly’den biraz daha büyük gibi görünen, dik duruşlu ve mağrur kız şöyle cevap verdi: “Bilmiyorum anneciğim.” Ama Tilly kızın yanaklarının hafiften kızardığını fark etti.

“Gel Sophia,” dedi annesi. “Öteki yoldan gidelim.”

Annesi dizginlere asıldı ama tam kız atın başını çeviriyordu ki, atın üzerinde arkasını döndü ve kaşlarını çatarak bir süre Tilly’yi süzdü.

Sonra yaylı çocuk onlara seslendi, “Hey, bizden uzak dursanız iyi edersiniz bacaksızlar.” Diğer çocuklar kıs kıs gülmeye başladığı sırada çocuk bir ok yerleştirip yayını gerdi.

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kuvvetle mahmuzladığı atını tırısı geçirip Tilly’nin bisikletinin ön tekerine çamur sıçrattı.

“Heey! Dikkat etsene,” diye bağırdı Tilly, kız atıyla dört nala uzaklaşırken.

Havada bir vızıltı duyuldu ve ok atın hemen arkasındaki çimenlere saplandı.

“Iska!” diye bağırdı çocuk.

“Bir daha ıskalayayım deme!” dedi birisi.

“Kimdi acaba,” diye sordu Tilly, Rosy’nin yanına gidip. “Annesi tam bir züppeydi. Bizimle böyle konuşmaya nasıl cüret edebilir!”

“Sophia Highcliffe-Barnes,” dedi Rosy, yanında bisikletini itmeye devam ederek. “Yatılı okula gidiyor.”

“Öyle mi. Burada ne geziyorlar peki atlarıyla?”

“Hiç bilmiyorum ki. Beş-on kilometre uzakta, ahır ve tenis kortları olan devasa bir evde yaşıyor. Etlerini Donald’dan tedarik ediyorlar, sipariş dağıtım gününde ben de kamyonetteydim. Sophia’nın...”

“Kibirli bir kız...”

“Hmm, olabilir. Neyse işte, Sophia’nın *hayvanlarının* öldürölme korkusu yaşadığını sanmıyorum. Zengin insanların genellikle kırsal bölgelerde de evleri olur ve hayvanlarını da oraya beraberlerinde götürürler.”

Kulübeye vardıkları sırada, “Bu hiç adil değil,” dedi Tilly iç çekerek.

Bisikletini bir kenara atıp hemen Bonny’yi görmek için kulübeye koştu, içeri girdiğinde Bonny çılgına dönmüş-çesine hoplayıp zıplarken bir yandan da havlıyordu, kulaqlarıysa dört bir yana savruluyordu.

“Oy benim canım Bonny Bonbon’um,” diye seslendi ona Tilly tasmağını çıkarırken. “Seni çok özledim.”

Köpeğini kollarına alır almaz Bonny onun yüzünü kazırcasına, durmaksızın yalamaya başladı.

“*Isamam Navyah*. Antony’yi nereye bırakayım?” diye sordu bir ses kapı eşiğinden.

Yedi yaşındaki kızdı bu. Üzerinde kırışık sarı bir bluz ve pilili bir etek vardı, ortadan belirgin bir çizgiyle ikiye ayrılmış saçları başının iki yanından sarkacak şekilde iki parça olarak örülmüştü. Kollarındaysa kar beyazı bir tavşan yere atlamak için kımıldanıp duruyordu.

Tilly güldü. “İçeri girdikten sonra parolayı söylemene gerek yok ki. Şuradan bir tane kasa seç istersen? Ben Tilly, bu da Bonny. Senin adın ne?”

“Mary,” dedi küçük kız burnunu çekerek ve ekledi, “Antony hep temiz kafeste uyumalı, diyordu annem.”

“Hmm, ama elimizde olanlar bunlar. Eğer tavşanını kurtarmak istiyorsan...”

“Tabii ki istiyorum! Antony benim en iyi arkadaşım!” dedi Mary yüksek sesle.

Tilly kızın yanından ayrılıp diğerlerinin ne yaptığına bakmaya gitti. Rosy’yi ve her zamanki gibi kollarında uyuyan Tinkerbelle’i gördü. Kedinin güneşte daima parlayan altın rengi harika tüyleri bugün biraz donuk görünüyordu.

Rosy ıslattığı mendiliyle kedinin ağzını ve sıkı sıkıya yumduğu gözlerinin çevresini siliyordu. Endişeli görünüyordu, o yüzden Tilly bu tahliye işini ve hayvan sığınağı planını sonraya ertelemeye karar verdi.

Scudderslar geldiğinde Mary kucağında tombul tavşanıyla dışarı çıktı.

“İstersen sevebilirsin,” dedi.

Tilly uzanıp tavşanın pamuk gibi beyaz ve yumuşak tüyelerine dokundu. Hayvanın sırt kemiğini hissedebiliyordu. Tavşan kımıldanmaya başladı, Mary onu kolların-

da tutmaya çabaladı. Elinden zıplayıp kaçmadan önce Mary bir yere otursa iyi eder diye düşündü Tilly.

“Pam, bak bu Mary,” dedi. “Siz ikiniz çimenlere oturup bacaklarınızı açarak tavşanlara ve Gine domuzlarına bir alan oluştursanıza. Tüm gece kulübede kapalı kaldılar, biraz egzersiz yapsalar hiç fena olmaz.”

“Çok doğru,” dedi Pam, “sonra onlara papatyadan taç da yaparız. Hadi gel.”

Mary ilk başta emin olamadı ama sonra Pam’ın peşine takılıp içeriden Gine domuzlarını ve tavşanları alıp geldiler.

“Tilly yardım et,” diye bağırdı, kollarında iki kobay faresi ve tavşan vardı. “Clover Toffee’yi tekmeliyor.”

“Gel böyle otur,” dedi Tilly, kobay faresini Pam’ın kollarından alarak. Tüyleri tavşaninkilerden daha sertti ve misk kokuyordu. “Bu minik kobay faresinin adı Toffee miymiş?” diye mırıldandı hayvanın sırtını okşarken. Toffee’nin açık kahverengi tüyleri ve göz çevreleri siyahla çevrili beyaz bir yüzü vardı.

Hep birlikte çimlere oturdular, kızlar tavşanları tutarken, Tilly onlara Gine domuzlarının rahatça dolaşabilecekleri bir alan oluşturmayı öğretti. Sidney ile okçu çocuk biraz tahta ve kümes teli getirip gerçek bir kapalı alan yapmaya koyuldular.

“Oh be!” dedi Mary, terini silerken alnına biraz da çamur bulaştırarak, “artık rahat rahat dolaşsınlar. Antony epeyce bunalmış gibiydi, değil mi?”

“Toffee ve Apple da öyle,” dedi Pam, Gine domuzlarını sırasıyla severken. “En haylazı Toffee, yemeğin hepsini

o yiyor, Apple ise henüz yavru.” Apple’ın siyah beyaz tüyleri vardı, tek kulağıysa kahverengiydi. Toffee öylece durmuş çim yiyordu, Apple ise hoplayıp duruyor, idman yapıyordu sanki. Tavşanlar birinin onlar için toplayıp önlere yığıldığı lezzetli karahindibalara yumulmuştu.

“Tavşanlar için havuca ihtiyacımız var galiba, değil mi Tilly?” diye sordu Mary.

Tilly başını öne sallayıp ayağa kalktı. “Hayvanlar için bir dolu yiyeceğe ihtiyacımız var ve bunun için hepinizin yardımını gerek. Yarın herkes evinden birer torba sebze artığı getirmeye çalışsın.”

Sonra yüzünü Neville’e döndü ve şöyle dedi: “Çalıkların ardında nöbet tutabilir misin? Parolayı bilmeyenler bu tarafa geçmemeli.”

Neville görevini yapmak üzere oradan ayrıldı.

“Ben biraz kümes teli bulup yeni tavşana yer yapayım diyorum, ne dersin Tilly?” dedi Sidney.

Tilly tamam dercesine başını salladı ve Bonny’ye su getirmeye gitti.

Geri döndüğünde ağaç dibine bırakılmış bir karton kutu gördü. Kapağına hava delikleri açılmıştı. Tilly baktığında içinde pullarla kaplı bacakları kabuğunun dışına taşan bir kaplumbağa olduğunu gördü. Kutunun içine giren ışık kaplumbağayı uyandırdı, Tilly onu izlerken hayvanın başı uzun boynunun ucunda öne uzandı. Kaplumbağanın tek gözü açıldı, kapandı ve sonra tekrar açıldı, hayvan sanki Tilly’ye göz kırpyordu.

“Merhaba Bay Kaplumbağa,” dedi Tilly ve iki eliyle uzanıp onu kutusundan dikkatlice çıkardı. Hayvan bir

süre ellerinde pençeleriyle debelense de Tilly onun soğuk, pürtüklü ve dokulu derisini sevdi.

“Gel bakalım,” dedi, “sahibin kimmiş bulalım.”

Doğrulan Tilly’nin gözleri karton kutuyu getiren iki erkek çocuğunu aradı ama etrafta kimse yoktu.

Sidney’nin kulübeden çıktığını görünce “Sidney?” diye seslendi. “Bu kaplumbağa da neyin nesi?”

“Aaa,” dedi Sidney ve elleri ceplerinde, Tilly’nin yanına geldi. “Ya onu şeyler, ikizler getirdi çünkü bugün anneleriyle birlikte Galler’e gidiyorlarmış. Olmadı bize getirin kaplumbağayı demiştim.” Sesi biraz mahcup tınılıyordu.

Tilly iç çekti ve Rosy’ye seslendi: “Peki herkes hayvanını getirip böyle bize bırakmaya devam ederse ne yapacağız Rosy?”

Rosy sırtını bir ağaca yaslamış oturuyor, Tinkerbelle’in karnını doyuruyordu. Tilly’nin sorusunu başını bile kaldırmadan yanıtladı: “Sanki kendi hayvanlarımızmış gibi bakacağız onlara.”

“Kulübede kutu koyacak daha bir sürü boş yer var,” dedi okçu çocuk yanlarına gelip. “Nasıl da kaplumbağa tüm kış boyunca uyuyacak.”

“Buraya sadece kendi hayvanın varsa gelebilirsin ama,” dedi Mary, kuralcı ve cılız sesiyle.

Oğlan sırtarak cebinden beyaz bir sıçan çıkardı ve onu gören tüm kızlar çığlık attı. “Domino’yla tanışın. Benim hayvanım kolayca taşınabilir. Gittiğim her yere benimle gelir.” Domino elini koklayarak yiyecek bir şeyler arayınca, çocuk cebinden ekmek içi çıkarıp önüne

koydu. Sıçan onu tek lokmada yuttu ve daha fazla yiyecek istermesine arka ayakları üzerinde durdu. Çocuk “O tam anlamıyla minik bir Oliver Twist,” deyip sıçanı cebine geri koydu. Sonra da Tilly’ye, “Ver istersen, kulübede ben yer bulayım kaplumbağaya,” dedi.

Tilly aralarına yeni katılan hayvanı ona uzatırken çalılıklardan bir ısıklık sesi duyuldu.

“Kim var orada? Parolayı söyle!” diye bağırdığını duydu Neville’in.

Tilly o tarafa doğru koşup çalılıkların içinden geçti. Gelen, on altı yaşında, sıkkın ifadeli bir kızdı. Ayağının dibindeki kafeste kırmızı başlı, yeşil ve büyükçe bir papağan duruyordu, kuşun kanca şeklindeki gagası korkunçtu ve iki-üç santim uzunluğundaydı.

“Eeh, büyü artık biraz,” dedi kız. “Kim olduğumu biliyorsun zaten seni ahmak Neville Scudder.” Ama sonra Tilly’nin kaşlarını çatıldığını görünce mırıldandı: “*Isamam Navyah*, oldu mu?”

Tilly başını evet anlamında salladı. “Şimdi içeri gelebilirsin.”

“İçeri girmek istediğimi de nereden çıkardın?” dedi kız yüzünde tiksiniç bir ifadeyle. “Pirate’ı getirdim sadece.”

Pirate öfkeli bir ciyaklama koyuverdikten sonra Tilly’ye dik dik bakıp gagasını ona doğru uzattı. Buna karşılık Tilly bir adım geriledi.

O sırada kız konuştu: “Bir yıldır bizde ama annem uyutulması gerektiğini söylüyor. Alec Benson onu kabul edeceğinizi söyledi.”

Kız cümlesini tamamlar tamamlamaz arkasını dönüp gitmeye koyuldu.

“Heey nereye?” diye seslendi Tilly arkasından. “Gelip bakımına yardımcı olman gerekiyor.”

Ama kız durmadı.

Burası bizim. İnsanlar getirip hayvanlarını buraya bırakıp kaçıp gidiyorlar, bizim onları doyurmamız, sağ tutmamız gerekiyor ve üstelik *henüz* biz tahliye edildikten sonra onlara kimin bakacağını bile bilmiyoruz, diye düşündü Tilly.

Bütün bunlar göz önünde bulundurulduğunda, bu acil durum hayvan sığınağının iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeye başlamıştı artık.

Şifreli Yazmak

30 Ağustos 1939, Çarşamba öğleden sonra

“İş başa düştü besbelli,” dedi Tilly.

Neville kafesi alır almaz papağan ciyakladı.

Açık alana döner dönmez Rosy yanlarına geldi, Tinkerbell kollarında uyuyakalmıştı. “Harika, bir papağan demek, konuşabiliyor mu peki? *Cici kuş, cici kuş,*” diyerek onu konuşturmayı denedi tiz bir sesle, ancak papağan sadece onu izlemekle yetindi.

“Adı Pirate,” dedi Tilly usanmış bir ses tonuyla. “Bir kız onu bırakıp hemen gitti. Ne yer ne içer, kim bilir...”

Rosy tekrar kafese doğru eğildi. “Bak kafesin dibinde yem torbası var.” Rosy kafesin kapısını açıp elini dikkat-

lice içeri uzattı. Pirate, tüneğinde bir eğilip bir kalkmaya başladı.

“Acele et biraz Rosy, gagalayabilir,” dedi Tilly.

Rosy biraz daha uzandı ve yem torbasını kapıp sımsıkı geri kapattı kapıyı. Pirate öyle bir ciyakladı ki ortalığı ayağa kaldırdı.

“Anlatacak çok şeyi var belli ki,” diye mırıldandı Tilly. Kendisi asla Rosy kadar cesur davranıp elini kafesten içeri sokamazdı.

“En azından kasalardan birini işgal etmeyecek,” dedi Neville. “Hadi gelin, ona yer bakalım.”

Girip etrafa bir göz attılar.

“Şuraya ne dersiniz?” dedi Tilly. Duvarda çakılı büyükçe bir çiviye işaret etti parmağıyla. “Hem öteki hayvanlar o kadar yükseğe erişemezler.”

Neville kafesi yere koydu, bir kasanın üstüne çıkararak çiviye yokladı. Çivi hafiften oynuyordu, o da eline ayak kabısını alıp çiviye sağlamlaştırdıktan sonra kafesi astı. “Artık tilkiler ona zarar veremez,” dedi ve kasanın üzerinden yere atladı.

“Freddy’nin yemek yiyişini görmek isteyen var mı?” diye seslendi biri dışarıdan.

Sesin sahibi Alec’ti. Kulübeye girdi, Freddy’nin su tankını kucaklayıp dışarı çıkardı. Kucağındaki tankı çimin üzerine usulca bırakıp kapağını açtı ve içeri uzun bir sopa uzattı.

“Bakın, sizce de çok güzel değil mi?”

Tilly kafasını Alec’in omzunun üzerinden uzatıp baktığında tankın dibindeki bir ağaç kabuğunun ardında saklı mavi-kahverengi desenli hayvanı gördü.

“Daha beş günlük ve şimdiden bir ayak uzunluğunda,” dedi Alec, Freddy başını kaldırıp bir o yana bir bu yana hızlıca savururken. “Bak, başındaki şu çizgileri görüyor musun, onlara ‘şevron’ deniyor. Freddy bir kral kobra. Bir ısırса ölürsün.”

Çocuklar yutkundu.

“Ne yiyor peki?” diye fısıldadı Sidney. Sidney’nin başını tanka çok yaklaştırdığını görünce, Tilly onu geri çekti.

Tilly bir süre sonra başını çevirip hayvanlarıyla oynayan küçük kızları seyretti. Bir yerlerden bir boru bulmuşlardı ve Gine domuzlarını içine koyuyorlardı, domuzlar borunun diğer ucundan çıkarken viyaklıyordu.

“Cesur olan Apple,” dedi Mary.

“Şişko olan da Toffee,” diye ekledi Pam ve kahkahalara boğuldular.

Tilly yanlarına gidip onlara katılmayı düşündü. Sonuçta bir yılanı kucağına alıp sevemezsin, diye akıl yürüttü.

“Neden yemiyor?” diyesordu Sidney. Elindeki çubuğu tanka yaklaştırdı.

Alec’in, “Onu bir içine düşür var ya seni bir güzel pataklarım ha!” diye gürlemesiyle Sidney tuttuğu çubuğu elinde sıcak kömür tutuyormuşçasına bir kenara fırlattı. Bunun üzerine Alec’in ses tonu eskisine döndü. “Kobralar beslemesi zor hayvanlar. Doğru düzgün yiyip içmesi için umut etmekten başka çaremiz yok. İçeceği suyun her gün tazelenmesi gerekiyor. Kim dereden su doldurup getirmek ister?”

“Ben!” diye atıldı Sidney ve kâseyi kaptığı gibi dereye koştı.

Freddy’nin su ve yemek meselesi çözümlünce, Alec Tilly’ye, “Akşam vardiyası için hayvanat bahçesine dönmem lazım,” dedi. “Freddy’yi gece içeri koyar mısınız? Onu sıcak tutmak için etrafını çuvalla iyice örttüğünden emin ol. Sürüngenler odasındaki ısıtıcılar olmadan onu böyle ne kadar süre hayatta tutabilirim cidden bilmiyorum.”

“Ne olacak peki böyle?” diye sordu Tilly.

“Hafta sonuna kadar yaşatabilirsek onu verecek birini bulmayı umut ediyorum. Bana şans dile, haha.” Sonra Alec şapkasını başına geçirip, elleri cebinde, ıslık çalarak uzaklaştı.

Tilly tüm çocukları yanına çağırıp bir görev dağılımı yaptı. Küçük kızlar hayvan kasalarındaki otların taze-lenmesinden, okçu çocuk Miles da kaplumbağanın kutusundan sorumluydu. Rosy Tinkerbelle’i kolunun altında taşımaya devam ederek papağanın suyunu ve yem kabını doldurdu. Pirate Rosy’dan rahatsız olmuş gibiydi, onu görür görmez kafesini gagaladı.

“Az az verin,” diye uyardı herkesi Tilly. “Başka yiyecek bulabilecek miyiz bilmiyorum.”

İki köpek, Bonny ve Hanno, dışarı çıkıp toprağa işediler. Tilly biraz toprak kazıp işedikleri yerin üzerine serpti ki kimse üstüne basmasın.

Kulübeye döndüğünde Rudi’nin köpeğine bir şeyler mırıldandığını işitti, “*Braver hund. Braver hund.*” diyor-du.

“Ne diyor acaba?” dedi Rosy.

“Aa, galiba buldum,” dedi Rosy, papağanın kafes kapısını dikkatlice örterken. “*Braver* bravo, aferin gibi bir şey galiba. *Hund* da köpek demek olmalı. Sanırım ‘Aferin sana iyi köpek,’ diyor.”

Tilly başını salladı ve eliyle alnını sildi. “Sanırım geceye hazırız artık,” dedi, “ama bu fazlasıyla ağır bir iş ve işin kötüsü bunu her gece yapmamız lazım.”

“Köpeklerin ipini kısa tutmakta, onları da birbirlerinden ve diğer hayvanlardan mümkün olabildiğince uzak tutmakta fayda var,” dedi Sidney. “Bonny’yi bu uca, Hanno’yu da,” diye ekledi. Eliyle kulübenin bir köşesine hafifçe vurdu ve Rudi’ye dönüp, “Burası iyi mi dostum?” dedi.

Söylenenleri anlamış görünen Rudi başıyla onaylayıp “Ja,” dedi.

“Umalım da hepsi güzel güzel uyusunlar,” dedi Tilly kulübenin kapısını kapatırken.

Bonny daha şimdiden mızımızlanmaya başlamıştı ve Tilly içeri girip ona sarılma fikrinin cazibesıyla başa çıkmak zorundaydı. Aksi takdirde diğer herkes aynı şeyi yapmak isteyecekti, o zaman da çay saatinde eve yetişmeleri mümkün olmazdı.

Rosy’nin yanına gidip sessizce, “Gecikiyoruz, seninle şu şey konusunu konuşmamız gerekiyor, tahliye...” dedi.

“Aa, az kalsın unuttuyordum! Kurallar,” diye sözünü böldü Rosy. Yine “Megan sesi”yle konuşuyordu: “Pekâlâ arkadaşlar, şimdi beni iyi dinleyin.”

Çocukları Rosy’yle Tilly’nin etrafında bir çember oluşturdular.

Rudi alıllara doğru yürüdü. Sırtında asker borazanına benzer bir çalgı asılıydı, alıllara vardığında onu eline aldı. Borazanın bir yanında kocaman bir gk vardı.

Gözcülük işini devralacak herhalde, diye düşündü Tilly.

“Bu sistemin yürümesini istiyorsak kurallara ihtiyacımız var,” dedi Rosy, kulak arkasındaki kalemi eline alıp ajandasını açarak. “Buraya birkaç şey not aldım, bu kurallara hepimizin harfiyen uyması gerekiyor.”

“Kim diyormuş onu?” dedi Miles. Miles, zayıf Scudderlara kıyasla daha tıknazdı ve daha şimdiden bulundukları açıklık alandaki çoğu ağaca tırmanmıştı.

“Tilly’yle ben,” dedi Rosy kararlı bir ses tonuyla. “Burası bizim yuvamız, tüm yaz boyunca bize aitti ve hayvanları buraya saklama fıkri de bizden ıktı.”

Miles somurttu ama karşılık vermedi.

“Kural 1,” diye devam etti Rosy. “Herkes her gün aynı saatte burada olmayacak. Aksi takdirde büyükler yerimizi tespit edebilir ya da şphelenebilirler. Ben ve Tilly her sabah kahvaltı sonrası burada olacağız. Scudderlar dokuz buçukta burada olacak ve...”

Böyle böyle, tüm çocuklara orada olmaları gereken saati tek tek okudu.

“Peki ya o saatlerde gelemesek? Antony’yi kim besleyecek? Hemen acıkıyor zaten, annem onun büyüme çağındaki bir tavşan olduğunu söyledi,” dedi Mary.

“Merak etme,” dedi Tilly. “Ben ve Rosy tüm hayvanların suyunun ve yiyeceğinin verildiğinden emin olacağız. Devam et Rosy.”

“Kural 2: Gözcülük işini nöbetleşe yapacağız. Yetişkin görürseniz...”

“Ya da at sırtındaki o züppeyi,” diye lafını böldü Miles.

“Hemen SOS ıslığı çalmanız lazım. Bu sinyali duyduğumuz anda kulübedeki hayvanları saklayıp önündeki yeşillikte oyun oynuyormuş gibi yapacağız.”

Rosy hepsine SOS ıslığını öğretti ve Sidney aynısını geçirerek yaptı.

“Bravo hepinize!” dedi Rosy hepsini sakınleştirerek. Sonra tekrardan defterine baktı.

“Kural 3: Herkes *her* hayvanın temizliğinden sorumlu olacak, yalnızca kendi hayvanından değil, yoksa adil olmaz.”

“Kural 4: Herkes birbirinin hayvanına göz kulak olacak.”

“Kural 5: Herkes yiyecek bir şeyler getirmek *zorunda*. Yiyeceğimiz şimdiden tükenmek üzere.”

Mary elini havaya kaldırdı. Rosy iç çekti ve sorusunu sormasına izin verdi.

“Peki ya getiremezsek? Antony havuca bayılır.” Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

“Ne ağlak çocuk bu ya,” dedi Miles küçümser bir tavırla.

“Kes sesini be ahmak. Kalmak istiyor musun istemiyor musun?” diye çıkıştı sonunda Tilly.

“Tabii ki.”

“O zaman davranışlarına dikkat etsen iyi olur.”

Pam elini kaldırıncaya Tilly bakışlarını Rosy’ye çevirdi.

“Tüm bu kuralları aklımda tutamam ki ben,” dedi küçük kız ağlamaklı bir ses tonuyla.

“Biz sana hatırlatırız,” dedi Rosy keskin bir sesle. Yeniden defterine baktı. “Kural 6: Acil durum hayvan sığınağı bizim ortak sırrımız. Kimseye buradan bahsedemezsiniz. Birbirimize mesaj bırakabilmek için bir şifre geliştirdim. Tıpkı parolamız gibi. Sözcükleri tersten yazacağız.”

Şaşkın şaşkın bakanlar oldu, sonunda Sidney atladı: “Ben anladım.”

Cebinden bir tebeşir parçası çıkardı ve kulübenin kenarına şöyle yazdı:

Lica Murud Navyah Iğanağıs

“Ben okuyamıyorum ki bunu,” diye sızlandı Pam.

“Harikasın Sid,” dedi Rosy.

Sidney kıpkırmızı oldu ve ayakkabısını yerde sürüdü.

“Burası... Acil... Hmm...” diye okumaya başladı Miles.

“Durum Hayvan Sığınağı!” diye tamamladı Mary zafer kazanmış bir tavırla. “Off, şifreli bir şey yazmak için sabırsızlanıyorum.”

“Şifreli yazımız ve parolamız olduğuna göre adımız ne olsun, hayvan sığınağı bakıcıları mı?” diye mırıldandı Neville.

“Hım, hayvan sığınağı bakıcıları değil de,” dedi Rosy.

Tilly Alec’in yılanını düşündü. “*Kobralar* ismi nasıl?”

“Daha uygun gibi sanki,” dedi Miles, gözleri ıslık ıslık. Ayağa kalktı, yayını gerdi ve ağaçlara doğru bir ok fırlattı. “Şimdi yetişkinler gelsinler de hayvanlarımızı öldürmeyi denesinler bakalım!”

Gruptan sevinç nidaları yükseldi ve tam Tilly sessiz olmalarını söyleyecekti ki SOS uyarısı duyuldu.

Tilly başını çevirip ardına baktığında, bir elinde Hanno'yu tutan Rudi'nin diğer elinde tuttuğu borazanını üflediğini ve başıyla ilerisini işaret ettiğini gördü.

“Ah olamaz!” dedi Rosy. “Yetişkin alarmı bu!”

Ama çalınlıklardan çıkanlar yetişkin değildi. Tilly gelen iki kişiyi de tanıyordu. Ve onları görür görmez umutsuzluğa kapıldı.

Büyük Tehlike

30 Ağustos 1939, Çarşamba akşamüzeri

İlk Conor göründü. Uzun ve geniş omuzlu bir delikanlıydı, siyah saçları alnına dökülüyordu ve geniş dikdörtgen ellerini sımsıkı birer yumruk yapmıştı.

Ama ondan da kötüsü, yanında, elindeki demir zincire bağlı boksör cinsi dev bir köpek vardı. Conor'ın arkasındaki de onun iğrenç yancısı Bill'di. Poğaça suratlı Bill sıska ve sinsî bir oğlandı, Tilly'den yalnızca bir yaş büyüktü. Conor ise on dört yaşındaydı ve çocukların hepsinden çok daha büyüktü.

Tilly daha bir şey söyleyemeden Conor homurdandı: “Yakala Boxer!”

Köpek öne atıldı ve devasa ağzını –bir timsah büyüklüğünde diye düşündü Tilly– aralayıp Rudi’nin ince ve beyaz bacağına kaptı. Bunun üzerine Rudi elinden borazanını düşürüp çığlık attı.

Tilly dehşete kapılmış halde olanları seyretti, kafasından bin bir türlü şey geçiyordu. Bir şeyler yapmam lazım. Bu bir savaş ve benim cesur olmam lazım, diye düşündü ama korkudan dizleri titriyordu.

Rudi’nin haykırıışları şiddetlenince, “Hemen köpeğini yanına çağır!” diye bağırdı Conor’a. Sonra öne bir adım atıp: “Rudi sadece dokuz yaşında,” dedi.

“Rudi mi? Bana hiç İngilizce bir isim gibi gelmedi, sen ne dersin ortak?” diye yancısına seslendi Conor.

“Yook, daha çok bir düşman ismi gibi geldi bana,” dedi Bill ve yere tükürdü.

“Siz kızların burada düşman çocuğuyla ne işiniz var? Elinde o borazanla ne yapıyor, Alman casuslarına sinyal mi gönderiyor?” diye sordu Conor.

Bill homurdandı. Taranmamış, soluk sarı saçları ve ağız çevresinde gerginlik belirten bir tiki vardı.

Sersem yalaka, diye düşündü Tilly.

“Sen kime kız diyorsun ya?” dedi Miles, yayına bir ok gererek.

“Hepiniz kızsınız,” diye alay etmeyi sürdürdü Conor. “Bu ağaçlık alanda düşmanla ve dandik hayvanlarınızla oyun oynuyorsunuz. Benim Boxer’ım gibi bir hayvana ihtiyacınız var.”

Conor tiz bir ıslık çaldı ve Boxer Rudi’nin bacağına bıraktı. Rudi hemen kulübeye kaçtı.

Rosy öne bir adım atıp en iyi Megan sesiyle konuştu: “Ne istiyorsun? Sadece oyun oynuyoruz, senin yaşın sence de bizim oyunlarımıza biraz büyük kaçmıyor mu?”

Çocuklar arasından kıs kıs gülenler oldu.

“Öyle geçiyorduk,” dedi Conor. “Neyse, burası hayvanlarınız için biraz fazla döküntü bir yer doğrusu.”

“Onların öldürölmelerine mani oluyoruz, o yüzden kes sesini!” diye bağırdı Pam.

Ayvayı yedik, diye düşündü Tilly. Her şey ortaya çıkacak.

“Sizin uyuz itlerinizi kim niye hayatta tutsun zaten?” dedi Conor homurdanarak.

“Senin de köpeğin var. Onu hiç mi umursamıyorsun?” diye sordu Tilly. “Çok susamış görünüyor.”

Boxer yere oturmuş, dili dışarıda nefes nefese soluyordu ve ağzının kenarından salyaları akıyordu. Conor Tilly’yi şaşırtıp köpeğinin yanına diz çöktü ve başını nazikçe okşayarak mırıldandı: “Pekâlâ. Hadi sana biraz su bulalım, ne dersin oğlum?”

Bill şöyle bir etrafını süzdü; elleri ceplerinde, ayaklarını yerde sürüdü, sanki Conor bağıırıp birilerini aşağılamadığında Bill ne yapacağını şaşırmıştı.

Sonra Conor doğruldu, “Boksör cinsi köpekler çok su içer. Sizde var mı su?” dedi sertçe.

Conor Tilly’ye dikti gözlerini, Tilly de kollarını göğsünde birleştirip onun bakışına dik dik karşılık verdi. Ama belki de köpeğini gerçekten önemsiyordur, diye düşündü Tilly.

“Dere kıyısına götürebilirsin onu,” dedi Rosy. “Sonra

da buradan defolup gitmeni bir daha asla geri gelmemeni istiyoruz.”

“Seninle böyle konuşmasına izin vermeyeceksin herhalde Conor,” diye söylendi Bill. Sonra Tilly’ye dönüp, “Bence sözlerinize dikkat edin yoksa gidip herkese aptal köpeklerinizin nerede olduğunu söyleriz. Hatta belki de geri döner onları biz serbest bırakırız, ne dersin ortak?”

“Öyle,” dedi Conor ama endişeli gözlerle köpeğine bakmayı sürdürdü.

Tilly tehditkâr bir ses tonuyla, “İsterseniz bir deneyin bakalım başınıza neler geliyor,” dedi.

Bir ok vızıldayarak havada süzüldü ve Boxer’ın önüne, yere saplandı.

Conor bir iki adım geriledi, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

Oku yerden alıp şöyle dedi: “Sen köpeğimi öldürmeye mi çalıştın? Kimse ona el süremez. Duydun mu beni ha!” Yüzü pancar gibiydi. Oku Miles’a doğru sallayarak “Senin güzel bir dayağa ihtiyacın var galiba!” diye bağırdı.

Miles geri adım atmadı, yayına ikinci bir ok daha germeye hazır bir şekilde bekledi. “Hangi ordunla yapacaksın bunu?” diye Conor’la dalga geçti.

Ama Tilly Miles’ın kulaklarının kızardığını görebiliyordu.

Sonra Conor başka hiçbir uyarı yapmadan Boxer’ın zincirini Bill’e fırlattı ve Miles’a saldırdı. Boxer da Conor’ın peşinden hamle yaptı, neredeyse Bill’i yerlerde sürükleyecekti.

Conor, Miles’ın burnuna bir yumruk salladı, Miles’ın

burnu kanamaya başladı. Miles bir çığlık koyverdi ve Conor'a bir tekme atıp onu birkaç saniyeliğine durdurdu.

Her şey yolunda, diye düşündü Tilly. Miles da kolay lokma değil.

Ama Conor yaşça daha büyüktü ve daha güçlüydü. Ağzına bir yumruk daha çaktı ve Miles'ın saçına asılınca oğlan feryat figan bağırdı.

“Kuralına göre dövüş be!” diye bağırdı Neville.

“Ağzını burnunu dağıtacağım onun!” diye bağırdı Sidney ama Neville onu yakaladı ve gitmesine izin vermedi.

“Bırak, geberteceğim onu!” Sidney yumruğunu havada sallayarak Neville'in kollarından kendini kurtarmaya çalıştı.

Conor kükreyerek Miles'ın midesine sert bir yumruk geçirdi. Miles iki büklüm yere çöktü, Conor da bir ödül dövüşçüsü gibi başına dikilip elleri belinde sırttı.

“Seni pis korkak!” diye bağırdı Tilly.

Bill, Boxer'ı zaptetmeyi başaramadı ve koca köpek havlayarak Miles'ın üzerine atladı. Miles haykırarak tor-top oldu, kollarıyla başını korumaya çalışıyordu.

“Köpeğinizi durdurun, sizi pislikler!” diye bağırdı Rosy. “Eğer Almanlar ülkemizi istila ederse onlarla dövüşürsünüz. Niye bizimle savaşıyorsunuz ki?”

Rudi kulübe kapısının eşiğinde duruyordu. Conor başıyla onu işaret ederek “Arkadaşınız, düşman çocuğu. Bizden biri değil. Ona da bir tasma taksanız iyi edersiniz.” Boxer'ın zincirini eline doladı ve Bill'e “Yürü, gidiyoruz,” dedi.

İki çocuk dereye doğru yürüdüler.

Rosy dizlerinin üstüne çöktü, Miles'ın hırpalanmış burnuna bastırıldığı mendili anında kıpkırmızı oldu.

“Çok cesurdun, bir madalyayı hak ettin.”

“Ben o zorbalardan korkmam,” dedi Miles, ama Tilly korktuğunu biliyordu. Hepsi korkuyordu.

Kulübede geçirdikleri o güzelim gün berbat olmuştu, hepsi bisikletlerine yöneldi. Sonra Rosy, “Bir saniye. Sanırım hepimizin burayı bir sır olarak tutacağına dair ant içmesi gerekiyor,” dedi.

“Ne içmesi ya?” diye sordu Pam.

“Ant içmek, ahmak,” dedi Sidney. “Yani sır tutacağına söz vermek, değil mi Nev?”

Neville başını salladı.

“Harika fikir,” dedi Tilly. “Bonny'nin hayatı üzerine ant içerim ki, Acil Durum Hayvan Sığınağı'nı hiçbir koşulda kimseye söylemeyeceğim.”

“Kimseye söylersem Clover'ın ölüsünü göreyim,” dedi Pam.

Tek tek tüm çocuklar ant içtiler ve en son Rosy bağırdı: “*Isamam Navyah Kobra!*!”

“*Isamam Navyah, Isamam Navyah,*” diye tekrarladı tüm çocuklar.

Sonunda oradan ayrıldılar, sırtında borazanıyla Rudi Scudderları koşarak takip etti.

Miles yayıyla oklarını topladı ve nihayet yalnız kaldıklarında Rosy Tilly'ye “Ya gece geri dönüp hayvanlarımızı salarlarsa?” diye sordu, “bence aramızdan biri gece nöbet tutmalı.”

“Benim de aklımdan aynı şey geçti,” dedi Tilly.

“Evet ama baban senin ormanda kalmana asla izin vermez, tabii böyle bir şey Megan için de söz konusu olmaz,” dedi Rosy.

“Onlara söylemeyeceğiz,” dedi Tilly.

Rosy onu dikkatle süzdü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Nasıl yani?”

“Basit. Ben bizimkilere bu gece sizin bahçede kamp yapacağımızı söyleyeceğim sen de Megan’a bizde kalacağını söyleyeceksin.”

“İyi de ya birbirlerine sorarlarsa?” diye sordu Rosy endişeli bir ses tonuyla.

“Bugöze almamız gereken bir risk. Evlerimizin arasında üç sokak var, birbirlerine o kadar sık rastlıyor olamazlar.”

Rosy hâlâ ikna olmamış gibiydi, o yüzden Tilly şöyle dedi: “Dinle, eğer Conor ve Bill gece buraya geri dönerlerse gerçekten aptalca bir şeyler yapabilirler. Eğer Bonny’yi dışarı salarlarsa ne yaparım bilmiyorum.”

“Ben de geleceğim,” dedi Miles. “Sizinkiler ne yapıyor bilmiyorum ama benim annemle babam savaştan konuşmak, bahçe kazmak ve radyo dinlemekten başka hiçbir şey yapmıyor. Onlara İzci Lideri savaş başlamadan önce bizi alıştırma yapmaya çağırdı derim.”

“Ben de bizimkilere bir arkadaşımızın ödünç verdiği çadırla gece bahçede kamp kuracağımızı söylerim, böylece yanıma battaniye almam da göze batmaz,” dedi Rosy heyecanlı bir ses tonuyla. “Bu plan işe yaramalı.”

“Ve yiyecek de,” dedi Miles. “Yiyecek bir şeyler getirmeliyiz, bisküvi gibi bir şeyler. Zorlu bir gece olacak, o dangalakları buradan uzak tutmak zorundayız.”

Tilly ve Rosy dangalak lafına güldüler ve bu üzerlerindeki gerginliği biraz da olsa aldı.

“O halde çaydan sonra tekrar buluşuyoruz,” dedi Tilly.

Bisikletlerine atlayıp çalıların arasından geçerek yola koyuldular, kızlar yan yana sürdüler bisikletlerini, Miles da etraflarında daireler çizerek eşlik etti onlara. Güneş hâlâ tepedeydi ve tarlakuşları sıcak havada çocukların başlarının üzerinde ötüşüyordu. Parlak kırmızı renkteki gelincikler uzun sarı mısır başakları arasında ileri geri salınıyordu. Tilly güneş tepede olduğu sürece sonsuza kadar bisiklet sürebilirim, diye düşündü.

Kanalı geçtikten sonra çocuklar birbirlerinden ayrıldılar, ama sonra Tilly’nin yoluna koca bir yük aracı çıktı.

“Bak geldi,” diye seslendi Bayan Benson Tilly’ye, bahçe kapısına dayanmıştı.

“Ne geldi?” diye sordu Tilly.

“Parka kendi uçaksavarımızı getirttik.”

Tilly bisikletiyle kaldırıma çıkıp bir süredir hareket etmeyen devasa aracın yanından geçti. Önüne dolandığında onun haki renkte askeri bir yük aracı olduğunu gördü, üzeri açık düz bir platform biçimindeki arka eklentisinin üzerinde traktörden daha geniş, tekerlekli bir savunma silahı vardı, silahın üst kısmındaysa göğesiz ve güneşe doğrultulmuş bir top namlusu bulunuyordu. Tilly silahı gördüğünde kendini bir karınca gibi küçük hissetti.

Tilly’nin yanından geçerken, “Bu şey Nazileri göğümüzden temizleyecek,” dedi bir komşuları ve şapkasını geriye itti.

Eğer bu büyüklükte bir savunma silahına ihtiyacımız olacaksa, o zaman Almanların atacağı bombalar ne büyüklükte kim bilir, diye düşündü Tilly. Devasa silah ve gökyüzünde belirecek, ondan da devasa tehditkâr bombaları düşündüğünde babasının arka bahçelerine kazdığı Anderson sığınağı Tilly'nin gözüne epey kıytırık göründü. Savaş gitgide yaklaşıyor, kulaklarında uğulduyor ve dünyadaki tüm ülkelerin evlerini, bahçelerini, okullarını, halklarını ve hayvanlarını tehdit ediyordu. Ne kadar isterlerse istesinler, bu savaşa hiçbir şey mani olamazdı.

Savaş Patlak Verdiğinde...

30 Ağustos 1939, Çarşamba akşamı

“Böyle bir zamanda *kamp yapamazsın* Matilda,” dedi annesi çay saatinin sonunda. “Almanya’nın Polonya’yı istila etmesi söz konusu ve buraya ne zaman saldıracakları belirsiz. Ya sen çadırdaysan bombalar yağmaya başlarsa ya da zehirli gazlar dört bir yanımızı sararsa? Sen ne diyorsun babası?” Annesi kaşlarını çattı ve şangırtılar çıkararak tabakları topladı.

Tilly’nin başı önüne düştü. Eğer annesi onun tarafını tutmuyorsa babasının da tutmayacağı kesindi.

Ama babası, “Ben güzel bir fikir olduğunu düşünüyorum,” dedi.

“Ciddi misin?” dedi Tilly, bir anda başını kaldırıp başına bakarak.

“Savaş koşullarına uyum sağlamana yardımcı olabilir biraz. Ama bak yalnızca tek bir gece için, ayrıca Donald ve Megan’ın başına iş açmak yok. Yetişkinlerin işi başından aşkın zaten. Haberler başlamak üzere!”

Saat altı olmuştu ve her zamanki gibi eve gergin bir sessizlik çökmüştü. Oturma odasına geçip yerlerine kuruldular. Açık pencereden görüldüğü kadarıyla dışarıda yaprak kımıldamıyordu, sanki kuşları dahil tüm mahalle kimsenin aslında duymayı istemediği haberleri dinliyor ve bekliyordu.

Evin dolaylarında, saat kulesi Big Ben’in son çınlamaları yankılanırken “*Londra’dan merhabalar,*” diye gürledi haber spikerinin vakur sesi.

Tilly yere bağdaş kurdu ve tek kulağıyla, Hitler ve harekete geçen İngiltere donanması hakkında bir şeyler homurdanan haber spikerini dinleyip bir yandan da çizgi romanın sayfalarını çevirmeye başladı.

...ancak Polonya hâlâ çok büyük tehlike altında... İngiltere başbakanı, Kral’la görüşmek üzere Buckingham Sarayı’na gidiyor... Hükümet savaşı önlemek amacıyla Herr Hitler’e bir mesaj daha gönderdi...

Ama esas Tilly’nin kanını donduran kısım sonradan geldi.

...ayrıca hükümet, savaş başladıktan sonra umumi sığınaklara kesinlikle hiçbir hayvanın kabul edilmeyeceğini bildirdi...

Tilly boğazının düğümlendiğini hissetti ve bedenini

bir titreme aldı. İnsanların feryat figân sokaklarda koş-
turduğu bir sahne canlandı hayalinde. Kollarında taşı-
dığı Bonny'yle umumi sığınağın kapısına varıyorlardı ve
Ted Bow elinde tüfeğiyle yolunu kesiyordu, “Hayvanlarla
girmek yasak hayatım, en iyisi onu vurmak, bu ona yapı-
labilecek en büyük iyilik olur.”

Babası radyoyu kapatırken annesi, “Tilly? Neyin var
senin?” diye sordu kaş çatarak.

Tilly inleyerek “Zavallı Bonny, kendine bir sığınak
bulsa bile onu içeri koymayacaklar,” dedi. Birkaç damla
gözyaşı yanaklarından süzülürken annesi uzanıp dizine
dokunarak onu teselli etti.

“Eh, hükümet böyle karar vermiş,” dedi babası, ha-
lının üzerinde oturan Tilly'ye doğru dönerek. “Parka
uçaksavar top kuruyorlar, akşam da fabrika bölgesinin
üzerinde uçaksavar baraj balonu gördüm. Fabrika de-
mişken,” babasının sesinin kalınlaşmasıyla Tilly başını
kaldırdı, “kanalın yakınlarındaki o eski fabrika bölgesin-
de çocukların hayvanlarını saklaması olayı nedir? Kom-
şulardan duydum da. Bu konuda bir şey biliyor musun
Tilly?”

Tilly başını çizgi romanına doğru eğdi, bir üşüme
tuttu aniden. Yoksa çocuklardan biri çoktan ele vermiş
miydi onları? “Ben'im hiç haberim yok, ama bir şey du-
yarsam ilk sana söyleyeceğim,” diye mırıldandı ve ardın-
dan oldukça gürültülü bir şekilde mendiline sümkürdü.

Babası homurdanarak odadan çıkınca Tilly rahat bir
nefes aldı.

“Sofrada pek bir şey yemedin,” dedi annesi.

“Evet... Ben... Ben çok bir şey yiyemedim ama pek acıkmamıştım.”

“Ateşin falan mı çıktı, yaklaş bakayım bir,” dedi annesi ve elini alnına koydu.

“Hayır anneciğim, cidden, iyiyim ben. Sadece biricik Bonny’mi çok özlüyorum, hepsi bu.”

“Eh, belki de kaçması herkes için en iyisiydi. Kendine yiyecek bir şeyler bulabilir sonuçta, değil mi?” dedi annesi, kızını teskin ederek.

Tilly başını hafifçe salladı ve mendiliyle gözlerindeki yaşı sildi.

“Peki,” diye devam etti annesi, “daha sonra acıkırsanız diye Rosylere götürmen için sandviç yapayım diye düşünmüştüm. Bu konuda Megan’ın canını sıkmanızı istemiyorum.”

“Çok çok teşekkür ederim anne. Bu harika olur.”

Tilly odadan usulca çıktı, annesinin görüş alanından çıkar çıkmaz, gümbür gümbür atan kalbi eşliğinde koşarak merdivenleri tırmandı. Var ya, kıl payı yırttım, dedi kendi kendine.

Bonny’yi görmek, onun pürtüklü dilini yüzünde hissetmek, köpeklere özgü ağır kokusunu duyumsamak için sabırsızlanıyordu. El fenerini battaniyesine sardı, yanına da fazladan bir kazak ve bir çift çorap daha aldı.

Sonra yine hızla indi merdivenlerden ve “Ben hazırım,” diye seslendi.

Annesi içi yiyeceklerle dolu bir kesekâğıdıyla antrede belirdi. “Arkadaşına da yaptım ki Rosy’nin ailesi bizi pinti sanmasın. Lastik çizmelerini ve yağmurluğunu giy,

ayrıca yün kaşkolunu da yanına al lütfen, Matilda. Gece ayaz olur.”

“Fırın gibi sımsıcak tutarım kendimi, merak etme sen,” dedi Tilly.

Babasının başı oturma odasının kapısında belirdi, “Gelip tenteyi su sızdırmayacak, yıkılmayacak şekilde kurmanıza yardımcı olayım mı,” dedi. Yüz ifadesi çok daha rahatlamış görünüyordu.

Tilly bir anda tüm bu savaş tantanası patlak vermeden önce anne ve babasının sürekli yaptığı bir şeyi hatırladı. Babasının en çok sevdiği şey onu ve annesini yanına alıp kanal boyunca uzun yürüyüşlere çıkmak, sonra bir köşe bulup, ufak bir ateş yakıp piknik yapmaktı. Tilly sandviç ekmeklerini kızartırdı, hatta bazı günler hava kararana kadar dışarıda vakit geçirirlerdi. Şimdi savaş arifesinde tüm bunlar rafa kalkmıştı, artık yetişkinler çabuk sinirleniyordu ve daima endişeliydiler.

Tilly babasının kahverengi gözlerine baktı, Tilly’ye gülümsediği için göz kenarları kırış kırış olmuştu ve besbelli Tilly’ye eşlik etmek istiyordu. Tilly onu geri çevirmekten nefret ediyordu. Ama şöyle cevap verdi: “Aa, hiç gerek yok babacığım. Donald da can atıyor o işlerle ilgilenmek için.”

Babası sanki pek umursamıyormuşçasına omuz silkti, ancak öyle olmadığı gözlerinden okunuyordu. Öpüşüp vedalaştılar, Tilly evden çıktı ve bisikletine atlayıp Rosylere doğru yola çıktı.

Dışarıda hava hâlâ güneşli ve sıcaktı, Tilly büyük bir maceranın eşiğinde hissediyordu kendini. Hayatlarında

ilk kez, yanlarında hiçbir yetişkin olmadan, tıpkı savaş-taki bir asker gibi geceyi dışarıda geçirip hayvanlarına bekçilik edeceklerdi.

Dönüp arkasına baktı, annesiyle babasının gerçekten evde kaldığını kontrol ettikten sonra gidonunu sokağın sonuna, kanal tarafına doğru kırdı. Biz tahliye edildiği-mizde hayvan sığınağımıza ne olacağını konuşmak için işte şimdi doğru zaman. Çok iyi bir fikrim var. Umarım Rosy de onaylar, diye düşündü Tilly.

Tilly ileride, köprüde Rosy'yi görüp seslendi: "Merhaba!"

Rosy'yle dirsek dirseğe bisiklet sürerlerken, Tilly tüm gün dillendirmekten geri durduğu sözcükleri nihayet yumurtladı: "Bizi tahliye ettiklerinde hayvanları ne yap-a-cağız Rosy? Alec'e olayı devralmasını mı rica etsek? Silah altına alınmak için henüz çok genç, tahliye edilmek için de çok büyük sanırım. Dolayısıyla bu işi yapabilir gibi ne dersin?"

"Off, ben onu hiç düşünmedim. Bence de olabilir, sen ne dersin?"

"Emin değilim, ama acilen bir plan yapmamız gerek, çünkü salı günü gidiyoruz."

Derin düşüncelere dalarak bir süre birlikte pedal çevirdiler, sonra Tilly başını çevirip, "Aman neyse ya! Bu gecelik unutamam gitsin," dedi.

"Tamam," dedi Rosy. "Hadi hızlan."

Çalılıklara varana kadar çukurlarla dolu arazide hızla pedal çevirdiler. Böğürtlen çalılıklarının arasından geçip kulübenin bulunduğu açık alana ulaştılar ve bisikletle-

rini çimlere bıraktılar. Tilly kapıya varmadan önce bile Bonny'nin coşkulu havlamalarını duyabiliyordu, sonra tek tek tüm hayvanlar miyavlayıp havlamaya, ciyaklamaya ve viyaklamaya başladılar.

Hanno yüksek sesle havlıyordu, Pirate da ona karşılık verircesine ötüyordu. Düpedüz sohbet ediyor gibiydiler.

“Sence Pirate Almanca mı konuşuyordur?” diye sordu Tilly Bonny'ye doğru eğilirken.

“Mümkün,” dedi Rosy. “Papağanlar çok zeki hayvanlar. Dün bana ‘merhaba’ dedi sanki, ama onu doğru besliyor muyuz emin değilim, açken konuşmuyor olabilir.”

Tinkerbelle'i yattığı yerden aldı ve kulaklarının etrafındaki tüylerini okşadı. “Aa bak, Tinky gözlerini araladı birazcık. Bugün daha iyi görünüyor sanki, sen ne dersin?”

Tilly Tinkerbelle'e şöyle bir baktı ve aslında öyle düşünmese de, “Aa evet,” dedi. Tinkerbelle birkaç gündür hiç iyi değildi. Hayvan sığınağının akıbetine karar vermeden önce daha iyi olmasını umut ediyordu.

Bonny koşarak dışarı çıktı, Tilly de peşinden gitti; çıplak bacaklarına vuran serin akşam havasının tadını çıkardı. Başının etrafında sivrisinekler vızıldıyordu ve bir arı güneşin iyice cılızlaşmış ışığı altında, bir çiçeğin üstüne kondu. “Eğer sokağımıza bomba düşerse Bonny,” dedi yüksek sesle, “babamla annemi alıp uyumaya buraya, hayvan sığınağına getireceğim. Onlar da çocukların hayvanlarını kurtarmaya karar vermiş olmalarından memnun olacaklar, ne dersin?”

Bonny sanki Tilly'nin ağzından çıkan her sözcüğü anlamışçasına başını havaya kaldırıp berrak kahverengi

gözlerini Tilly'nin gözlerine dikti. Bir süre ses çıkarmadan öylece durdular.

Orman gece hazırlığını şimdiden tamamlamıştı. Karanlık birikintiler ağaç diplerine çoktan musallat olmuştu olmasına ama yetişkinlerden uzakta bir yerde onlardan saklanıyor olmak Tilly'ye bir şekilde kendini güvende hissettirmişti. Kaynayan sıcak suları, çılgın gök gürültüleri ve şimdilerde sakın güneşli günleriyle bütün yaz, gitgide yaklaşan savaşın da etkisiyle oldukça uğursuz geçmişti. Şayet daha erken haber alabilmiş olsalardı daha iyi bir plan yapabilirlerdi aslında. Ama Tilly'nin tek istediği güzel kulübelerinde oyunlar oynamaktı. Birtakım endişeler ve birçok hayvanın sorumluluğu eğlencenin bir kısmını alıp götürmüştü.

Fakat şimdi önlerinde uzanan güzel gecenin etkisiyle, endişelerin getirdiği tüm yükün omuzlarından kalktığını hissetti.

“Çok eğleneceğiz bu gece Bonny Bonbon. Hadi gel!”

Bonny tiz bir havlama koyuverdi ve birlikte, Miles'ın kamp ateşi yakmak için önüne odun yığıldığı kulübeye geri koştular.

“Yanımda patates getirdim, ateşte közleriz,” dedi Miles, ayağının ucuyla dolu bir çuvalı dürterek. “Güzel bir ziyafet çekeceğiz.”

“Bir gece yarısı ziyafeti Tinkerbelle,” dedi Rosy, elinde minik kedisiyle yere bağdaş kurarken.

Mutlu bir iç çekişle, “Bu gece çocukların,” dedi Tilly.

Ne Göz, Ne Burun, Ne de Ağız

30 Ağustos 1939, Çarşamba gecesi

Hava büsbütün kararınca kadar çocuklar kulübenin içine yatacakları yerleri nazırladılar. Tilly ve Rosy'nin yatağı yan yanaydı, Miles'inkiyse az ötelерinde duvar dibindeydi. Miles harlı bir ateş yakmak için epey çaba sarf etmişti ve patatesleri de dibine, yani ateşin en etkili olduğu bölüme yerleştirmişlerdi.

“Pişmesi amma da uzun sürüyor,” dedi Miles, uzun bir çubukla patatesleri dürterek, “ama bundan lezzetlisi de

yok. Ayrıca tereyağı da getirdim.”

Rosy köpekler ve papağan için de yiyecek bir şeyler getirmişti.

Tilly de tavşanlara havuç getirmişti. Antony’nin kasasını açıp, “Al bakalım güzelim, sana bol sulu bir havuç dilimledim,” dedi.

Toffee ve Apple, kuru otlar içinde viyaklayıp hışkırtılar çıkarıyordu.

“Seslerine bakılırsa epey acıkmışlar,” dedi Tilly, gü-rültü gitgide artarken. Kümes teline dokunmadan onu tutan iplerini çözmeye başladı.

Miles geldi ve cebinden bir elma çıkardı. Cebinden izci bıçağını da çıkarıp elmayı dilimledi ve dilimleri kafesin içine attı. Elmanın koçanını uzaklara fırlatıp, “Bu onları doyurmaya yeter herhalde,” dedi.

Gine domuzları çok geçmeden elmayı yemeye koyuldular, Tilly bunun o kadar rahatlatıcı bir his olmasına şaşırdı. Kulübedeki tüm hayvanları besleme zorunluluğu bazen bir karabasan gibi çöküyordu üzerine.

Miles Domino’ya da bir dilim elma ayırmıştı. Sıçan, Miles’in avuçlarına oturup meyve dilimini pençeleri arasına alıp tırtıklaya tırtıklaya bitirene dek Tilly hayvanı mest olmuş bir halde seyretti.

“Tinkerbelle gibi nazik nazik yiyor.”

“Sıçanlar kötü ünlerini hak etmiyorlar,” dedi Miles, Domino’yu cebine geri bırakarak. “Aslında oldukça temiz ve akıllı hayvanlar.”

Sonra Miles ateşe bakmak için kulübeden çıktı, Tilly de kısık sesle Rosy’ye, “Megan ya da Donald hayvanları

sakladığımızdan şüphelenmiş midir sence? Babam kanal yakınlarında hayvanlarını saklayan çocuklar olduğuna dair söylentiler işitmiş, beni resmen sorguya çekti,” dedi.

Rosy papağanın kafesine parmaklıklar arasından bir yağ parçası sokuşturuyordu. Pirate ciyaklayarak öne atıldı. Tilly hayvanın başta Rosy’nin parmaklarını gagalayacağına emin gibiydi ama onun yerine Pirate eti Rosy’nin elinden alıp kafesin içine düşürdü. Sonra da üzerine atlayıp yağ parçasını gagalamaya başladı. Çok acıkmış olmalı, diye düşündü Tilly. Açken çok daha aksi oluyorlar demek ki.

“Bana bir şey demediler,” dedi Rosy. “Megan annemden çok daha katı bu aralar. Çok saçma. Ben ilk yanlarına geldiğimde korkunç kavgalar ediyorduk. Kesin beni yanından gönderir diyordum ama Donald çok iyi biri...

“Evet, öyle,” diye ona katıldı Tilly.

“Ve bana hep Megan’ın ne kadar iyi biri olduğunu hatırlatıyor, eğer bana bakmasaydı şimdi kimsesiz biri-ydim.”

Bu fikir ikisinin de tüylerini diken diken etti.

“Ama o beni gerçekten *tanımıyor* Tilly,” diye devam etti Rosy, sesi gitgide yükseliyordu. “*Senin* tanıdığın gibi tanımıyor. Ne hayvan seviyor, ne hayvanlara merakı var, ne de bir şeyler keşfetmeye. Babamla ben her hafta kütüphaneye giderdik. Babam da kitapları benim gibi çok severdi.”

Rosy bir anda suspus oldu; Tilly onun, anne ve babasını ne kadar özlediğini bildiğini göstermek için hafifçe koluna dokundu. Korkunç bir şey olmalı, diye düşündü

Tilly. Her ne kadar onunla devamlı didişip dursalar da Tilly ailesinin olmadığını hayal dahi edemiyordu.

İki kız öylece durup birbirlerine baktılar, yüzleri fenerin ışığından bembeyazdı, sonra Rosy başını yana çevirip gözyaşlarını sildi. “Yanımda çörek getirdim,” dedi kısık sesle. “Dışarıdaki ziyafetimiz için.”

Tilly, Rosy’nin yanından ayrılışını izlerken salladığı yiyecek poşetinden dökülen son parçaları Bonny’nin önüne yığıdı, köpek de onları adeta yalayıp yuttu. Ardından Tilly elinde fenerle kasaları kontrol etti, fenerin ışığı kümes tellerinden yansıyor. Minik hayvanlar uyumuş gibiydiler. Ama yarın yine yiyeceğe ihtiyaç duyacaklardı, sonraki gün de öyle, ondan sonraki gün ve ondan sonraki gün de...

Dışarıda ateş güröl güröl yanıyor, gecenin karanlığına parlak turuncu alevler salıveriyordu. Tilly peynir poşetini ve turşulu sandviçleri yere serili battaniyenin üstüne bıraktı. Rosy çöreklerini çoktan çıkarmıştı, Miles da yanında tereyağı ve birkaç elma getirmişti.

Rosy yağmurluğunun üstüne oturmuştu, pembe bir şala sıkı sıkıya sarılı Tinkerbelle kucığında uyuyakalmıştı. “Benim minik Tinky’m,” diye fısıldadı Rosy. “Sen güzel güzel uyu, iyileştiğinde birlikte harika vakit geçireceğiz. Ormandaki tüm kuşları kovalamana izin vereceğim, söz.”

Tilly de yağmurluğunu yere serip üstüne oturdu, kaşkolunu boynuna doladı ve Bonny’nin sıcak bedenini bacaklarına doğru çekti. Gece hava biraz soğumuştur ama bu Bonny’nin pek umurunda değil gibiydi. Kafası, dertop

vücuduna sokulmuş halde yatıyor, kamp ateşinde gözleri kapanıp açılıyordu. Benimle olmaktan mutlu, diye düşündü Tilly, elinin altındaki pofuduk tüylerin keyfini çıkararak. Bonny ve ben birbirimizin içini dışını biliyoruz, birbirimizi hep seveceğiz.

Miles sıçanını cebinden çıkarmış elinde tutuyordu. Sıçan, Mary'nin tavşanı gibi bembeyazdı, uzun gri bir kuyruğu ve hiç durmadan titreşen bıyıkları vardı.

“Sıçan ailenin pek umurunda değildir herhalde,” dedi Tilly. “Zaten çok bir şey yediği söylenemez.”

“Annem Domino’dan nefret ediyor,” dedi Miles sırıtarak. “Nedeni savaş bile olsa ondan kurtulmak için bir gerekçe bulduğu için epeyce mutlu. Kafesinden kaçtı sanıyor ama ben onu yatağımın altındaki ufak bir kutuda saklıyorum. Onu Alman casusları tespit etmek üzere eğiteceğim. Bu konuda çok iyi olacak, değil mi Domino?” Sonra başını eğip burnunu Domino’nun titreyen burnuna değdirdi.

Tilly alaycı bir gülümsemeyle baktı. “Almanların ödle-ri kopuyordur herhalde.”

Hepsi kahkaha attı, Rosy “Hadi alevleri bir şeylere benzetme oyunu oynayalım, peri masallarındaki kaleye ve ejderhayla dövüşen prenze falan mesela.”

“Yok ya,” dedi öne doğru eğilerek, yansıyan alevlerden yüzü kıpkırmızıydı. “Birbirimize hayalet hikâyeleri anlatalım. Kampta bu yapılır. En iyilerini de izci liderleri anlatır. Ben başlayacağım.”

Ufak bir iblisi andırıyor, diye düşündü Tilly, bir soğuk hava dalgası tüm omurgasını baştan uca kat etti.

Miles'in kemerine asılı duran, kınında bir izci bıçağı vardı. Bir yandan hikâyeyi anlatırken bir yandan da bir odun parçasını bıçağıyla yontmaya başladı. "Bir zamanlar bir adam, evine yürüyormuş ve çabuk varabilmek için kestirmeden gidip mezarlığın içinden geçmesi gerekmiş. Dışarısı zifiri karanlıkmiş, hava da yağmurluymuş, birden arkasından bir at arabasının geldiğini duymuş."

"Mezarlıkta? Ne kadar saçma," dedi Rosy, Tinkerbelle'in yumuşak kulaklarını okşayarak.

"Sensin saçma," dedi Miles. "Ölüleri tabutlarında başka nasıl taşıyacaklar mezarlarına? Sen hiç bir tabutu kaldırmayı denedin mi?"

"Yani, hatırlamıyorum," dedi Rosy, Megan sesiyle.

Tilly kıs kıs güldü. "Neyse hadi devam et sen."

"İşte adam durup arabayı beklemiş, sonra da beni de götürür müsünüz gideceğim yere, diye seslenmiş," dedi Miles, sesinin olabildiğince korkutucu çıkmasına çabalararak. "At arabasını süren adamın pelerini ve yağmurdan korunmak için kukuletası varmış, ama başını öne sallamış, adam da binmiş arabaya ve hareket etmişler. Adam sürücüye köylülerden duyduğu, mezarlığın lanetli olduğuna dair hikâyeyi anlatmaya koyulmuş."

Miles duraksadı, ürkütücü sesler çıkardı, ama Tilly bu sesleri daha çok öksüren bir kurbağa sesine benzetti. O yüzden ona bir meşe palamudu fırlattı, kızlar gülüştüler.

Sonra Rosy, "Şşşşt... Dinleyin... Ne sesi bu?"

Üçü de sustu. Başta tek duyabildikleri ağaçlardan gelen bir hışırtıydı. Sanki ufak bir hayvan soluk alıp veriyordu. Sonra dere kıyısındaki ağaçlardan çok daha net

bir ses duyuldu, bir baykuş ötüşüydü bu. Ardından ses kesildi ve tekrar başladı.

“İlk defa gerçek bir baykuşla karşılaşıyorum,” dedi Rosy kısık sesle.

“Keşke sonsuza dek burada kalabilsek,” dedi Miles. “Okulum salı günü tahliye edilecek ve partnerim Steven Fuller. Ahmağın teki.”

Tilly ve Rosy bu sözcüğe tam yine güleceklerdi ki Miles oflayarak, “Hikâyeyi tamamlayayım mı yoksa kalsın mı yarım?”

“Aaa,” dedi Tilly. “Devam et tabii.”

“Neyse, at arabasını süren adam konuşmuyormuş, bizim adam, köylülerin sözünü ettiği, geceleri mezarlıkta gezen adamı anlatıyormuş, adam suratsızmış.”

“Nasıl yani suratsız?” diye sordu Tilly.

Miles onlara doğru eğilip gözlerini kıstı, alevlere yaklaşan yüzü iyice parladı ve tıslayarak, “Ne gözü, ne burnu, ne ağzı, ne de saçı varmış, sadece ve sadece... boş bir surat!”

Rosy yutkunup Tilly’ye bir bakış attı, sonra Miles devam etti: “Peki sürücü ne dese beğenirsiniz?”

“Ne demiş?” diye fısıldadı Tilly.

Miles ürpertici bir kahkana attı ve şöyle dedi: “Sürücü adama dönmüş yüzünü, kapüşonunu başından çıkarmış ve demiş ki, ‘Yani beni kastediyorsun!’”

Miles kıkırdamalı bir çığlık koyuverip alevlerden kıvılcımlar çıkarana dek ateşi dağıtıldı.

Tilly elini ağzına götürdü, Rosy’ye Tinkerbelle’e iyice sokuldu.

Derken arkalarından bir gümbürtü duyular, çalılıkların oradan da bir çatırtı geldi.

Aman Tanrım! Suratsız adam geliyor, diye düşündü Tilly korkuyla.

Ama onlara doğru paldır küldür gelen kişi Neville'di, hemen arkasında da Sidney vardı. Gelişleri alevleri dalgalandırdı, bisikletlerini çimlerin üstüne bıraktılar.

"Yiyecek bir şey var mı Tilly?" deyip kesik kesik solu-
du Sidney. "Açlıktan ölüyorum."

Tilly bir rahatlatma kahkahası patlattı ve "Sizin ne işiniz var burada be? Ailenize ne dediniz? Umarım acil durum hayvan sığınağını ele vermemişsinizdir," dedi.

"Ağır ol bakalım, tabii ki söylemedik," diye gürledi Neville. "Babam geceleri işte oluyor, annem de bebekle ve Pam'le uyuyakaldı. Hiçbir şeyden haberleri yok ve biz de onlara hiçbir şey anlatmayacağız, değil mi Sid?"

"Bize güvenebilirsin," dedi battaniyenin içindekileri eşelemeye çoktan başlamış olan Sidney. "Hadi canım sen de! Peynirli sandviç var!"

Dizlerinin üstünde durdu, ince yüzü Tilly'ye doğru döndüğünde Tilly onun açlığının gözlerine akın etmiş olduğunu gördü.

"Çay getirmediğiniz mi ya?" diye sordu.

"Sabahtan beri üzerine margarin sürülmüş bir dilim ekmekten başka bir şey yemedik," dedi Sidney.

Neville onu öyle bir itti ki az kalsın ateşe düşecekti. "Niye anlatıyorsun şimdi bunu? Babamın da dediği gibi, bu kimseyi ilgilendirmez."

Neville'in yüzü utançtan kıpkırmızı oldu, elini sokup

cebinde bir şeyler arandı ama Tilly cebinin delik deşik olduğunu görebiliyordu.

“Yiyecekler paylaşmak içindir,” dedi Rosy, o Megan sesiyle durumu toplamak için.

Tilly sandviçleri paylaştırdı. Herkese yetecek kadar vardı, hatta bir tane de artmıştı, onu da usulca Sidney’e uzattı. Sidney sandviçi alıp hemen ikiye böldü ve yarısını kardeşine verdi. Neville önce tereddüt etti, sonra bakışlarını yere indirerek yarım sandviçi alıp ağzına tıktı. Ardından Tilly herkese birer çörek ve ikişer de elma dağıttı.

“Dışarıda her şeyin tadı daha bir güzel olmuyor mu?” diye sordu Rosy ve hepsi dolu ağızlarından hoşnut sesler çıkararak ona katıldıklarını belirttiler.

“Ben hâlâ açım ama,” diye homurdandı Sidney ve karnını tutup yerde yuvarlandı.

“Bu daha ilk öğündü,” dedi Tilly. “Patatesler közlendi mi acaba Miles?”

Sidney coşkulu bir ses çıkarıp ayağa kalktı. Kollarını açtı ve bir avcı uçağı kılığına girip ateşin etrafında döne-döner makineli tüfeğinden ateş edencesine *tatatatatata-tatata* diye sesler çıkardı.

Miles küllerin arasından bir patates çıkarıp bıçağıyla ikiye ayırdı. “Harika,” dedi ve kalan patatesleri çimlerin üstüne çıkardı. Herkesin patatesini kesip ortalarına top top tereyağı parçaları koydu. Çocuklar elleri ağızları yana yana patateslerini yediler, duraksayanlar yedikleri şeyin ne kadar lezzetli olduğunu söylemek için duruyordu sadece.

“Bu bugüne kadar yediğim en iyi akşam yemeği,” dedi

Sidney; çenesinden tereyağı damlıyordu ve ağzı da patatesin kararmış kabuğundan siyaha boyanmıştı.

Yemekler yendikten sonra ateş zayıfladı; Neville “Connor’la Bill’den haber var mı?”

“Korkmuyoruz,” dedi Miles. “Gelecekleri varsa göcekleri de var.”

“Ben ve Nev daha fazla adama ihtiyaç duyarsınız diye düşündük,” dedi Sidney.

“Çok teşekkür ederiz,” dedi Rosy Megan sesiyle. “Sonuçta Tilly ve ben kızız.”

Tilly bir homurtu çıkardı ve birbirlerine göz devirdiler.

Erkek kardeşler başlarını eğdi ve Miles ateşi birkaç ince dalla besledi. Ateş tekrar canlanınca Tilly ellerini ateşe yaklaştırdı. Titredi ve alt katındaki oturma odasından annesiyle babasının mırıltılarının duyulduğu sıcak yatağı geldi bir an aklına.

Rosy sanki onun aklını okurcasına şöyle dedi: “Ateşi söndürüp uyuyalım mı artık?”

Sidney esnedi, Neville’in bisikletinin yanına gitti. Sepetinden birkaç çanta çıkardı. “Komşumuz Len verdi bunları. Kent’e meyve toplamaya gittiği zamanlarda bunlar onu sıcak tutuyormuş. Dışarıda, bağda yatıyormuş.”

Hepsi içeri girdi. Sidney ve Neville, Miles’in battaniyesinin yanına, Rosy’nin “erkekler odası” adını verdiği bölüme koydu çantalarını.

Tilly Bonny’yi battaniyesinin üstüne çekti, o hafta ilk defa tıpkı eskiden evde olduğu gibi ayakucunda yumuşak ve sıcacık köpeği Bonny’yle birlikte uyudu. Rosy yanı

başında montundan bir yer yapıp uyumakta olan Tinkerbelle'i üzerine bıraktı ve kulağının arkasındaki yumuşak tüylerini öptü.

“Bu, hayatımın en güzel gecesi,” diye fısıldadı Tilly'ye.

“Kesinlikle,” dedi Tilly. “Eve dönmeyi hiç istemiyorum.”

“Bende.”

Pirate onlara katıldığını belirtircesine uyukulu bir sesle öttü, Hanno ise uykusunda ona karşılık verircesine havladı. Bonny, Tilly'nin bacakları arasında birkaç kez kımıldanıp en rahat konumu arayıp buldu. Kulübeye toprak, ağır bir koku hakimdi, bunun bir nedeni içindeki hayvan kasalarıydı ama bir nedeni de dökülen duvarlar ve yumuşak zemindi. Tilly battaniyesinin içine gömüldü, yatağında Bonny olunca kendini evinde hissetti yine. Kafeslerdeki hayvanlardan çeşitli sesler geliyordu.

Miles seslendi: “Hangi sesin hangi hayvandan geldiğini bilen taraf iki puanı kazanır.”

Tilly'yle Rosy hep bir ağızdan “Senin sesin,” diye karşılık verince hep birlikte kıkırdadılar.

“Sessizlik!”

Tilly nefesini tuttu, herkes susunca bir soluma sesi duyular.

“Kobay faresi,” dedi Sidney.

“İsmi söylemen lazım.”

“Nereden bileyim be.”

“Toffee,” dedi Rosy.

“Kızlara iki puan!” diye bağırdı Tilly ve erkekler tarafından “Bu hiç adil değil!” yakınmaları duyuldu.

“Yılanlar hiç ses çıkarır mı?” diye fısıldadı Tilly Rosy’ye.

“Hayır.”

Pirate gürültüyle öttü.

“Pirate!” diye bağırdı Sidney. “İki puan.”

Birkaç dakika sessizlik oldu, sonra Hanno havladı ve. Pirate da ona karşılık verircesine öttü.

Rosy yıldırım hızıyla ve net bir ses tonuyla, “Hanno havladı, üzerine de Pirate öttü, dört puan eder. Kızlar kazandı!”

Erkekler tarafından daha fazla sızlanma ve yuhalama duyuldu, sonrasında artık herkes uyku vaktinin geldiği konusunda hemfikir gibiydi.

Tilly gözlerinin kapandığını hissediyordu. Tüm erkeklerin uyuyakaldığından emindi ve aralarından en az biri horluyordu. “Hayvanlarımızın yanında bir gece geçirebileceğimizi aklımın ucundan bile geçirmezdim,” diye fısıldadı Rosy’ye. “Ne kadar eğlenceli!”

“Keşke yetişkinler aptal savaşlarını buradan çok uzaklarda yapsa, biz de ömrümüzün sonuna kadar burada yaşayabilsek.”

“Keşke.”

Dışarıda, ormanda öten baykuşun sesi eşliğinde uykuya daldılar.

Rüyasında Tilly Bonny’yle birlikte kulübeye doğru yürüyordu. Burnuna duman kokusu geliyordu ve Bonny’ye Sidney’nin herkese akşam yemeği pişirdiğini söylüyordu. Başını eğip baktığında minik köpeğinin gözleri yoktu.

Sonra dehşet verici bir cığlık attı.

“Suratsız adam!” diye bağırarak uyanmıştı Tilly ve şimdi doğal olarak Rosy de uyanmıştı, kollarında da Tinkerbell vardı.

İlk Düşen Askerimiz

31 Ağustos 1939, Şafak sökmeden önce

Tilly battaniyesini üzerinden atıp, mızıklayıp havlayan Bonny'yi kucakladı. Kulübenin dört bir yanından tuhaf, hayaletsi sesler geliyordu.

Oğlanlar da uyanmıştı. Miles fısıltıyla, “Çıkıp dışarıda ne oluyor diye baksak iyi olur, değil mi?” diye sordu.

Ama kimse yerinden kımıldamadı. Birden bir şey kulübenin bir duvarına gümbürtüyle çarpınca tavandan toz ve örümcek ağları yağdı çocukların üstüne.

Hanno ve Bonny havlamaya başladı, Rosy çığlık atıp hışımla ayağa kalktı ve koşmaya başladı.

“Gitme dur!” diye bağırdı Tilly, tavandan yağan tozdan neredeyse boğulacaktı.

Rosy kapıya varınca tereddüt etti, bir an sessizlik oldu.

Sonra tiz ve çirkin bir ses “Seni almaya geliyoruz,” dedi.

Sidney “Budala Conor bu!” diyerek koştu, kapıyı açıp “Gelin ulan buraya, sizi ahmaklar!” diye bağırdı.

Kulübede bir curcuna vardı. Pirate çılgına dönmüş halde kafesindeki tüneğinde kafasını bir kaldırıp bir indirerek ötüyordu, ufak hayvanlar çığlık çığlıyordu, Hanno ve Bonny çılgınca havlıyordu. Tilly’nin aklına şu soru geldi: Ya içeri girip Freddy’yi salarlarsa? O zaman zehirli bir yılanla başları büyük belaya girerdi.

Tilly Bonny’nin tasmasını salıp kulübeden dışarı çıktı, tüm gücünü toplayıp bağırdı: “Şunu derhal kesin yoksa Bonny canınıza okur!”

Bonny adeta uludu, sesi meydan okur gibiydi. Hava daha yeni yeni aydınlanmaya başlıyordu, ağaçlar açıklığın her yanında karaltılar oluşturuyordu. Tilly karanlıkta dikkat kesildiğinde gözlerinin tek seçebildiği Boxer’la birlikte Conor ve Billy’ydi. Gülmekten yerlere yatıyorlardı.

“Siz mizahtan anlamaz mısınız hiç?” diye alay etti Conor. Boxer’ın başını okşayıp “Akıllı oğlum benim, akıllı oğlum,” diye mırıldanıyordu.

“Tanrı aşkına,” dedi Rosy, Megan sesiyle. Saçlarını kulak arkasına itti, eliyle üstünü başını düzeltti. “Siz ikiniz bizi niye rahat bırakmıyorsunuz, bizimle ve hayvanlarımızla oynamak istiyorsunuz da ondan, değil mi?”

“Yok daha neler!” dedi Conor. Hava gitgide aydınlanıyordu, Tilly onun gözlerinin üzerine düşen saçlarını ve alaycı alaycı sırttığında beliren ağız çizgisini görebiliyordu. “Savaşta *hayvanlarınızı* nasıl güvende tutacağınızı bilmiyor olmanız bizim sorunumuz değil.”

“Ahmak mısın sen?” diye bağırdı Sidney, buna Tilly bile şaşırdı.

Conor ona temkinli bir bakış attı, Boxer’ı yanına çekti.

Köpeğini cidden önemsiyor. Böyle zorba biri olmasaydı aslında epey işimize yarardı, diye düşündü Tilly. Tilly Conor’da bir şey fark etmişti. Sanki herkesin olduğunu düşündüğü kadar çetin ceviz değildi, ama şimdi bunu düşünecek zaman değildi, şu anda böyle davranarak tüm hayvanları tehlikeye atıyorlardı.

“Sence köpeğini daha ne kadar hayatta tutabileceksin Conor?” diye devam etti Sidney.

“Ne demek istiyorsun?”

“Veterinerin kapısındaki kuyruğu görmedin herhalde? Yüzlerce hayvan uyutuluyor. Kardeşimle dün, kanalın dibinde ateş yaktıklarını gördük.”

“Ne içinmiş o ateş?”

“Hayvan cesetlerini yakmak için,” diye mırıldandı Neville. “Dibe batmayacak kadar hafif olan bazılarını da çuvallar içinde kanala atıyorlar. Ama o kadar fazla ki. Köpekler, kediler, papağanlar, ne ararsan var, hepsini delirmişçesine yakıyorlar.”

Rosy yutkundu.

“Boxer’ın başına da aynısı gelecek biliyorsun, değil mi?” dedi Sidney ve yere tükürdü.

“Bu dingillere inanma sen,” dedi Bill.

Ama Conor Boxer’ın kulaklarını okşarken sanki tüm o kavgacı ruh hali bedeninden çekilmiş gibi görünüyordu. “Yürü, gidiyoruz,” diye gürledi Bill’e ve Boxer’ın zincirinden çekiştirerek yürümeye koyuldu.

Tilly “Yine ucuz kurtulduk,” diye mırıldandıysa da bundan o kadar da emin değildi.

Miles bir kahkaha atarak, “İlk savaşımızı kazandık bile ha, ne dersiniz Kobralar?” dedi.

Sidney sevinç nidaları atarak havaya sıçradı, kollarını iki yana açıp yine avcı uçağı gibi çimlerde halkalar çizerek koşturdu.

Artık sabah olmalı, diye düşündü Tilly. Güneş ağaçların tepelerine doğru tırmanıyordu, ormanlık alan havadar ve aydınlıktı. Bonny’yi çağırdı, birlikte dere kenarına doğru gittiler; Bonny su içmeye, Tilly de yüzünü yıkamaya.

Kulübeye geri döndüklerinde Tilly arkadaşlarına selendi: “Yiyecek bir şey kaldı mı? Kurt gibi acıktım.”

Miles ve Neville kapı eşiğinde başları eğik oturuyordu, Sidney çimlere bağdaş kurmuş, başını ellerinin arasına almıştı.

“Hayvanlara baktınız mı?” diye sordu Neville’e.

Neville cevap vermedi ama başıyla kulübenin içini işaret etti. O an Tilly içeriden gelen hüngür hüngür ağlama sesini duydu. Kulübeye girdiğinde Rosy’yi yere kapaklanmış halde buldu, elinde bir tutam tüy vardı ve gözyaşları sel olmuş yanaklarından süzülüyordu.

“Rosy, ne oldu?” diye sordu. İçini korku kapladı.

“Tinkerbelle öldü,” dedi hıçkırıklar arasından Rosy.

“Hani bakayım. Nereden biliyorsun? Belki de derin bir uykudadır.” Tilly tam uzanıyordu ki Rosy geri kaçtı.

Neville sakin bir sesle, “Boşuna uğraşma Tills. Sidney ve ben avluda çok ölü sıçan görmüşüzdür. Ölmüş gerçektir.”

Tilly kulübenin ortasında kendini yere bırakıp Rosy’yi teselli etmeye çalıştı.

“Ben uykudayken ölmüş olmalı,” dedi Rosy gözyaşları eşliğinde. “O kadar hasta olduğunu bilmiyordum. Onu çok ihmal ettim...”

“Hayır etmedin!” diye sözünü kesti Tilly, epey sarsılmıştı.

Bir süre başka bir şey diyemedi. En iyi arkadaşı, çok sevdiği hayvanını, ailesiyle ve onlar ölmeden yaşadıkları mutlu hayatla olan tek bağını yitirmişti. Bu gerçek bir felaketti. Söyleyecek bir şeyler bulmaya çabaladı. “Yapabileceğin bir şey yoktu Rosy, değil mi? Yani baksana, dün gece onunla birlikte uyumak için buraya geldin, ihmal ettiğin falan yok bence, haksız mıyım? Sevgili Tinkerbelle senin...senin...onu ne kadar çok sevdiğini biliyordu.”

“Evet ama bunu bilemezsin.”

“Bilirim. Hem de çok iyi bilirim.”

Sustular; Rosy Tinkerbelle’in sıkı sıkıya kapalı ağzının çevresindeki sertleşmiş tüyleri okşadı.

Tilly uzanıp kedinin patisini usulca okşadı ama pati kaskatı kesilmişti, o yüzden birkaç saniye okşadıktan sonra elini geri çekti.

Kulübedeki tüm hayvanlar uyanmış, kasalarında yiyecek bir şeyler aranıyor, türlü sesler çıkarıyorlardı. Tavşanlardan biri kasasının tahta kenarını dövüp mız-mızlanıyordu. Bonny ve Hanno hâlâ yüzüstü yatıyordu, burunları patilerinin üzerindeydi, Tilly'nin kendini hissettiği kadar zavallı görünüyorlardı, ama bunun nedeni muhtemelen aç olmalarıydı. Tüm hayvanların yiyeceğe ve suya ihtiyaçları vardı ancak erkekler elleri ceplerinde öylece dikiliyorlardı, oysa zaman aleyhlerine işliyordu.

En kısa zamanda evlerimize dönmezsek, diye düşündü Tilly, büyükler birbirimizin bahçesinde kamp yaptığımız hikâyesinin yalan olduğunu anlayacak ve belki de günlerce dışarı çıkmamıza izin vermeyecekler. O zaman hayvanlara ne olacak? Hemen bir şeyler yapmalıydılar.

Derken o kusursuz plan geldi aklına.

Tilly “Cenaze merasimi,” deyince Rosy ağlamaya bir anlığına ara verdi. “Tinkerbelle’i buraya, kulübenin dibine gömeceğiz ve o artık acil durum hayvanat bahçemizin bir parçası olacak.”

“Mezarına adını yazmamız gerek,” dedi Rosy cılız bir sesle. “Unutulsun istemiyorum, asla unutulmamalı. Tıpkı benim annemle babamı hiç unutmadığım gibi.”

“Elbette,” dedi Tilly.

“Onu tam askeri cenaze töreniyle gömeceğiz,” dedi Neville.

“Evet,” diyerek destek verdi ona Miles fısıltıyla. “Tinkerbelle bizim düşen ilk askerimiz, ona doğru düzgün bir cenaze merasimi düzenlemeliyiz.”

“Ve bunu evlerimizdeki kahvaltıya geç kalmadan, bir an önce yapmalıyız,” diye mırıldandı Tilly.

Saat zaten sekiz olmuştu ve daha çok oyalanırlarsa büyükler onları kısıkvrak yakalayacaktı.

Sidney kulübeye girip bir köşedeki yığınları kurcalamaya başladı. “İşte bu olur,” dedi elinde bir teneke kutu sallayarak. “Bunun içine koyalım ki tilkiler dadanmasın.”

Tilly Rosy’nin sevgili kediciğinin tilkiler tarafından yendiğini düşünüp ağlamasına fırsat vermeden canlı bir sesle, “Aa, bu harika bir fikir Sidney, aferin sana, oldukça sağlam da bir kapağı var üstelik. İçini yosunla falan doldurabilirsin, Rose.”

“Ve en sevdiği o pembeşaldan bir parçayla,” dedi Rosy koluyla gözyaşlarını silerek.

“Hadi çocuklar,” dedi Miles izci bıçağını sallayarak. “Gidip iyi, güvenli bir yer bulalım ve bir an önce kazmaya başlayalım.”

Oğlanlar gidince Tilly Tinkerbelle’i kucağında tutarken Rosy de kedisinin ölü bedeninin içine konacağı kutuyu hazırladı. Bunu yaparken de bir yandan kedisine sürekli bir şeyler mırıldanıyordu: “İşte, benim güzel kediciğim, bunun içinde kimse tek tüyüne dahi zarar veremeyecek, ayrıca içinde rahat edeceksin, sonra ben de tıpkı Megan ve Donald’ın her pazar günü kilise sonrası babamın ve annemin mezarına uğradıkları gibi, her gün gelip mezarına çiçek bırakacağım.”

Gözyaşları Tilly’nin gözlerine hücum ettiyse de ağlamamak için kendini tutmayı başardı. Rosy’nin önünde

ağlamamalıyım, dedi kendine, ama hüngür hüngür ağlamamak çok gücü gerçekten.

Rosy Tinkerbelle'i usulca kutunun içine bıraktı.

Sidney geri döndü ve, "Ona harika bir yer bulduk, gelin bakın," dedi. Hep birlikte kulübenin arkasına dolaşarak, çocukların seçtiği güneşli yerde durdular. Miles ve Neville, teneke kutunun sığacağı boyutta, altmış- yetmiş santim derinliğinde bir çukur kazmakla meşguldü.

"Derin olması gerek," diye ofladı Neville. "Öyle güven-de olur."

Tilly, ufak bir haç yapmaya çalışan Rosy'ye yardım etti, arkadaşının elinde birkaç parça ip ve Miles'ın bir ağaçtan özenle kestiği iki düzgün dal vardı.

"Eve gidince adına özel bir tabela yapacağım," dedi alçak sesle. "Doğum günümde Donald'ın hediye ettiği yağlı boyaları kullanabilirim. Böylelikle yağmurda akıp gitmez."

"Harika fikir," dedi Tilly.

Rosy kutuyu çukura bırakırken tüm çocuklar mezarın etrafına dizildi. Oğlanlar kazdıkları toprağı çukura geri itip çiğneyerek sıkılaştırdılar. En son da Rosy yaptığı haçı mezarın baş ucuna dikti.

Çocuklar bir süre sessizce dikildiler, sonra Miles "Altı pare top atışı niyetine göğ-e ok fırlatabilirim isterseniz."

Tilly'nin başıyla onaylamasıyla, Miles yayını göğ-e doğrulttuğu oku salıverdi. Ok mezarın tepesinde bir yay çizdi ve az ötesinde yere saplandı.

"Güzel atıştı," dedi Tilly.

"Bayan Cotton'dan bir şiir öğrenmiştik," dedi Sidney.

“Cidden mi?” diye sordu Tilly, şaşırmişti.

“Sid sürekli kitap okur,” diye mırıldandı Neville. “Okuldaki gibi ona ödünç kitap veriyorlar. Bayan Cotton ilköğretime başlayabilecek kadar zeki olduğunu söylüyor. Ama okul formasına paramız yetmez.”

Sidney ellerini yırtık pırtık ceplerine sokup başını eğdi.

“Hadi okusana o zaman,” dedi Tilly.

“Bize öğretmenimiz Birinci Dünya Savaşı hakkında bir şiir öğretmişti. Savaşlarda yitirilenleri anacakları zaman okunuyormuş,” dedi Sidney. “Laurence Bin-bir şeydi yazanın adı. İki dizesini biliyorum sadece.”

Ellerini bir asker gibi kaskatı bir şekilde iki yanından sarkıtıp avuç içlerini bacaklarına yapıştırdı ve bir kere bile takılmadan iki dizeyi tek solukta okudu:

“Gün batımında ve sabahları,

Hatırlayacağız onları.”

Bir sessizlik oldu; Tilly, Sidney’nin aslında oldukça zeki bir çocuk olduğunu nasıl fark edemediğini düşündü.

Sonra Rosy gözyaşlarını sildi, “Çok güzeldi Sidney, çok çok teşekkür ederim. Şimdi de hep birlikte Tinks için dua edelim mi?”

Herkes başını salladı, Tilly gözlerini yumdu, ellerini birleştirdi ve herkes içinden o bilindik cümleleri tekrarladı.

Bittiğinde hepsi gözlerini açtı ve birkaç dakika sessizce dikildiler.

Nihayet Miles sessizliği bozup, “Tinkerbelle acil durum

hayvanat bahçemizin yitirilen ilk askeri olarak sonsuza dek hatırlanacak,” dedi.

Rosy gözyaşlarını silerken Tilly ona kocaman sarıldı, ama onun gözyaşları da tekrar gözlerine hücum etti.

Çocuklar battaniyelerini ve diğer tüm eşyalarını toplayıp evlerine döndüler. Tilly bir gece önce annesine iyi geceler öpücüğü verdikten bu yana başlarından geçen onca şeyi düşünmeden edemedi.

Ateş yakıp kendi yiyeceğimizi kendimiz pişirdik, büyükler olmadan tüm gece yalnız başımıza uyuduk, hayvanlarımızı düşmanlardan koruduk. Tabii aynı zamanda bir hayvanımızı da toprağa verdik ama biz tahliye edildiğimizde hayvanlara kimin bakacağına dair hâlâ bir karara varamadık.

Ne yapacağız, diye düşünmüştü arkadaşlarına el sallayıp usulca eve pedal çevirirken.

O sırada işçiler posta kutularına, sokak feneri direklerine ve ağaçlara boyayla kalın, beyaz çizgiler çiziyordu ama Tilly'nin kafası bunun nedenini sorgulayamayacak kadar meşguldü.

Korkunç Bir Hikâye

31 Ağustos 1939, Perşembe sabahı

Tilly eve girdi, daha mutfğa adım atar atmaz annesi, “Matilda Stephanie Roberts! Gelincik tarlasında mı yat-tın? Bu ne hal!” diye bağırđı.

Annesi özenle silinmiş ahşap masaya yaslanmış ona bakıyordu. Tinkerbelle’in cenaze töreni sonrasında iyice ağlamaklı olan Tilly annesinin kollarına koştı.

“Ah benim saftirik kuzum,” dedi annesi, Tilly’nin da-ğınık saçlarını düzeltip okşayarak.

Sonra babası da geldi mutfğa ve “Hani bana sarılan yok mu?” diye sordu.

Tilly döndü ve başını onun tütün ve sabun kokan eski

yün kazağına gömdü. Babası onu sıkıca kucaklayıp havaya kaldırdı.

“Cillop gibi vakit geçirdiniz mi?” diye sordu babası.

“Wilf,” dedi annesi başını iki yana sallayarak. “O ne biçim laf öyle? Çocuk musun sen?”

“Dehşetti,” dedi Tilly. “Açlıktan ölüyorum.”

Annesi ona parmak salladı. “Hadi kızım, üzerine temiz bir elbise giyip elini yüzünü güzelce yıka da öyle gel kahvaltıya.”

“Tamam anneciğim,” dedi Tilly ve mutfaktan çabucak çıktı.

Tilly elini yüzünü yıkayıp pırıl pırıl geri döndüğünde mutfğa yayılmış kızarmış pastırma kokusu ona kendini cennette hissettirdi. Annesi önüne koca bir tabak kızarmış pastırma, yumurta ve kızarmış ekmek koydu. Babası yemeye başlamıştı bile, bir yandan da dikkatle gazetesini okuyordu.

“Almanya’dan hâlâ haber yok,” diye mırıldandı babası.

“Hitler zavallı Polonya’yı niye rahat bırakmıyor?” dedi annesi. Tilly önüne konan yemeği aç kurt gibi midesine indirirken annesi iki dilim daha pastırma kızarttı.

“Çünkü kahrolası Bay Hitler bu savaş için ölüp bitiyor,” dedi babası, çatal bıçağını tabağa dokundururken ses yaparak. “Umarım karartmaya hazırsınızdır. Cuma günü başlıyor, yani yarın.”

“İyi de daha savaş başlamadı ki baba,” dedi Tilly.

“Yakında başlayacak.”

“Elimden geleni yaptım Wilf,” dedi annesi gergin bir ses tonuyla. “Ted Bow nasıldır biliyorsun.”

Ted Bow mahallelerinin hava korunma amiriydi; ba-
şında teneke bir miğfer, ağzında da bir düdükle mahal-
leyi arşınlamaya, ona buna emirler yağdırıp pencerelere
perde çektmeyi buyurmaya başlamıştı bile.

Babası gazetenin ardından mırıldandı, “Ted başıboş
hayvanlar eski fabrikaların olduğu bölgede saklanıyor
gibi bir şeyler söyledi. Scudderların çocuklarının o tarafa
gittiğini görmüş.”

Gazetenin yanından başını uzattı, gözlerini kısıp Til-
ly’ye bir bakış attı. “Senin haberin var mı böyle bir şeyden?”

Tilly’nin midesine bir ağrı saplandı, eli öyle bir titre-
meye başladı ki az kalsın çayını dökecekti.

Gözlerini tabaktan ayırmadan “Yoo,” diye mırıldandı.

“Ayrıca Scudderlardan uzak duruyorsun,” dedi anne-
si, ellerini mutfak önlüğüne silerek.

Tilly konuyu değiştirmeye çalıştı. “Hiç adil değil baba,
Neville ve ötekiler hep açlar. Kahvaltıda bir parça ek-
mekle margarin yiyorlar sadece, bazen masada çay bile
olmuyormuş,” dedi Tilly.

Babası iç çekip gazetesini indirdi. “Bert Scudder si-
perde gaza maruz kaldı,” dedi babası. “O zamandan beri
de göğsünde sorun var, bu yüzden düzenli bir işte çalış-
ması oldukça güç. Ama bu savaştan sonra her şey değişe-
cek, değil mi annesi?”

“Öyle diyorsan öyledir, Wilf.”

“Öyle,” dedi. “Siperlerdeki biz erkekler savaş istemi-
yoruz, savaş nedir çok iyi biliyoruz.”

Tilly’nin annesi, babasına ürkmüş gözlerle baktı ve
hemen boş tabakları toplamaya koyuldu.

“Ama bu defa başka çare yok,” diye devam etti babası. “Bu savaş Hitler şeytanı ve Nazilere karşı bir hayatta kalma mücadelesi olacak. Ama sonrasında, bak bu söylediğimi bir yere yazın, savaş bittiğinde bu ülkede çok şey değişecek. Çalışan insanlar artık düşük ücrete razı gelip çocuklarını aç bırakmaya razı olmak zorunda kalmayacak.”

“Peki ya burada bir Alman’la karşılaşırsak...” dedi Tilly temkinli bir ses tonuyla.

Babası burnundan soludu. “Umalım da öyle bir şey yaşanmasın.”

“Peki ya sadece bir çocuksa?”

“Aa, Evansların ufaklıktan bahsediyor,” dedi annesi, gözünün önündeki bir tutam saçı parmaklarıyla tarayıp görüş alanından uzaklaştırarak. “Trenle gelen Yahudi çocuklardan birini kabul ettiler. Neydi adı, şey, Judy.”

“Hayır anne, adı Rudi.”

“Almanlar Yahudilere korkunç davranıyorlar, o yüzden onunla görüşmende bir sakınca yok,” dedi babası. “O düşman değil.”

Oh be, iyi bari, diye düşündü Tilly, kalkıp masayı toplamaya yardım ederken.

Sonra aklına başka bir soru geldi. “Peki savaş çıkınca Almanların hayvanlarına ne olacak?”

Babası gazetenin sayfasını çevirirken “Muhtemelen burada olduğu gibidir. Bombardıman olduğunda kimse sokaklarda çığına dönmüş köpekler görmek istemez,” diye mırıldandı.

Yani tüm ülkeler aynısını mı yapıyor, diye düşündü Tilly kendi kendine. Yetişkinler çocukların hayvanla-

rını öldürüyordu, öyle mi? Bu korkunç bir adaletsizlikti.

Kapı çalındığında babası çoktan işe gitmişti, Tilly de yıkanmış tabak çanakları kuruluyordu.

Gelen Lotte'ydi, elinde de ufak bir karton kutu tutuyordu. Kolunun altında da geniş bir kesekâğıdı vardı.

"Alec gönderdi bunları, bir de not var," dedi Lotte. "Ben okuyamıyorum."

Tilly onu tutup içeri çekerken "Şşşt! Babamlar duyacak, iyice şüphelenmeye başladılar zaten," diye fısıldadı.

Lotte'yi yukarı sürükleyip annesine seslendi: "Arkadaşım gelmiş anne, oyun oynamaya odama çıkıyoruz."

Odaya girip kapıyı kapattıklarında, Tilly kutuyu alıp açtı. İçinde iki yavru *hamster* vardı, pamuklara sarılmış halde uyuyorlardı.

"Şu tatlılığa bak!" dedi Tilly ve Lotte'nin elinde tuttuğu notu aldı.

Yazının şifreli yazılmış olduğunu görünce heyecanlandı.

"İlk şifreli mesajımız. Rosy gördüğünde bayılacak!"

Notta şöyle yazıyordu:

neftül ezimirelkebeb mıdray nide

"İngilizce mi bu?" diye sordu Lotte, kafası karışmış görünüyordu.

Tilly güldü. "Evet. Bizim şifreli yazımızda tüm sözcükleri tersten yazıyorsun. Bak..." Her sözcüğü tek tek

işaret edip tersinden okudu, “Lütfen... bebeklerimize... yardım... edin.”

“Ne kadar zekice,” dedi Lotte. “Hitler sizin gibi çocuklarla baş edebileceğini sanıyorsa kafayı yemiş olmalı.”

Sonra yanında getirdiği kesekâğıdını açıp gururlu bir ses tonuyla, “Bak ne getirdim! Yanlarında çalıştığım Bay ve Bayan Green, her gün bir sürü yemek israf edip çöpe atıyorlar. Çok zenginler.”

Kesekâğıdı ağzına kadar et parçalarıyla doluydu.

Tilly alçak sesle bir ıslık çaldı. “En çok ihtiyacımız olan şey. Harikasın!”

“Hanno’ya da verirsin bir şeyler, değil mi?”

“Tabii ki. Her şeyi bölüşüyoruz biz.”

Lotte Tilly’nin odasına şöyle bir bakınca yüzünde bir tebessüm belirdi. “Ne kadar çok kitabın var. Ben de çok se-verim okumayı ama tüm kitaplarım evimde kaldı. Almanya’da Naziler öğrencilerin kitaplarını dev ateşlerde yaktı.”

“Yaktı mı?” diye sordu Tilly, şaşırmıştı. “Niye böyle bir şey yapıyorlar ki?”

“Onlarla aynı fikirde olmayan herkesin kitaplarını yakıyorlar. Yaşadığımız şehirde, Frankfurt’taki *Romerplatz*’ta gördüm. On yaşındaydım o zaman daha. Annem onların barbar olduklarını söylüyor.”

Tilly öyle şaşırmıştı ki bir dakika boyunca ağzını açamadı. Rosy yakılan kitaplar hakkında ne düşünürdü? Kitaplığındaki az miktarda kitaba baktı; bunlar ona doğum gününde ve Noel’de hediye edilmişti. İçlerinden birini eline aldı ve “Bunu okudun mu? Ödünç alabilirsin istersen,” dedi Tilly.

Lotte sanki çok değerli bir mücevher tutar gibi eline aldı kitabı ve adını okudu. “*Demiryolu Çocukları*, E. Nesbit. Teşekkürler Tilly, sen çok cömert birisin.”

“En sevdiğim yazar, bendeki tüm kitapları okumayı bitir hele, Rosy’nin benden de çok kitabı var.”

“Sen gerçek bir arkadaşsın, sana çok ama çok teşekkür ederim. Anneme mektup yazıp ona senden bahsedeceğim.”

Tilly başını öne salladı ve “Annem Rudi’nin Yahudi olduğunu söylüyor. Buraya geliş sebebiniz bu mu?” dedi. Sonra diğer kız bakışlarını yere indirirken Tilly duraksadı, yanakları kıpkırmızı oldu.

“Özür dilerim,” dedi apar topar Tilly, “kabalık olsun diye sormamıştım.”

“Yoo hayır,” dedi Lotte. “Haklısın. Yahudiyiz biz. Naziler herkese karşı çok acımasızlar ama özellikle de Yahudilere karşı. Çok çok kötü şeyler yapıyorlar bize.”

Tilly ağzının bir anda kuruduğunu hissetti ve diliyle dudaklarını ıslattı. “Ne gibi şeyler mesela?”

Lotte önce tereddüt etti, sonra kısık sesle “Babamı ve diğer Yahudileri alıp futbol stadyumunun çimlerini kesmeye götürdüler.”

Bu Tilly’nin kulağına çok da kötü gelmedi. “Çim biçme makasıyla mı?” diye sordu.

“Dişleriyle.”

“Nasıl yani... Anlamadım,” diye fısıldadı Tilly. Lotte’nin anlattığı şey kulağa şaka gibi geliyordu.

“Tüm gün ve gece boyunca, dizlerinin üzerinde yirmi Yahudi adam zemindeki çimleri dişleriyle koparmak zorunda bırakıldılar.”

Lotte gözlerini tekrar yere doğrultunca, Tilly anlattığı şeyin utancıyla kızın yanaklarının kızardığını gördü.

Lotte devam etti: “Babam eve döndüğünde ağzı kan revan içindeydi. Bir hafta konuşmadı. Hitler tüm Yahudileri öldürmek istiyor.”

“Ailen de kaçamaz mı?”

Lotte bir an Tilly’yi süzdü, sonra da cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkarıp açtı. “Annem hemen her gün yazıyor bana. Almancayı unutmamdan endişe ediyor.” Yüzüne buruk bir gülümseme yayılan Lotte, mektubu okumaya başladı: “*Almanca yazarken ne çok hata yapıyorsun. İngilizcenin bu kadar ilerlemiş olması iyi bir şey. Ama her şeyi unutma, bu kötü olur. Almanya’daki bizleri düşün.*”

Lotte sanki mektupta bir şey arıyormuşçasına bir süre duraksadı sonra okumaya devam etti: “Hah buldum. Biz şimdilik iyiyiz ama burayı her an terk edebiliriz. Küba’ya ya da Şili’ye gitmeye çalışıyoruz.”

“İngiltere’ye gelemezler mi?” Tilly Küba’yı hiç duymamıştı. Neredeydi ki orası?

Lotte başını iki yana salladı. “İngiltere reddetmiş onları.” Sonra kitabı kolunun altına sıkıştırdı ve “Artık gitmem gerekiyor. Rudi’yi görecek misin bugün?” diye sordu.

“Evet, elbette,” dedi Tilly.

Merdivenleri indiler ve Tilly Lotte’yi yolcu etti.

Tilly bisikletine binip kulübeye doğru yola çıkacaktı ki annesi antrede belirdi ve ona bir kâğıt parçası uzattı. “Alışverişe gidiyorsun, Tillyciğim.”

“Ama Rosy’yle buluşacaktık.” Saat on bir olmuştu bile, hayvanat bahçelerindeki hayvanlar çok acıkmış olmalıydılar.

“İtiraz istemiyorum,” diye parladı annesi. “Yakında karne sistemine geçilecek o yüzden stok yapmam gerekiyor. Bayan Benson’ın ambarını görmüşsündür herhalde. Tüm orduyu doyuracak yiyecek stoklamışlar, üstelik sadece iki kişiler.”

Tilly iç çekti ve bisikletine bindi. Ana caddeye doğru yola çıktı, nehir kıyısına yaklaştığında o atlı kızı, Sophia Highcliffe-Barnes’ı gördü. Kızın üzerinde soluk yeşil bir elbise ve ayağında siyah, burnu açık ayakkabı vardı. Annesi de yanındaydı, şık giyimliydi, yanlarında da kırmızı şapkalı bir kadın daha vardı.

Tilly hızlanıp yanlarından geçip gidecekti ki Sophia onun gözlerinin içine baktı ve eliyle işaret etti.

Ne kadar tuhaf, diye düşündü Tilly, ancak kendisinden yaşça büyük kızın bakışı onu durmaya mecbur etti.

“Merhaba,” dedi Tilly temkinli bir sesle.

“Durduğun için çok teşekkür ederim,” dedi Sophia kısık sesle ve kanalın kıyısında dikilen iki kadına baktı. “Üst kattaki hizmetçi kadın söyledi de, erkek kardeşleri kaplumbağayı güvenli bir yere bırakmışlar... Ormanlık alandaki bir kulübeymiş...”

Sophia tereddüt etti, o sırada Tilly acaba evlerinde kaç tane hizmetçi çalışıyor, diye düşünmeden edemedi. “Niye ki?”

“Sen bana yardım edebilirsin diye düşünmüştüm, çünkü...”

Sophia'nın sözcükleri, kırmızı şapkalı kadının yüksek sesi altında ezildi. "Hayvanlarımızı öldürmeleri korkunç. Bu zulmü anlatmaya sözcükler yetmez!"

Tilly ve Sophia birbirine baktı.

"Edith Teyzem," diye fısıldadı Sophia, somurtmakta olan annesine dönüp bakarak.

"Zenginlerin kedilerini ve köpeklerini tutmaya hakları vardır herhalde," diye gürledi Sophia'nın annesi, "Tanrı aşkına Edith, fakirin pireli köpeğini kim ne yapsın yahu!" Sonra Sophia'nın annesi kıyıya adım attı, teyzesi Edith de kafa sallayarak peşinden gitti.

"Gitmem gerek," diye mırıldandı Sophia. "Annem... dedi omuz silkerek.

Belki de o kadar züppe biri değildir, diye düşündü Tilly. "Bak, annelere söylemeyeceksin tamam mı? Söz mü?"

"Tabii ki söylemem, bana kesinlikle güvenebilirsin," dedi Sophia, gözleri umutla parlıyordu.

"Peki o halde. Arazinin sonundaki çalılıkların arkasındayız. Parola *Isamam Navyah*."

Sophia başını hızlıca öne salladı ve kıyıya doğru koştu, görüntüsü ürkmüş bir tavşanı andırıyordu.

Nihayet annesinden kaçabildiğinde saat öğleni çoktan geçmişti. *Hamster* kutusuyla et dolu torbayı evden gizlice çıkardı. Kutuyu sepetine koydu, torbayı da gidonuna asıp bisikleti sokağa çıkardı ve kanala doğru yola koyuldu. Kanalin kıyısına vardığında üç yüz metre ötesindeki dönemece kadar devasa bir ateş yakıldığını gördü. Alevler suyu aydınlatıyor, rengini kızıla boyuyordu.

Yanından geçen iki işçiden biri diğeri, “Londra’da yarım milyon kedi ve köpek yaşıyor. Hepsini mi yakacaklar?” diye sordu.

İkisi de burun çekip, çuvalları kanal kıyısındaki alevlere doğru ittiler.

Tilly bu korkunç manzaradan olabildiğince çabuk uzaklaşmak için çılgınca pedal çevirdi, duman gözlerini yakmasına rağmen kulübeye çıkan araziye varmadan bir kez bile mola vermedi. Sonunda durduğunda temiz havayı içine çekti, bir yaprak üzerinde bir uğurböceğİ gördü ve aklına şu satır geldi: *Uğurböceğİ uğurböceğİ, evine uç, evin alevler içinde, bebeklerin yanıyor.*

Ürperdi ve bisikletine tekrar atlayıp yuvaya yollandı.

Ayrılmayacağımıza Söz Ver

31 Ağustos 1939, Perşembe öğleden sonra

Vardığında, Rosy kulübenin önündeydi. Tilly heyecanlı bir sesle, “Bak! İlk şifreli mesajımız! Ayrıca yolda kiminle tanıştığımıza inanmayacaksınız!”

Tilly elindeki kâğıdı salladı ama Rosy yanıt vermedi. Bisikletini çimlere bırakırken Rosy’nin yüzünün ne kadar solgun olduğunu görebiliyordu. Sanki ateşi varmış gibi yanaklarında iki parlak nokta vardı.

“Megan’a söyledim,” dedi Rosy titrek bir sesle. “Mecbur kaldım, ağlamamı durduramıyordum.”

“Hayvanat bahçemizi mi söyledin?”

“Hayır, onu tabii ki söylemedim. Ona Tinkerbelle ko-

nusunda gerçeği tam olarak anlatmadığımı söyledim, onu kanalın yakınlarındaki çalılıklara gizlediğimi, şimdi öldüğünü ve onu gömdüğümü söyledim. Ama Tilly, başımız büyük dertte.”

“Nasıl yani?”

“Megan bana tam üç kez Tinkerbelle’i nereye sakladığımı sorunca afalladım. Ayrıca çocukların hayvanlarını eski fabrika bölgesinde bir yere sakladığını da biliyordu.”

Tilly dehşete kapıldı. “Babam da öyle söyledi, bu söylenti kulaktan kulağına dolaşıyor. Ama bir inanırlarsa bu yeri bulmaları ne kadar sürer sence? Oraya birkaç dakika mesafedeyiz sadece.”

Tilly ürperdi. Gizli yerlerini önce Conor bulmuştu ve yerini herkese söylemekle tehdit etmişti onları, şimdiyse büyükler peşlerindeydi. Onların ilgisini nasıl başka tarafa çekebilirlerdi?

Hıçkırarak ağlarken “Du...du...durum aslında daha da kötü,” dedi Rosy. “Megan benim okuldakilerle birlikte tahliye edilmeme izin vermeyeceğini söyledi. Eğer savaş olacağını bilseydi annem birbirimizden ayrılmamızı istemezdi diyor...” Gözyaşları yanaklarından akarken sesi gitgide çatallandı, Rosy perişan görünüyordu.

Tilly’nin duydukları üzerine dizlerinin bağı çözüldü. Sanki Rosy’yle arasına devasa bir bomba düşmüştü, aralarında oluşan koca yarık onları sonsuza dek birbirinden ayırıyordu.

“Ama... Ama...” diye kekeledi. “Megan’ın fikrini değiştiremez misin? Peki ya Donald ne diyor?”

Rosy yanaklarından gözyaşlarını sildi ve “Donald giz-

lice göz bile kırpmadı. Öyle çok yalvarıp yakardım ki Megan sonunda çok öfkелendi ve neredeyse elindeki demliği düşürecekti.”

Rosy öfkeli yeşil gözleriyle Tilly’nin gözlerinin içine baktı ve “Ben savaşta senin yanında olmak istiyorum, Megan’ın değil. Bu dünyada beni gerçekten anlayan tek kişi sensin Tilly, artık annem ve babam yoklar. Bizim bir-birimizden ayrılmamız lazım, öyle değil mi?”

“Elbette! Bizi hiçbir şey ayıramaz, bu hayal dahi edilemez! Bir yolunu bulup yetişkinlerin bizi gönderecekleri yere birlikte göndermelerini *sağlamalıyız*.”

Hıçkırıkları biraz dinince Rosy şöyle dedi: “Tüm arkadaşlarımı bir bir kaybediyorum, önce Tinkerbelle’i kaybettim, şimdi de seni. Kimsem kalmayacak.”

Tilly uzanıp onu teselli etmek için kolunu çaresizce okşadı. “Bir yolunu bulacağım.”

Dönüp ağaçlara baktı, bir karga ağaçların arasında kanat çırparken, Tilly kendini ilhamdan büsbütün yoksun hissetti. Tek yapabileceği Rosy’yi biraz da olsa neşelendirmeye çalışıp onları bekleyen kara talihten başka bir şeyler düşünmesini sağlamaktı.

Tilly eliyle saçlarını yüzünden alıp geriye attı. “Tinkerbelle yazısını ne yaptın?” diye sordu. “Yapabildin mi bir şey?”

Rosy hırkasının ucuyla gözlerinin yaşını sildi ve, bisikletinin sepetine iplerle tutturulmuş, paket kâğıdına sarılı düz tabelayı gösterdi. “Bunu yapabilmek için fener ışığında gece geç saatlere kadar çalıştım.”

“Bravo sana. Şu hayvanların işlerini halledelim de

sonra çıkıp onu yerine koyalım.” Rosy başını öne sallamadı, tam o sırada Alec de kollarında yılanın cam tankıyla kapıdan dışarı çıktı. Tankı yere bırakıp iterek kapağını açtı ve içine baktı.

“Freddy ölmüş,” dedi mahzun bir sesle.

Tilly Rosy’nin yüzünün yeniden ağlamaklı olduğunu görünce hemen Lotte’nin getirmiş olduğu et parçalarıyla dolu kesekâğıdını Rosy’ye uzattı ve “Rosy bunu al, gidip içeride hayvanlarımızı besle, olur mu?” dedi. *Hayvanlarımızı* kısmını özellikle vurgulu söyledi, Rosy de dediği gibi yapıp elinde kesekâğıdıyla kulübeye girdi.

“Pek mutlu görünmüyor,” dedi Alec.

“Dün gece kedisi öldü, bu sabah gömdük onu. Freddy’ye çok üzüldüm.”

Alec omuz silkti. “Merak etme, zırlamayacağım. Küçük dostumdu o benim.”

“Onu Tinkerbelle’in yanına gömmek ister misin?”

“Gerek yok. Ben hallederim.” Alec hayvanın kaskatı bedenini alıp bir şeye sardı ve çalılıklara yollandı.

Tilly ipini çözmek için Bonny’nin yanına varır varmaz hayvan üzerine atlayıp her zamanki gibi ağzını burnunu keyifle yaladı. Hanno da neşelenmişti ama Rudi’yi göremeyince tekrar yüzüstü yattı ve üzgün bakışlarla Tilly’yi seyretti. Sonra Pirate gürültüyle öterek gagasını kafesin demirlerine vurdu. Hanno da buna karşılık kulaklarını dikip yüksek sesle havladı.

“Ne konuşuyorlar bunlar Bonny?” diye sordu Tilly.

Ama Bonny kulübenin arkasına koşup sanki “Hadi gel oyun oynayalım,” dercesine yüksek sesle havladı.

Tilly gözleriyle Rosy’yi takip edip onun Tinkerbelle’in mezarının yanına diz çöküşünü seyretti. “Tabelayı yerine koyalım mı?” dedi yanına giderek.

“Ben hallettim çoktan,” dedi Rosy.

“Aa,” dedi Tilly. Erken fark edip yardım teklif edemediği için kendini biraz kötü hissetti.

Tabela haçın dibine siyah kadifeden bir kurdeleyle bağlanmıştı. Tilly bunun Rosy’nin en sevdiği, kiliseye giderken kullandığı kurdele olduğunu bir bakışta anladı, Megan kim bilir ne diyecekti bu işe.

Rosy tabelaya bir de Tinkerbelle’in resmini çizmişti ve kırmızı boyayla şöyle yazmıştı:

*Dünyadaki en iyi arkadaşım,
minik ve tatlı kedim
Tinkerbelle Wilson’ın anısına
6 Mayıs 1935 – 30 Ağustos 1939*

Bir süre sessizce durup tabelaya baktılar, sonra Rosy Tinkerbelle’in mezarından bir adım uzaklaştı ve topraktan biraz ot yoldu. Ardından omuzları düşmüş halde kulübeye geri yürüdü ve “Minik olanları da beslemeli,” diye mırıldandı.

Tilly Bonny’yi dere kenarına su içirmeye götürdü, bunu biraz arkadaşı Rosy için elinden başka ne gelir bilmediğinden yapmıştı, biraz da yapılacak yığınla iş arasında

nereden başlayacağını bilmediği için. Bonny su kıyısında eşelenirken Tilly kafasını toplamaya çalıştı.

Yiyecekleri bitmek üzereydi ve yakında bu konuda bir şeyler yapması gerekecekti, aksi takdirde tüm hayvanlar tek tek açlıktan ölüp gidecekti. Bonny'yi kucakladığında kaburga kemiklerinin her zamankinden çok batmaya başladığını fark etmişti zaten.

Henüz acil durum hayvanat bahçelerini bırakabilecekleri birini bulamamaları yetmezmiş gibi, şimdi bir de daha kötü bir felaketle karşı karşıyalardı: Megan Rosy'nin diğerleriyle birlikte tahliye edilmesine izin vermeyecekti.

Pekâlâ, adım adım gitmeli. Alec'e ilk fırsatta, ben haftaya tahliye edildiğimde hayvanların bakımını devralmasını rica edeceğim, dedi kendine.

Fakat Rosy'nin tahliye meselesine gelince, işte bu başa çıkılamaz görünüyordu, doğrusu işe nereden başlayacağını bilmiyordu.

Arkasında Bonny'yle kulübenin oraya geri döndüğünde çalılık sınırından biri seslendi: "Merhaba!"

Tilly arkasını döndüğünde Sophia'yı saçına takılan böğürtlen çalılarını temizlerken buldu, yanında da Neville vardı, elleri ceplerindeydi ve endişeli görünüyordu.

"Parolayı doğru bildi Tills," dedi Neville, sanki Tilly'nin ona bağırmasını beklediğinden boynu büküktü.

"Ne işi var burada *bunun?*" diye bağırdı Miles, Sidney'le birlikte bir ağaçtan yere inerken.

"Bizi ele verecek," dedi Sidney, Sophia'ya öfkeli bir

bakış atarak. “Annemi de getirseydin ya,” dedi Miles kırdıyarak.

Sophia’nın elinde bir ip vardı, birden huysuz bir keçi çalılıkların arasından fırlayıverdi. Hayvanın uzun bir sakalı ve iki sivri boynuzu vardı.

“*Hadi gel Horace,*” diye homurdandı Sophia ipi çekiştirmeye devam ederken.

Keçi bir anda olduğu yerde durdu kaldı, kımıldamak bilmedi. Sophia’nın sesi ağlamaklıydı. Üzerinde binici kıyafetleri vardı, krem rengi binici pantolonuna yer yer çamur ve böğürtlen lekeleri bulaşmıştı.

Sophia elinin tersiyle alnını sildi ve “Lütfen yardım edin, yardım isteyebileceğim başka kimse yok,” dedi.

“Bizi nasıl buldun?” diye sordu Rosy, elinde Toffee’yle kulübeden çıkıp.

Tilly Rosy’yle göz göze gelmeye çalıştı ama o yine boş boş uzaklara dalıp gitmişti. Kobay faresi onun hırkasını kokladı, tatlı burnunu havaya kaldırıp titretti. Ama Rosy onun bu sabah ne kadar sevimli olduğunu farkında bile değildi. Tilly iç çekti.

“Caddede Tilly’yle karşılaştım.” Sophia’nın sesinin şiddeti gitgide zayıfladı ve bir eliyle, karman çorman sarı saçlarını düzeltmeye girişti.

“Parolayı ben verdim,” dedi Tilly. Oğlanların birbirine baktığını görünce yüzü biraz kızardı.

“Ona güvenemeyiz,” dedi Miles. “At binen bir züppe o, ayrıca annesi bize yumurcak dedi.”

“Bunun için çok üzgünüm,” diye mırıldandı Sophia.

“Bakın,” dedi Tilly. “Sophia’nın, annesine benzemek gibi

bir zorunluluğu olduğunu sanmıyorum, siz ne dersiniz? Biz tam olarak anne babalarımıza benziyor muyuz ki?”

Oğlanlar biraz kendi kendilerine söylenseler de kimse karşı çıkmadı.

“Bu Horace,” dedi Sophia, sessizliği fırsat bilerek. “Babam uyutulması gerektiğini söyledi. Atları haftaya Sussex’te yaşayan Edith teyzeme gönderecek. Onun bir sürü ahır, boş alanı falan var. Ama babam Horace’ın gereksiz olduğunu söylüyor, o kadar yaşlıymış ki yenmeye bile değmezmiş.” Sophia’nın ağlamaklı olduğunu fark eden Tilly onu teselli etmek için neredeyse uzanıp sarılacaktı. “Horace’ta eklem iltihabı var, zavallı yaşlı dostum benim. Ama eğer Horace’ı koruyamayacaksam savaş umurumda bile değil.”

“Peki teyzen niye keçini kabul etmiyor?” diye sordu Sidney.

Sophia başını iki yana salladı. “Teyzem bu sabah Sussex’e döndü ve bu durumu babam öğle yemeğinde söyledi bana. Ben tüm yolu Misty’nin sırtında geldim ama zavallı Horace yürümek zorunda kaldı. Kaç kilometre yürüdü bilmiyorum.”

“Ne dersiniz?” diye sordu Tilly diğerlerine dönüp.

“Parolayı bildi,” diye mırıldandı Neville, Miles ise omuz silkti.

Tilly Sophia’ya döndü. “Şimdi iyi dinle,” dedi. “Kurallarımıza uyacaksın ve bize ihanet etmeyeceğine dair Horace üzerine yemin edeceksin.”

Sophia’nın gözleri yaşlarla doldu. “Elbette, yemin ediyorum. Bana yardım ettiğiniz için minnettarım.”

Tilly Kobralar'a şöyle bir bakış attı ve şöyle dedi: "Pekâlâ, aramıza hoş geldin o halde."

"Çok teşekkür ederim," dedi Sophia. "Yanımda ne getirdim bakın."

Sırtındaki sırt çantasını yere indirdi ve içinden bir kesekâğıdı çıkarıp içindekileri onlara gösterdi.

"Yaşasın!" diye bağırdı Miles. "Orada tüm hafta hepsine yetecek kadar yiyecek var. Horace ot yiyor zaten, değil mi?"

"Sanırım," dedi Sophia Horace'ı güvenli bir şekilde bir yere bağlarken.

Horace ona korkutucu boynuzlarıyla bir tos atmaya kalktı ama Sophia burnunu okşayıp sakinleşene kadar kısık sesle konuştu onunla.

"Hayvanları besleyip yattıkları yerleri temizlesek iyi olacak," dedi Tilly ve Rosy'nin yanına gidip fısıldadı: "Unutmadım Rose, söz verdim bir kere, değil mi?"

Rosy göz göze gelmek için ona doğru dönmedi. Omuz silkti ve kulübeye yürüdü.

Sophia da onlara katıldı ve şaşkınlıkla, "Tanrım, buradaki her şeyi siz yalnız başınıza mı yaptınız? Şu güzel Gine domuzlarına bakar mısınız, bunların kafeslerini kim yaptı?"

Scudderlar övgülerden sonra havaya girmiş görünüyordu, hemen gururla ona yaptıkları menteşeli kafes kapagını gösterdiler. Çok geçmeden Sophia hayvanları alıp beslemeye ve kafeslerini temizlemeye başlamıştı bile. Kulübenin önündeki araziden kucak dolusu çim toplayıp ufak hayvanların yataklarını değiştirdi.

Tilly Rosy'ye yavru *hamster*ları gösterip düşüncele-
rini dağıtmaya çalıştı. "Biraz şuraya oturup oynasana
bunlarla?" diyerek onu *hamster*ların bulunduğu kasaya
doğru nazikçe ittirip yanına oturttu, kucağına da minik
*hamster*ları verip Sophia'nın getirdiği yiyecek torbasın-
dan eline onları beslemesi için güzel marul yaprakları
tutuşturdu.

*Hamster*lar çok tatlıydı; biri kahverengi, diğeri ala-
calıydı, tüyleri yumuşacıktı ve ikisinin de minik pembe
kulakları vardı. Yedikleri şeyi sevmişlerdi besbelli, minik
minik ısırıklar alıp marulun tadını çıkarıyorlardı. Tilly
adeta büyülenmişti ve ikide bir Rosy'nin kucağına uzan-
maya çalışan Bonny'yi tutmaya çalışıyordu.

"Hayır Bonny, beni dinle! Tek lokmada yutarsın sen
onları!" diye bağırdı, Rosy'yle göz göze gelip onu gül-
dürmeye çalışarak. Ama Rosy olan bitenlerin farkında
görünmüyordu, mahzun bir bakış yerleşmişti yüzüne.

Sophia seslendi, "Benim gitmem lazım. Annem kendi
başına at binmemden pek hoşlanmıyor ve eve geç kalır-
sam benim için pek iyi olmaz. Ama çok teşekkür ederim
hepinize, yarın sabah yardım etmek için yine gelirim.
Burası çok keyifli. Hepiniz harikasınız!"

Sonra el sallayıp gittiğinde Miles, "Galiba iyi biri,"
dedi.

"Elbette iyi biri," dedi Sidney.

Tilly onlara gülümsedi ve "Bence biz de eve dönmeli-
yiz artık. Şu kafesleri bir kez daha kontrol edelim ki gece
sorun çıkmasın."

Hanno'yu biraz saldıktan sonra iki köpeği yerlerine

bağladılar. Hanno ve Bonny iyi arkadaş olmuştu, artık yan yana uyuyorlardı, Hanno uzun kahverengi burnunu Bonny'nin sırtına koymuştu. Tilly gidince Bonny yine mızımızlandıysa da artık Bonny'nin yanında gece onu sıcak tutacak bir arkadaşının olduğunu bilmek Tilly'nin içini rahatlatmıştı.

Tilly kaplumbağayı kutusuna geri koydu. Pirate gagasını kafesine vurdu ve Hanno da havlayarak ona karşılık verdi. Hatta Bonny bile havladı, sanki artık tüm hayvanlar birbiriyle arkadaş olmuştu.

Tilly gece herkesin güvende olması için kulübede son dokunuşları yaparken, Scudderlar ve Miles çoktan gitmişti bile. Rosy de bisikletine binmiş bekliyordu, eve dönüş yolunda Tilly ve Rosy tek kelime bile konuşmadılar. Köşeye geldiklerinde ayrıldılar ve Tilly eve dönerken arkadaşları için her zamankinden daha da endişeliydi.

Gece yatağına uzandığında, kulübede geçirdikleri gecedan sonra bacakları Bonny'nin sıcağını daha da çok aradı. Tilly hayvanlarını emanet edecek birini bulmak ve yetişkinlerin Rosy'nin onunla birlikte tahliyesine izin vermelerini sağlamak için artık yalnızca birkaç günlerinin kaldığının farkındaydı.

Kıl Payı

1 Eylül 1939, Cuma

Cuma sabahı hava o hafta her gün olduğu gibi açık ve güneşliydi. Büyükler buna pastırma yazı diyordu, tabii bu durum çocukların hayvanat bahçelerindeki işlerini de kolaylaştırıyordu. Yağmur yağsa hayvanları hava almaya nasıl çıkarabilirlerdi ki?

Tilly dişlerini fırçaladı ve banyodaki açık camdan dışarı baktı. Dallar ve yapraklar arasından sızan güneş, ağaçların aralarını benek benek aydınlatıyordu. Cadde-deki sütçünün atı ve kapı eşiklerinden gelen süt şişesi şingırtıları hariç dışarısı sessiz ve hareketsizdi. Ama bugünden itibaren tüm ülke karartma gecelerine teslim

olacaktı. Tahliyeler bugün Londra'da başlamıştı ve haberlerden öğrendiğine göre Fransızlar binlerce çocuğu Paris dışına tahliye etmişti.

Eğer tüm dünya karartma uyguluyorsa kim evinin yolunu nasıl bulacak ki, diye düşündü. Woolworth'te kuyruktaki bir adam şöyle demişti: "Tüm ışıkları ne kadar söndürürsek söndürelim, ay gökte belirdiğinde Thames Nehri Noel ağacı gibi parıl parıl parlayacaktır, öyle değil mi?"

O halde Alman bombacıları yollarını kaybetmeyecektir, diye omuz silkti. Yine de nehirden yaklaşık on kilometre uzakta yaşıyorlardı. Belki de uçaklar bulundukları yere varana kadar bombalarını çoktan tüketmiş olur, diye düşünse de, bu düşünceye pek de umut bağlamaması gerektiğinin farkındaydı.

Kahvaltıdan sonra babası, "Bu sabah bahçede yardımına ihtiyacım var, işe de biraz geç gideceğim," dedi.

Tilly yüksek sesle iç çekti. Hayvanları beslemeye ne zaman gidebileceğim peki, diye düşündü bahçeye çıkarken. Dışarıda babası çitlerin yanındaki sertleşmiş toprağı belliyordu, ayağındaki büyük deri botlar Donald'ın penceresinde gördüğü afiştekilere benziyordu: "*Zafer için kaz.*" Yerden yabani otları yolarken aklına düşen bu benzerlik Tilly'yi gülümsetti.

Kuşluk vakti annesi onları bir şeyler atıştırmak için eve çağırdı. Önce babası girdi eve, sonra Tilly arka kapıdan girip "Kek kaldı mı?" diye bağırdı ama mutfakta kimsecikler yoktu.

Ne oldu acaba, diye düşündü muslukta ellerini yıkar-ken. Yıkadıktan sonra da oturma odasına geçti.

Annesi ve babası pürdikkat radyo dinliyordu, son sesler de kesilince babası radyoyu kapattı ve hepsi bir süre sessizce durdular.

Çaydanlık ocakta kaynamaya başlamıştı, mutfaktan ince bir tıslama duyuldu. Yine de kimse yerinden kımıldamadı.

Ardından babası, “Başlıyor,” dedi.

Babasının gözleri endişeden kararmıştı, Tilly usulca uzanıp onun elinden tuttu, korkmuş görünüyordu ama nedenini bilmiyordu. Babası da elini sıkarak kızına karşılık verdi, güven verici o kocaman eli aynı duruyordu ama bu kez yüzü aydınlanmadı. Korkunç bir şeyler olmuştu ama Tilly ne olduğunu sormaya korkuyordu.

Annesi elinin tersiyle alnını sildi ve endişeli bir sesle iç çekip mutfığa yürüdü, Tilly ve babası da peşine takıldı. Babasıyla mutfak masasına oturup annesinin çayı büyük kahverengi demliğe doldurmasını seyrettiler.

“Ah Wilf, ah,” dedi annesi.

“Ne başlıyor?” diye sordu Tilly kısık sesle.

“Almanya bugün seher vakti Polonya’yı istila etmiş.”

Annesi çayı bardaklara doldurdu ve kek dilimledi.

Tilly hâlâ ne olduğunu anlamamıştı ama sormaya da çok korkuyordu.

Babası çayına bir kaşık şeker attı ve öyle uzun süre karıştırdı ki Tilly bir an hiç durmayacak sandı. Sonra bir anda, “İngiltere başbakanı Almanya’ya, eğer Polonya’dan

çekilmezlerse onlara savaş açacağımızı söylemiş. Hâlâ açmamış olmamıza şaşıyorum doğrusu.”

“İstiyor musunuz ki bunu?” diye sordu Tilly.

“Tabii ki. Hepimiz istiyoruz, Ted Bow, Donald, hatta çürümüş ciğerleriyle Bert Scudder bile.” Babası gözlerini kıstı ve Tilly’ye doğru eğildi. “Eğer Hitler’e göz yumarsak sonunda bizi de bombalayacaktır. Ona karşı koymaya korktuğumuzu düşünecek. Oraya gidip ona gözdağı vermemiz gerekiyor. Kime kafa tuttuğunun farkına varmalı, değil mi?”

“Öyle sanırım, Wilf,” dedi Tilly’nin annesi.

Ama annesinin bu durumdan hoşnut olmadığı yüzünden okunuyordu. Babam savaş istese de annem istemiyor, ayrıca ben de hiç istemiyorum, diye düşündü Tilly.

Sonra Tilly Lotte’nin ona söylediklerini hatırladı, “Annem Hitler’in bir canavar olduğunu söylüyor. Onu hiçbir şey durduramazmış.”

Bu acil durum hayvan sığınağını Hitler yüzünden kurmak zorunda kaldık diye hatırlattı kendine Tilly. Yani evet, onu yenmeliyiz, aksi takdirde dünyadaki bütün hayvanlar ölecek ve insanlar yalnız kalacaktı.

“Eğer Hitler’in buraya gelip bomba yağdırmasını önlemek için tek çözüm buysa, o zaman bence de savaş ilan etmeliyiz.”

Babası başını salladı ve “İşte benim kızım. Önümüzdeki hafta okul arkadaşlarıyla birlikte tahliye edileceksiniz,” dedi.

Tahliye. Yine o sözcük.

Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı.

“Ne oldu kızım?” dedi annesi huzursuzca.

Tilly rahatlamak için derin bir nefes aldı. Babasının yüzüne bakamadığı için başını eğip gözlerini masa örtüsüne dikti. “Baba, anne, Megan Rosy’ye tahliye edilmesine izin vermeyeceğini söylediği için Rosy çok çok üzgün. Biz artık kardeş gibi olduk ve birbirimizden ayrı kalacağımızı öğrendiğinde...

“Sen neden bahsediyorsun, şapşal kızım!” diye lafını böldü annesi ve avcunun içiyle masadaki ekmek kırıntılarını eline süpürdü.

Annesi ve babası onu dinliyormuşa benzemiyordu. Babası meyveli kekini bitirmekle meşguldü. Birkaç dakika içinde de işe gidecekti.

“Lütfen baba,” diye devam etti titrek bir sesle Tilly. “Bu da benim için savaş kadar önemli bir konu.”

Babası kaşlarını çatsa da başını kaldırdı, Tilly de şansını bir kez daha denedi: “Rosy’nin benimle birlikte tahliye edilmesine izin vermesi için Megan’dan bir ricada bulunmanı istiyorum. Rosy’ye savaşta birbirimizden ayrılmayacağımıza dair söz verdim, sözümü tutmazsam...”

“Babanla nasıl böyle konuşursun!” diye bağırdı annesi, demliği takır tukur gürültü çıkarıp ocağın üzerine koyarken. “Bir daha şunu istiyorum, bunu istiyorum yok hanımefendi. Öyle her istediğini elde edemezsin!”

Tilly gözlerinin dolduğunu hissetti ama yine de karşı çıktı: “Hayır anne! Ayrılmayacağım Rosy...”

Daha cümlesini tamamlayamadan, annesi Tilly’nin çıplak bacaklarına bir şaplak indirdi.

Bacağı o kadar acıdı ki Tilly tiz bir çığlık koyuverdi.

Gözyaşlarının akmasına mani olmak için dudaklarını ısırması gerekti.

Bir an, zaman durmuşçasına kimse kıpırdamadı ve herkes masaya baktı. Mutfaktaki gerginlik Tilly'nin uza-nıp dokunabileceği kadar ete kemiğe bürünmüştü. Usul-ca her şeyin üzerini sarıyordu sanki, daha yeni doldu-rulmuş çaylarının ve meyveli kekin üzerinde bir katman oluşmaya başlamıştı.

Savaş öfkeli bir ejderha ya da suratsız bir canavar gibi. Hepimizi çatır çutur yiyecek ve sonunda bizden geriye hiçbir şey kalmayacak diye düşündü Tilly titreyerek.

“Salı sabahı ilk iş buradan ayrılıyorsun,” dedi babası ve endişeli ya da sinirli olduğu zaman hep yaptığı gibi sandalyesini itip eliyle saçlarını geriye taradı. “Rosy'nin durumuna karar verecek olan kişi Megan ve bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum. Şimdi doğru oda-na!”

Tilly mutfaktan çıkıp merdivenleri tırmandı. Yatağına uzandı, gözyaşları yanaklarından sicim gibi akıyordu, Bonny'yi çok özlemişti. Şimdi köpeği yanında olsaydı yanına sokulup onu teselli eder, gözyaşlarını yalayıp ba-cağında, annesinin vurduğu yerde belirmiş kırmızı izin acısını dindirirdi.

Neden, ah neden büyükler bizi dinlemiyor, diye dü-şündü Tilly. Savaşa giren sanki bir tek kendileriymiş gibi düşünüyorlar. Oysa çocuklar da savaşta olacak ve ben Rosy'yi yalnız bırakamam. Bu tamı tamına ihanet olur.

Gözyaşları yanaklarından akmaya devam ettikçe, Til-ly yattığı yerde yan döndü ve uyuyakaldı. Uyandığında

aşağıdan sesler geliyordu. Konuşulanları duymak için dikkat kesildiğinde babasının sesini seçebildi: “Doğrusu bu hafta hiçbir şeye şaşırmam, Ted.”

Savaş mı başladı yoksa, diye düşündü, yataktan fırlayıp odasından çıktı ve aşağıya indi.

“Geldi,” dedi annesi.

Ted Bow açık kapının eşiğinde dikiliyordu, üzerinde hava saldırısı korunma önlemleri üniforması, ayağında kocaman siyah, lastik çizmeler, başında miğfer vardı, boynunda da bir düdük asılıydı.

“Sığınağa mı geçiyoruz?” diye sordu Tilly endişeli bir ses tonuyla.

“O nedenmiş?” diye yanıt verdi hemen Ted. “Henüz savaş ilan etmedik ki.”

Tilly sımsıkı tuttuğu nefesini rahatlatarak bıraktı. Beklenen şeyin başladığı düşüncesi onun tir tir titremesine sebep olmuştu. Gerçekten başladığında ne yapacağım acaba, diye geçirdi içinden.

“Ted’in konseyden arkadaşları eski fabrika bölgesinde saklanan hayvanlara dair ipuçlarına rastlamış,” dedi babası ona ters ters bakarak. “Tilly şu olayın aslını astarını anlat artık hadi. Şu zamanda böyle saçma sapan şeylerle uğraşamayız.”

Tilly kanının buz kestiğini hissetti. Ne biliyorlardı? Ne söyleyebilirdi onlara?

“Hadi kızım, anlat bakalım,” dedi Ted.

Beyinsiz herif, diyecekti az kalsın.

Düşün, dedi içinden. Sonra aklına parlak bir fikir geldi.

“Ya işte, Rosy’yle ben kanalın yanındaki çalılıklara sakladık Tinkerbelle’i...”

“Ne yaptınız, ne yaptınız!” diye gürledi babası. “Bana nasıl karşı gelirsiniz?”

Tilly zangır zangır titriyordu ve bir şaplak daha yiyeceğini düşündü. “Bi...bi...bir tek Tinky’ydi ve o öldüğü için Rosy Megan’a her şeyi anlattı zaten.”

“Yazık olmuş,” dedi annesi. “Annesinin ölmeden önce ona emanet ettiği kedi idi o.”

İki adam biraz surat yapıp oflayıp pufladılar, sonra Tilly elini arkasına götürüp işaretparmağıyla ortaparmagını çaprazladı ve Bonny’yi sormamalarını umut etti.

“Peki fabrika bölgesi?” diye sordu Ted kaş çatarak.

“Onu bilmiyorum, orada oynamamız yasak zaten,” dedi Tilly.

Ted ona parmak sallayıp şöyle dedi: “Tüm çocuklara, özellikle de o eşkıya sürüsü Scudderlara söyle, fabrika bölgesinden uzak dursunlar ve sokaklarda başıboş köpeklere rastlarsa derhal gelip bana bildirsinler. Derhal, anlaşıldı mı küçükhanım?”

“Ee tabii, tabii Bay Bow,” dedi Tilly, en ciddi görünen bakışını atarak.

Ted, zaten işe gitmesi gereken babasıyla birlikte gitti, Tilly de giderken onları izledi ve şöyle düşündü: Savaş, annemi, babamı ve Ted Bow’u kurnazlıkla alt etmemden daha mı ürkütücü acaba?

Cehennem Sanki!

1 Eylül 1939, Cuma öğleden sonra

Annesi mutfağa geçince, Tilly bahçedeki korkunç kazı işleri görevi yeniden üzerine yıkılmadan evden çıktı.

Bacağı yediğı şaplak yüzünden hâlâ kıpkırmızıydı, bisikletini öfkeyle kaptığı gibi bahçe kapısından çıkardı ve kapıyı çat diye çarparak kapadı.

Sokaklarda öğlen kalabalığı vardı. Yolda önüne çıkanlara çarpmamak için Tilly'nin birkaç kez fren yapması gerekti, kaldırımlarda insanlar başları önlerinde, sanki doktor randevularına yetişmeye çalışırcasına çabuk çabuk yürüyorlardı. Hepsinin elinde ya birer sepet ya çeke

eke g t rd kleri tasmalı bir hayvan ya da kucaklarında bir kuş kafesi vardı.

Herkes hayvanını yanına almış, diye düşündü. Ne-reye gidiyor olabilirlerdi? Belki de hayvanlarını tahliye ediyorlardı. Tam o sırada Townfield İlkokulu'ndan bir grup çocuğun tren istasyonuna doğru yürüdüğünü g r-d . Çocukların sırtlarında birer çanta ve yakalarında da kahverengi etiketler vardı. Sıraya doğru pedal çevirdi ve yanlarına vardığında yakalarındaki Őeyde her birinin isminin yazdığını fark etti. Tahliye başlıyor, diye düşün-d .

“Nereye gönderiyorlar sizi?” diye sordu Tilly uzunca bir kıza.

“Keşke söyleseler,” diye karşılık verdi kız, tek koluna astığı sırt çantasını diğer koluna geçirerek. “Tek bildiği-miz kırsal bir yerlere gittiğimiz. Umarım gittiğimiz yerde Midilli atları vardır,” dedi ve yürümeye devam etti kız. Sonra Tilly yanında, kollarında bir köpek yavrusu tutan bir kadın ve onun bacağına asılıp feryat fıgan ağlayan ufak bir çocukla birlikte, az önceki çocukların yolun karşısına geçmesini bekledi.

“Hayır Timmy,” diyordu kadın. “Babanın söyledikleri-ni duydun. Bombalar yağdığında Fido havlayıp sağa sola saldırmaya başlayacak, ayrıca sığınաa da kabul edeme-yiz, yer yok.”

Oğlan “Fido! Fido! Fido!” diye bağırdı tekrar tekrar.

İnsanlar kucaklarında sepetlerle hızlı hızlı yanların-dan geçmeye devam ettiler, Tilly de onları takip etti.

Caddede uzun bir kuyruk oluşmaya başlamıştı.

“Neler oluyor?” diye sordu kollarında beyaz bir tavşan tutan, kendisinden yaşça daha büyük bir oğlana.

“Hayvanları uyutması için veterineri bekliyoruz. Bu işin en merhametli yolu bu. Savaş her an başlayabilir, Almanya Polonya’yı istila etti bile,” dedi çocuk. “Nasıl da yakında orduya katılacağım, tüm erkekleri savaşa çağırıyorlar ve ben on yedi yaşındayım.”

Çocuk Tilly’ye öyle bir baktı ki sanki bunun için sabırsızlanıyordu. Ardına kadar açık veteriner kapısına doğru, yani kuyruğun başına gitti Tilly, bekleme salonunda insanlar hayvanlarıyla birlikte sessizce hayvanlarının ölümünü bekliyorlardı. Bunu düşünmek tüylerini ürpertti, hemen pedal çevirerek oradan uzaklaştı ve bir sonraki dönemeçten döndü. Önüne uzun çitler çıktı ama çitlerin ortasındaki kapı açıktı. Meraktan yaklaşıp kapıdan içeri şöyle bir baktı.

İçerisi cehennemdi sanki!

Sürüsüne bereket köpek, kedi, kuş ve başka hayvan veterinerin evinin arkasındaki avluya yığılmış şeyi bekliyordu... Neyi beklediklerini bilmiyordu gerçi. Kanalin yanında yakılmış ateşe mi yoksa başka bir yere mi atılacaklardı bilmiyordu ama bunun pek bir önemi yoktu. Sonuçta hepsi kesin olarak ölecekti.

Gözyaşları gözlerine akın ederken, ah istenmeyen, zavallı hayvanlar, diye düşündü. Rosy’yle benim gibi çocukların zavallı hayvan dostları. Büyükler savaş sırasında onlara bakıp besleyecek kadar sevmiyordu onları.

“Rezil bir şey bana sorarsan,” diye bir ses geldi kulağına ve arkasını döndüğünde bastonuna yaslanmış duran yaşlı bir adamla karşılaştı.

“Ne yapacaklar bunları?” diye sordu Tilly.

“Yapıştırıcı yaparlar. Savaşta bir sürü yapıştırıcı gerekir. Anlayacağın birileri zengin olacak,” dedi yaşlı adam ve tek bacağı aksayarak uzaklaştı.

Ne korkunç! diye düşündü Tilly.

Bisikletini çevirdi, gözyaşlarından ötürü neredeyse körlemesine, tarlalara varana kadar pedal çevirdi. Sonra frenleri sıkıp bir süre durdu ve güneşin sıcaklığını sırtında hissetti. Kırlangıçlar tepesinde daireler çizdiler, yüksükotları çalı sırası boyunca çoktan olgunlaşmış böğürtlenlerin peşi sıra başlarını eğdiler. Gri bir tarla faresi kafasını çıkarıp bir an ona baktı ve sonra şimşek hızıyla sapsarı mısır tarlaları arasında kayboldu; tarlalar ufka dek uzanıyor ve mısır sapları tıpkı bir deniz yüzeyi gibi dalgalanıyordu.

Neyse ki hayvan sığınağımız güvende, en azından şimdilik diye teselli etti kendini ve açıklığa doğru sürdü bisikletini.

Kulübeye vardığında öteki çocuklar çoktan gelmişti ve ufak kızlar çimlerin üzerinde hayvanlarıyla oynuyorlardı. Rosy’yle birlikte küçükken sıkça söyledikleri bir şarkının tam ortasındalardı. Tilly bir süre durup onları izledi.

*“Yarasa, yarasa, gir şapkamın altına,
Gir ki vereyim bir dilim pastırma!”*

Sonra avcunda buz tutmuş bir el hissetti. Arkasını döndüğünde, Rosy’nin kireç gibi bembeyaz yüzünü gördü, yüzündeki kızıl çiller alev almıştı adeta.

“Tahliye edilmene sadece birkaç gün kaldı.”

“Babama, birbirimizden ayrılmayacağımıza dair sana söz verdiğimi, o yüzden senin de gelmen için Megan’la konuşması gerektiğini söyledim,” dedi Tilly ve cüretkâr bir biçimde başını kaldırdı.

“Bu hiç hoşlarına gitmemiştir, eminim. Bağırıldar mı sana?” diye sordu Rosy, yeşil gözleri kocaman oldu.

“Annem bacağıma şaplak attı.” Rosy’ye bacağındaki yavaş yavaş geçmekte olan kırmızı izi gösterdi.

“Ah Tilly,” dedi Rosy. “Benim yüzümden işkence görmüşsün.”

“Önemi yok,” dedi Tilly ama itiraf etmesi gerekirse oldukça şok ediciydi. Annesinin bugüne kadar ona pek de vurmuşluğu yoktu.

Kulübeye girdiler ve Tilly köpeğine seslendi, “İşte geldim, Bonny bebeğim.” Köpeğinin ipini çözdü ve Bonny hemen hoplayıp zıplamaya başladı. Tilly ona doğru eğilip kıvrık kulaklarını nazikçe mıncıklarken, yüzünü yalayan pürüzlü ve sıcak dilinin tadını çıkardı.

Rosy tam bir şey söyleyecekti ki açık kulübe kapısından tiz bir çılgılık doldu içeriye. Kızlar hemen dışarı koştu, orada Horace başı eğik, her an birini boynuzlamaya hazır halde etrafta koşturuyordu.

Kızları boynuzlayıp öldürecek bu, diye düşündü Tilly korkuyla.

“Kaçın!” diye bağırıldı kızlara ama onlar hayvanları kucaklarında, korkudan çimlerin üzerinde birbirlerine sarılıp bir yumak oluşturmuşlardı ve bağırıyorlardı.

Miles bir ok fırlattı, ok Horace'ın kalın, yoğun tüylü sırtına isabet edince keçi bir inilti kopardı ama ok sadece sekip düştü.

Sonra Horace'ın yoluna Sidney çıktı ve bağırdı: "Gel bakalım evlat!"

Elinde bir parça ip vardı, tiz bir ıslık çaldı.

"O koyun değil!" diye bağırdı Tilly. "Çekil yolundan Sid."

Tilly yerden bir taş aldı ve tüm gücüyle fırlattı. Taş Horace'ın burnunun ucuna isabet etti ve yaşlı keçi bir an durdu, yeri tekmeleyip başını silkeledi. Sonra başını eğip son kez tos vurmaya hazırlandı.

Tilly tam bir taş daha fırlatacaktı ki Sophia çimenlikten avazı çıktığı kadar bağırdı. "Horace! Dur, hemen kes şunu!"

Horace afallayıp duraksadı, boynuzları Sidney'nin çöp gibi bacaklarına birkaç milim mesafedeydi. Sonra huysuz yaşlı keçi boğuk sesli ve dertli bir meleme tutturdu.

"Seni huysuz," diye mırıldandı Sophia, Horace'ın çiğneyip kopardığı ipin ucunu yerden alarak. Sonra çocuklara döndü ve "Çok üzgünüm, lütfen affedin bizi, tekrar kaçmaması için gerekeni yapacağım. Lütfen, bizi göndermeyin."

"Senin aptal keçin az kalsın kız kardeşimi öldürecek-ti," diye bağırdı Neville.

"Neyse, kız kardeşin şu an iyi sonuçta," dedi Tilly.

Mary ve Pam tekrar çimlere çöküp tavşanları ve diğer küçük hayvanları pırpırlayarak sakinleştirmeye çalıştı-

lar. Başlarından geçen macerayı kimsenin burnu kanamadan atlatmışlardı..

“Merak etme,” dedi Tilly, kendisinden yaşça büyük kızın durumuna üzülererek. “Bir daha yaşanmasın yeter ki.”

Miles eline sardığı bir parça iple çıkageldi. “Kulübenin arkasında buldum. Çift kat yaparsak çiğneyip koparmasını engelleyebiliriz.”

Hâlâ kendisinden kaçmaya çalışan Horace’la boğuşmakta olan Sophia nefes nefese başını öne salladı ve Miles işe koyuldu.

Tilly Rosy’ye bakındı ama görünürde kimse yoktu. Tam gidip Tinkerbelle’in mezarının orada mı diye bakacaktı ki borazanın SOS sesini duydu.

Rudi çimlik alana geldi, yüzü boncuk boncuk terlemişti, soluk soluğaydı. Eliyle arkasını işaret etti ve Almanca ile İngilizce karışımı bir dille bağırdı: “Conor kommt... Dikkat, dikkat... *Ja! Mit dem Boxer-Hund... Und kötü çocuk.*”

“Conor filan diyor, ne diyor?” diye sordu Tilly tetikte bekleyerek.

“Conor’la sümsük Bill geliyormuş galiba yine,” diye mırıldandı Rosy, yanına öyle sessizce gelmişti ki, Tilly onu duymamıştı bile.

Miles yayına bir ok gerdi. Sonra bacaklarını aralayıp savunma pozisyonunu aldı.

Conor zincirinin diğer ucundaki Boxer’ı çeke çeke çalılıklar arasında belirdi ama Bill ortalıklarda görünmüyordu.

Köpek Tilly'nin ayaklarının dibine kadar gelip durdu. Tilly elleri belinde, kımıldamadan öylece durdu ve yüzüne olabildiğince hiddetli bir bakış takınmaya çalıştı, oysa dizleri zangır zangır titriyordu.

Conor zincirine asıldı ve "Otur Boxer, otur oğlum," dedi.

Conor başını kaldırdığında, Tilly bir an nefes almakta zorlandı. Gözyaşları çocuğun yüzünde yol yol izler bırakmıştı. Tilly gözlerine inanamıyordu.

"Bana yardım et Tilly," dedi Conor. "Babam. Ordudan kalma eski silahıyla sabah Boxer'ı vuracaktı. Boxer doğduğu günden beri benimle. Hep benim yanımda oldu, babam beni döveceği zaman bile ona karşı durdu. Babam da hep geri çekilmek zorunda kaldı. Annem öldükten sonra şu dünyada elimde kalan tek şey o. Lütfen Tilly, onu benim için sakla."

Kurtarıcılar

1 Eylül 1939, Cuma öğleden sonra

“Git buradan,” diye gürledi Miles. Tilly, Miles’ın izci bıçağını Conor’a doğrulttuğunu görüp dehşete kapıldı.

Sonra Tilly’nin arkasından sakın bir ses, “Sok onu yerine dostum, polisler peşine düşsün istemezsin herhalde,” dedi.

Tilly’yi korkunç derecede rahatlatan sesin sahibi oraya adımını henüz atmış Alec’ti.

Miles önce tereddüt etti, sonra bıçağını indirip keme-rindeki kınına geri soktu.

Tilly Conor’a döndü ve “Seni ve zorba arkadaşını affedeceğimizi sanmıyorum. Sahi nerede o?” diye sordu.

“Çok üzgünüm Tilly, gerçekten.” Conor nihayet ağzındaki baklayı çıkardı, sesi titriyordu. “Bill Townfield İlkokulu’yla birlikte tahliye edildi, bir daha yüzünü bile görmeyeceksiniz.”

“Neden köpeğini kabul edecekmişiz?” diye bağırdı Mary.

“Kocaman dişleri var, ben çok korkuyorum ondan,” dedi Pam, ağlamanın eşiğindeydi.

Ama Tilly Boxer’ın ve birazcık da Conor’ın durumuna üzülmekten edemedi. Rosy’ye “Haklı çıktım, köpeğine değer veriyor,” diye fısıldadı.

Ama Rosy yanıt vermedi. O kendi mutsuz dünyasında yaşıyordu artık ve Tilly’nin onu mutlu etmek için yapabileceği pek bir şey yoktu. Tilly kendisinin de hafiften kederlenmeye başladığını hissetti.

Sonra Alec bir adım öne çıktı ve Tilly onun aslında Sophia’ya baktığını fark etti. Sophia da onun bakışına karşılık verince yüzü al al oldu.

“Bana sorarsanız,” dedi Alec, “Conor kötü şeyler yaptı belki ama ona ikinci bir şans daha vermeliyiz.”

“Katılıyorum,” dedi Sophia sessizce, Alec de ona neşeli bir gülücük gönderdi.

Tilly bunu birazcık kıskanmadı değil. Neden bana böyle bakmıyor ki, diye düşündü.

“Köpeğin Rudi’yi yemeye çalıştı, *ja*, dostum?” diye çıktı Sidney dönüp Rudi’ye bakarak.

“*Ja*,” dedi Rudi, Hanno’nun yumuşacık kahverengi kulaklarını okşayarak.

“Gerçek bir ahmaktım,” dedi Conor, sesi gerçekten

de pişman tınılıyordu. Ayağının dibinde, çimlere çökmüş Boxer sıkılı çenesini gevşetsin diye okşamak amacıyla diz çöktü. Kıvamlı bir salya köpeğin ağzının kenarından çimlere aktı.

Horace'ın sert ve kıllı başını okşayan Sophia'nın yanına giden Alec, olup bitenlere ilgisini kaybetmiş görünüyordu. Alec Tilly'nin duyamadığı bir şeyler söyledi ve Sophia bir kahkaha patlattı.

Alec bizden yaşıca epey büyük, muhtemelen hayvan sığınağına olan tüm ilgisini kaybetmiştir şimdiden, ayrıca Rosy'nin de artık pek umurunda değil gibi, diye düşündü Tilly. Ellerindeki her şey paramparça oluyordu.

“Ne dersin Tilly?” dedi Conor düşüncelerini bölerek.

“Hayır de,” diye gürledi Miles. “O tam bir başbelası.”

“Ama Boxer'ın vurulmasına izin veremeyiz,” dedi Pam.

Conor Miles'a elini uzattı ve “Sana vurduğum için özür dilerim arkadaşım. Barış?” dedi.

Miles ellerini yumruk yapmış halde bir süre dikildi ve dönüp Neville'e baktı, o da omuz silkince Miles arkasını döndü ve elini Conor'a uzattı. “Umarım bir daha tekrarlanmaz.”

“Tekrarlanmayacak, söz, köpeğim için her şeyi yaparım. Boxer benim her şeyim,” dedi Conor.

“Her şey tamam da,” dedi Tilly. “Boxer'ın kulübedeki diğer hayvanlara saldırmayacağından nasıl emin olacağız?”

“Saldırmayacak, ben burada yokken onu zinciriyle sımsıkı bağlayacağım.”

Tilly dertli bir iç çekti. Başka ne yapabilirim ki? diye düşündü. Acil durum hayvan sığınağı tehlike altındaki tüm hayvanlara kucak açmalıydı. Tek istediği Rosy'nin her zaman olduğu gibi ona arka çıkmasıydı. Tek başına karar almak ona kendini yalnız hissettiriyordu.

“Peki o zaman. Ona iyi bir yer bulmak lazım,” dedi. Sonra çocuklara seslendi: “Herkes hayvanını yerine koy-sun arkadaşlar. Eve dönüş vakti geldi. Bugün ilk karartma günü ve büyükler bu konuda biraz hassas. Geç kalıp tuhaf sorulara maruz kalmak istemeyiz, değil mi?”

Alec'in Sophia'ya, “İstersen dönüş yolunda sana eşlik edebilirim,” dediğini duydu Tilly.

“Bu çok iyi olurdu,” dedi Sophia yanakları kızararak. “Ama atımla geldim.” dedi ve çalılıkların arasına girip gözden kayboldu.

Alec biraz mahzun görününce Tilly de şansını denemeye karar verdi, alçak sesle ona, “Haftaya bizi tahliye ettiklerinde hayvan sığınağımıza sen göz kulak olabilir misin diye soracaktım,” dedi.

Alec Sophia'nın gittiği yere doğru baktı ve “Olurum herhalde,” diye mırıldandı.

“Böylece Sophia'yla da sohbet etmeye devam edebileceksin, ne dersin?”

Duyduğu şey karşısında Alec heyecanlandı ve “Elbette, çok iyi bir fikir bu Tilly. Hayvanlar konusunda gözünüz arkada kalmasın, ben hepsini hallederim.”

Sonra şapkasını başının gerisine itip ellerini yan ceplerine soktu ve neşeli bir ıslık çalarak oradan uzaklaştı.

Sorunlarımızdan biri çözüldü, diye düşündü Tilly rahat bir nefes alarak. Şimdi geriye Rosy meselesi kalmıştı.

Diğer çocuklar hayvanlarını yerlerine bırakıp gitmişlerdi.

Tilly kulübenin içinde bir kenarda, önceki gece erkeklerin uyuduğu kısımda duvara çakılı devasa bir halka gördü. Halkaya asılıp sağlamlığını test ederken “Bu onu zaptetmeye yeter herhalde,” dedi Conor’a.

“Öyle gibi,” dedi Conor. Boxer’ı halkaya zincirle bağlayıp sağlamlığını kontrol etti, sonra da köpeğinin önüne metal bir kapta su koyup gitti.

Tilly eve dönmeden önceki son anlarını Bonny’yle baş başa geçirdi.

Tilly için minik köpeğinden ayrılmak her geçen gün daha da güçleşiyordu ve Bonny her ne kadar Hanno’yla birlikte olmaktan mutlu görünse de Tilly oradan ayrılırken yine de mızmızlanacaktı. Her defasında çalılıkları geçip araziye varıncaya kadar, Tilly köpeğinin tiz mız-mızlanma seslerini işitmeye devam ediyordu.

Tilly Bonny’yi burnundan son bir kez öptü ve ilk fırsatta geri döneceğine dair söz verip kapıdan çıktı ve kapıyı kapattı.

Rosy dışarıda onu bekliyordu, sessizce yola koyuldular. Kanalı geçtiklerinde Tilly, “Alec biz tahliye edildikten sonra hayvan sığınağımızla ilgilenmeyi kabul etti, güzel haber, değil mi?” diye bağırdı.

Ama Rosy yanıt vermedi. Pedal çevirmeye devam etti ve Tilly de peşinden giderken acaba tekrardan kulübeye

dönüp bir saat daha zaman geçirsem annem ne der diye düşündü. Düşünürken dalgınlıktan az kalsın önünde duran Rosy'ye toslayacaktı.

Rosy bisikletinden inmişti ve başını yana eğmiş, onu bekliyordu. "Sesi duydun mu?" diye fısıldadı.

"Ne?"

Rosy bisikletini kaldırıma bıraktı ve harap bir evin kapısına doğru yürüdü. Evin bazı pencereleri kırık ve dış kapısının artık boyası dökülüyordu.

Acaba burada yaşayan kimse var mı, diye düşündü Tilly. "Ben hiçbir şey duymuyorum," dedi.

"Şşş," dedi Rosy işaretparmağını dudaklarına götürerek.

Orada öyle sessizce dikilip bir süre beklediler ve sonunda evin içinden cılız bir ses duyuldu. Tilly bunun ne sesi olduğunu çıkaramadı.

Ama Rosy bir anda canlandı, "İşte!"

Tilly daha arkadaşına dur nereye gidiyorsun diyemeden arkadaşının kuvvetle ittiği kapı gıcırdayarak açıldı ve Rosy evin içinde gözden kayboldu.

"Dur Rosy, hayır!" diye seslendi Tilly. "Geri dön!" dese de Rosy'den bir yanıt gelmedi.

Ben de peşinden gitsem iyi olacak, diye düşündü aralık kapıdan içeri adım atarak, acayip gerilmişti.

İçerisi öyle karanlık ve kasvetliydi ki Tilly koridorun sonunu göremiyordu. Yerlerde halı olmadığından adımları döşeme tahtalarında yankılanıyordu. İlk odaya şöyle bir baktı. İçerisi tamamıyla boştu ve pencereler soyulmakta olan kahverengi bir kâğıtla kaplanmıştı. Bir

anda aklına Miles'in "suratsız hayalet"i gelince ürperip yüzünü tekrar koridora çevirdi ve yukarı kata çıkan merdivenlere doğru yürüdü.

"Rosy?" diye seslendi yüksek sesle ama biri içeri izinsiz girdiklerini anlayacak diye de ödü kopuyordu. "Bura-ya hiç girmemeliydik," dedi.

Ama yine bir yanıt gelmedi.

Ne yapmalıyım, diye düşündü, hayaletli gibi görünen bu eski evin diğer kısımlarını pek göresi yoktu.

Derken yukarıdan ayak sesleri işitti ve Rosy merdivenlerin tepesinde belirdi.

Hırkasını çıkarmış ve kucağında tuttuğu şeyin etrafına sarmıştı. Adımlarına dikkat ederek basamakları yavaşça indi. Son basamağı da indiğinde, Tilly Tinkerbelle öldüğünden beri Rosy'nin yeşil gözlerinin ilk kez parladığını gördü.

"Nedir o?" diye fısıldadı Tilly.

Rosy usulca hırkasının kenarını sıyırdı. Sivri kulaklı, çipil gözlü ve kabarık siyah tüylü bir yüz belirdi hırkanın kenarından.

"Ayy, Rosy," dedi Tilly. "Ne kadar tatlı bir yavru kedi o öyle!"

"Değil mi?" diye karşılık verdi Rosy keyiflenerek. Sonra devam etti. "Donald kahvaltıda söylemişti, baksana... İnsanlar bombalardan kaçmak için pılını pırtısını toplayıp arabalarına yükleyerek evlerini terk ediyorlar ve hayvanlarını sokağa..."

"Sokağa mı salıyorlar?"

"Evet, Donald sokaklarda havlayan ve arabaların peşlerinden koşan zavallı köpek yavruları görmüş..."

“Çok korkunç bir şey bu! Zalim canavarlar!”

“Biliyorum, terk edilmiş evlere de bırakıyorlarmış bazıları. O yüzden sokakta o miyavlamayı duyar duymaz anladım. Ah benim minik zavallı Dorothy’m.” Rosy başını eğdi ve kediye minik kulağından öptü.

“Ne güzel bir isim,” dedi Tilly gülümseyerek. “*Oz Büyücüsü*. Ödlele Aslan’dan iyidir.”

“Teneke Adam’dan da,” dedi Rosy, arkadaşının gülümsemesine karşılık vererek.

“Batının Kötü Cadısı?”

“Bir kedinin adını cadı koyamazsın,” dedi Rosy, en resmi Megan sesini takınarak, sonra ikisi de kahkahalara boğuldu.

“Zavallı anne ve diğer iki yavrusu ölmüş, yukarıdalar.”

“Gidip onları da alıp geleyim mi?” diye sordu Tilly her ne kadar köhne evin derinliklerini görmeye pek gönüllü olmasa da.

“Boş ver,” dedi Rosy dış kapıya yönelerek. “Gidelim, canlılarının bize ihtiyacı var.”

Evden çıkıp tekrar bisikletlerine bindiler, Rosy Dorothy’yi dikkatlice sepete koydu ve ona bir şeyler söylemeye devam etti. “Eve gidelim, sana koca bir kap süt vereceğim ve artık benimle uyuyacaksın, bir daha hiç yalnız kalmayacaksın.”

“Megan ne olacak?” diye sordu Tilly yan yana pedal çevirirlerken.

“Saklayacağım onu, ruhu bile duymayacak,” dedi Rosy. “Yarın da sığınağımıza getiririm onu, ama orada bırakmam. Asla ayrılmayacağız.”

“Harika,” diye iç çekti Tilly. “Keşke ben de Bonny’yi gizlice eve sokabilseydim, ama kızım çok büyük. Yanında olmadığım her saniye özlüyorum onu.”

Rosy frenleri sıkı ve Tilly de az ötesinde durmak zorunda kaldı. “Sen gerçek bir dostsun Tills,” dedi ciddi bir ses tonuyla. “Tinkerbelle öldüğünden beri berbat durumdaydım, bunun için özür dilerim. Hâlâ en iyi arkadaşın mıyım?”

Tilly birkaç saniye boyunca Rosy’nin endişeli gözlerine baktı ve sonra “Bu kadar şapşal olma!” dedi.

Birlikte kahkaha atıp gözyaşlarına boğuldular.

Feci Haberler

2 Eylül 1939, Cumartesi sabahı

“Herkes bu gece büyük bir fırtına bekliyor,” diye seslendi Miles kahvaltılarını yapıp kulübenin önüne gelen Rosy ve Tilly’ye. “Kulübenin su sızdırabileceği bir yeri var mı diye kontrol ettim.”

Miles elinde duran faresiyle birlikte kulübenin duvarına yaslanmıştı, farenin uzun bıyıkları güneş ışıkları altında her zamanki gibi titreşiyordu.

Rosy bisikletinden atlayıp, “Yeni bir misafirimiz var. Kobralar, Dorothy’yle tanışın!” diye seslendi.

Herkes Rosy’nin etrafında toplandı, yanakları pembe ve parlak Rosy onlara minik kedisini gösterdi.

“Mary ya, şunun minik patilerine bak! Ne kadar tatlılar, değil mi?” dedi Pam Rosy’nin kollarında minyatür bir prenses gibi yatan Dorothy’yi okşayarak. Kedi minicik esneyip cılız sesle miyavladı ve bu kızların çok hoşuna gitti.

“Aslında gelip Antony ve bebek hamster’larla birlikte oynayabilir,” dedi Mary ve kediye doğru uzandı ama Rosy kedisini geri çekti.

“Belki daha sonra,” dedi Rosy, Dorothy’nin sırtındaki siyah tüyleri düzelterek. Dorothy yüzünü ekşitip minik burnunu büzdü. “Öylece terk edildiği için hâlâ şokta ben-ce.” Kedisini tek kulağından öptü ve kedi yine miyavladı.

“Senin onun annesi olduğunun bilincinde, bana kalırsa,” dedi Tilly.

Rosy gülümseyerek ışıldadı yeniden.

Tilly arkadaşlarına, “Gördüğünde korkmayın ve alışsın diye gaz maskemi Bonny’nin önünde takacağım,” dedi. Bu arada Rosy’nin artık ilgileneyeceği yeni bir yavru kedisi var ve sonunda eski haline döndü diye düşündü ve mutlulukla iç çekti.

Mary coşkuyla el çırpı ve, “Ben de, hadi gel Pam,” dedi.

Sidney ve Neville bir süre göz devirerek birbirlerine baksalar da çok geçmeden herkes yanlarında taşıdığı ufak, dikdörtgen kutularından gaz maskelerini çıkarıp başlarına geçirdi.

Hepimiz uzaydan gelmiş canavarlara benziyoruz, diye düşündü Tilly etrafına bakınarak, ama maskeyle gülmek imkânsızdı. Ağzında iğrenç bir plastik tadı vardı ve güç-bela nefes alıyordu.

Miles bir anda görüş alanına girdi ve bir şeyler söyledi ama Tilly tek sözcük anlamıyordu. Cebinden Domino'yu çıkardı ve üzerine eğildi, maskenin burun kısmı neredeyse fareye değecekti ama Domino yerinden kıınıldamadı.

Tilly parmak ucunda yürüyerek kulübeye girdi ve Bonny'ye seslendi. Sesi sanki su altındaymış gibi çıkıyordu. Bonny'nin onu tanınması biraz zaman alsa da çok geçmeden maskenin üzerinden Tilly'nin yüzünü yalamaya çalıştı.

“Kes şunu,” diye bağıırıp maskeyi başından çıkardı Tilly ve Bonny yüzünü doyasıya yalarken, güldü. Tilly sonra doğruldu ve “Hadi gel, gidelim de biraz ırmakta takılalım.”

Dışarı çıktıklarında, Tilly Rosy'yi de çağırdı. Ağaçlar arasında maskelerini takmadıkları zaman her şey çok daha keyifliydi. Rosy kucağında Dorothy'yle nehir kıyısına oturup ona bir şeyler fısıldarken Tilly ve Bonny suyla oynadılar. Oğlanların sesleri onlara kadar ulaşıyordu, kulübenin etrafındaki ağaçlara tırmanırlarken, birbirlerini daha yükseğe çıkmak için cesaretlendiriyorlardı.

Günün ilerleyen saatlerinde hava hafıften karardı, Tilly ağaçlar arasından gökyüzünde yuvarlanmakta olan bulutları gördü.

“Öğle yemeği saati yaklaşmış olmalı,” dedi sudan çıkarak. “Bakalım Alec gelmiş mi...”

Ama kulübenin önüne vardıklarında Alec'ten iz yoktu.

Sophia gelmişti ve Horace'ı havuçla besliyordu. “Tahliye edecekler mi seni?” diye sordu Sophia Tilly'ye.

“Evet,” dedi Tilly, yine de çok emin değildi nedense. “Ya seni?”

“Bilmiyorum ki, kimse bana bir şey anlatmıyor. Pazar günü Edith Teyzem geliyor Sussex’ten, atları alırken acaba Horace’ı da yanına alır mı diye soracağım. Babam bana fena kızacak ama umurumda değil.”

Sophia bu sabah çok güzel görünen sarı saçlarını –tıpkı atının tüyleri gibi diye düşündü Tilly gizlice sırttarak– geri atıp alt dudağını sarkıttıysa da, Tilly onun gözlerindeki endişenin farkındaydı. O da ailesine karşı durmaya pek alışkın değil diye düşündü, ona bir anlamda sempati besleyerek.

“Edith Teyzen tüm hayvanların öldürülmesi konusunda diğer yetişkinlerle aynı fikir değil gibiydi,” dedi Tilly.

“Hayır, değildir. Sanırım bir tür hayvan kurtarma kuruluşunda çalışıyor, Dilsiz Hayvanlar gibi bir şeydi adı, ama ayrıntılarını çok iyi bilmiyorum.”

“Alec hayvan sığınağımızla ilgileneceğini söyledi, o yüzden hayvanlarımız güvende olacaktır.”

Sophia’nın gözleri parladı ve Tilly’ye hayranlıkla baktı. “Harika. Yani ne olursa olsun Horace’ın güvenli bir yuvası olacak. Sen şahane bir lidere, Tilly. Her şeye bir çözüm buluyorsun. Şimdi gitmem gerek.” Sophia, atı Misty’yi otlaması için bıraktığı arsaya doğru yürüdü.

Tilly iç çekerek Sophia’nın gidişini seyretti. Madem iyi bir liderim, diye düşündü, Rosy’nin tahliyesine izin vermesi için Megan’ı ikna edecek bir plan niye bulamadım? Başlarındaki sorunların ucu bucağı yok gibiydi ve üstelik daha savaş başlamamıştı bile.

Rosy kulübenin kapısına geldi ve elini dışarı uzattı. “Yağmur mu yağıyor?”

“Belki de fırtına geliyor.”

“Eve dönmeliyiz. Dorothy ıslanırsa hastalanabilir.” Minik kediye temiz bir mavi kumaşa sararken Rosy’nin yüzü yeniden endişeli göründü.

“Galiba haklısın,” dedi Tilly.” “Herkes dinlesin.” Çocuklar ona döndüler. “Hayvanlarınızı yerlerine koyun da ıslanmasınlar, sonra da fırtına patlak vermeden herkes evine.”

Herkes hayvanlarını yerine koymak için harekete geçti.

Tilly Bonny’yi yerine bağladı ve ona son bir kez sarıldı. “Elimden geldiğince çabuk döneceğim, canım,” der demez Bonny üzgün bir tonda havlamaya başladı.

Bisikletle kanalın diğer tarafına geçip yolları ayrıldığında yağmur durdu. Tilly eve girer girmez iç çekip tüm öğleden sonra ve akşam boyunca Bonny’siz nasıl vakit geçireceğini düşündü. En azından bahçeye çukur kazmam gerekmeyecek, dedi.

Onun yerine annesi, hava saldırısı sığınağına büyük yastıklar dikmek için ondan yardım istedi.

“Üzerine oturacak bir şeylerimizin olması lazım, yoksa hepimiz nemden çürür gideriz,” dedi annesi. “Geceleri buz gibi olacak orası. Herkes karne sistemi yüzünden endişeli. Bu sabah iki yüz elli gram kakao tozu ve bir torba şeker satın aldım. Önümdeki kadın on torba istedi ve verdiler. Ne yapacak o kadar şekerle hiç anlamadım.”

Annesi ipi salıverirken, Tilly iğneyi doğru noktalara saplamaya çalıştı. Kurtarılacak bir sürü hayvan varken şekerden kime ne, demek istedi.

“Sığınaklara girdiğimizde,” diye devam etti annesi, “bakalım ayaklarınızı nasıl kuru tutacağım. Nemli ortamda baban nasıl öksürüyor biliyorsun.”

Eğer üzerimize bir bomba düşerse, diye düşündü bir anda Tilly, o korkunç sığınağa canlı canlı gömülebiliriz ve belki de havasız kalırız. Tıpkı gaz maskelerimizi taktığımızda olduğu gibi... Neville’in, Pam’in maske takmayı reddetmesinden endişelendiğini biliyordu, çünkü bu sabah maskeye sadece birkaç saniye katlanabilmişti.

Savaş patlak verdiğinde çözülmesi gereken en önemli meselelerden birinin nefes almak olacağına kanaat getirdi Tilly. İğnesini sert kumaşa sapladı. Ama bir fırtınanın ortasında bile kalsalar Bonny’yle birlikte olmak isterdi şimdi.

Tam Tilly sıkıntıdan ölmek üzereydi ki sokak kapısı sertçe çalındı.

“Ben bakarım,” diye çığlık attı ve yerinden fırlayıp antreyi koşarak geçti.

Gelen Lotte’ydi. “Çok kötü haberlerim var,” diye fısıldadı, gözleri solgun yüzünde alev alev yanıyordu.

Tilly onu içeri çekti ve “Okuldan arkadaşım gelmiş,” diye bağırdı annesine.

Birlikte merdivenleri hızla çıktılar ve yatak odasına girip kapıyı kapadılar. Tilly “Neler oldu?” diye sordu hemen.

“Rudi, Bayan Benson ve oğlu Alec’in komşusu ya hani,” dedi Lotte.

Tilly başını salladı ve midesine kramplar girdi.

“İşte Rudi dedi ki,” diye devam etti Lotte, “Alec bacağını kırdığı için onu hastaneye kaldırmışlar. Bu sabah hayvan sığınağında olmuş. Merdivenden düşmüş.”

“İnanmıyorum!” dedi Tilly. “Biz tahliye olduktan sonra hayvanlara Alec bakacaktı.” Dünyası başına yıkılmıştı.

“Ne yapacaksın?” diye sordu Lotte.

“Hiç... Hiç bilmiyorum,” diye kekeledi Tilly. “Başka bir şeyler düşünmem gerekecek.”

“Lütfen, Tilly. Bu işi çözmen gerek. Rudi adına çok korkuyorum yine, çok da endişeleniyorum.” Sesi alçaldı, “Annem için de,” diye ekledi.

“Annen ne durumda?” diye sordu Tilly.

“Bu hafta ondan hiç mektup almadım.”

“Ah, üzüldüm.”

Lotte cebinden incecik, mavi bir zarf çıkardı ve “En son 25 Ağustos Cuma günü bunu yazmıştı. Okuyayım mı biraz?”

“Tabii ki,” dedi Tilly.

Lotte mektubu yavaş yavaş, İngilizceye çevirerek okudu Tilly’ye.

“Son mektubunu adeta ezberledim. Lütfen olabildiğince sık yaz bize. Birkaç gündür sizden mektup almadım ve ikinizi de çok özlüyorum. Rudi yaz tatilinin tadını çıkarsın. Burada, Frankfurt’ta çocuklar okula yeniden başladılar bile ve bu durumdan hiç hoşnut değiller. Endişelenmemeye çalışın. Neşenizi kaybetmeyin. Babanız ve ben, sizi çok öpüyoruz.”

“Eğer İngiltere savaş ilan ederse,” dedi Lotte, gözlerinden yaşlar süzülerek, “belki annem artık mektup yazamayacak ve Rudi’yle bir başıma kalacağım. Lütfen Tilly. Zavallı kardeşim için Hanno’yu kurtarmalıyız.”

Evet, bu şart, diye düşündü Tilly, böylesi bir zamanda birbirinden ayrılmak zorunda kalan Lotte ve ailesi için inanılmaz derecede üzülerdi. Birbirlerini çok özölüyorlardı ve hepsi de güçlü kalmaya çalışıyordu.

Ya o yaşlı kulübede öylece yatıp beni bekleyen sevgili Bonnyciğim ne olacak? Tüm hayvanlar yiyecek, su ve arkadaşlık için onlara muhtaçtı.

Derken aklına bir fikir geldi. “Lotte, sen tahliye olmayacaksın, değil mi? Neden sen bakmıyorsun hayvanlara?”

“Ah hayır, ben yapamam. Üzgünüm ama evin dışında bir şey yapacak kadar vaktim kalmıyor. Bugünlerde artık daha da fazla çalışmam gerekiyor.” Lotte kocaman kahverengi gözleriyle Tilly’ye baktı ve “Arkadaşın Rosy bakamaz mı? O da mı gidiyor?”

Tilly başını iki yana salladı. “Gitmiyor galiba. Ona da sorarım tabii ama tüm o hayvanlara bakıp kafesleri temizleyip hepsine her gün yemek getirebileceğini sanmıyorum açıkçası. Bu çok büyük bir sorumluluk.”

Zaten Rosy’dan hayvanat bahçesine bakmasını nasıl isteyebilirim ki, bu onun benimle birlikte tahliye edilmesi için uğraşmayı bıraktığım anlamına gelir, diye düşündü içinden.

“Gitmem gerekiyor,” dedi Lotte. “Lütfen bir çare bul, Tilly. Sen hep bir çözüm bulursun.”

Birlikte merdivenleri indiler ve Tilly Lotte’yi kapıdan yolcu etti.

Annesi ay saati için masayı kurmaya mutfağa çağırdı onu. Babası eve gelip başbakanın henüz savaş ilan etmemiş olması üzerine bir şeyler geveledi.

Annesi yine kapı kacakla gürültü çıkardı ve beklemekten bıkip usandığını söyledi. Neden bir karar alamıyorlardı ki? “Kumaşıdaki kız Bayan Benson’a, Hitler pes etmiş olmalı, kaç gündür karartma perdesi satmadık, demiş.” Tilly’nin annesi babasına ürkek bir bakış attı. “Posta kutularını boyuyorlarmış ve tekrar renk değiştirirlerse gaz olduğu anlaşılıyormuş.”

“İyi de ya posta kutusunun yakınlarında değilsen?” diye sordu Tilly.

“Tanrı aşkına!” diye patladı babası ve ikisi de bir anda konuşmayı kesti. Babası çok sık bağıran biri değildi, sadece çok öfkelenirse bağırırdı.

“O ahmak kadının söylediklerini ciddiye almayın demedim mi size ya? Hitler’in pes ettiği falan yok, anlıyorsunuzuz? Başbakan bugün yarın ilan edecek savaş. Daha fazla erteleyemez.”

Tilly başını öne sallayıp fal taşı gibi açtığı gözleriyle babasına baktı. Belki de savaş çoktan başlamıştı da annesi daha fazla üzölmesin diye babası onlardan saklıyordu.

Tilly sofrada ağızına pek bir şey koymadı; olası gaz saldırısı, hayvan sığınağına tedarik edilecek yiyecek ve tahliye edileceği düşünceleri aklını başından alıyordu. Nereye gönderilirse gönderilsin, gideceği yerden nefret edeceğinden emindi, çünkü yanında Rosy ve Bonny olmayacaktı.

Hissettiklerim Rosy'ninkilerden farksız, ben de tüm arkadaşlarımı kaybediyorum, diye düşündü, yağlı ekmek lokması neredeyse boğazına kaçacaktı. Üstelik o kadar üzgündü ki Bonny'ye bu defa pastırma ayırmayı da unutmuştu.

Çay sonrası salonda oturdular. Tilly kitabını okumaya çabaladı ama dikkatini bir türlü toplayamıyordu. Cam açıktı ve dışarıda bir süredir aralıksız yağmur yağıyordu.

Hava gitgide kararıyordu ve Ted Bow'un "Karartma vakti yaklaştı. Araba farlarını söndür," diye bağırdığını duyular.

Sonra arabanın sürücüsü "Merak etme dostum, Almanlar şimdi yola çıksa on dakikadan önce gelemezler, ben de zaten o zamana kadar çoktan evde olurum," diye karşılık verdi.

"Uyanık şeytan," dedi babası ve pencereyi kapatıp karartma perdesini çekti.

Tilly dünyayla irtibatı kesilmiş salonda boğulduğunu hissetti. Dışarının serin, akşam havasını özlüyordu. Baş ağrımaya ve kitabındaki sözcükler gözlerinin önünde dans etmeye başladı. Emin olduğu tek şey şuydu: Eğer savaş buysa, çok ama çok sıkıcı bir şeydi.

Sonra dışarıdan patlama sesi gibi bir ses duyuldu ve tüm camlar titredi.

Annesinin "Bombardıman başladı," diye bağırmasıyla, Tilly birden ayağa kalktı. Annesi Tilly'nin elinden tuttu ve "Çabuk aşağı, sığınağa, hemen!" dedi.

“Durun,” dedi babası ve kalın perdeyi sıyrıp dışarı baktı. “Sadece fırtına. Önceden duyurmuşlardı zaten havanın böyle olacağını.”

“Kapat hemen o perdeyi!” dedi sokaktan bir ses.

Ted Bow’du bu yine. Şimşek çaktığı anda Tilly onu bir saniyeliğine de olsa seçebildi, metal miğferini iyice göz hizasına indirmişti.

Tıpkı suratsız adam, diye düşündü.

Birbirlerine bakarak salonda oturdular, annesinin yüzü dehşet içindeydi, babası eliyle tekrar tekrar saçlarını taradı; öfke ve endişeden iyice gerilmişti.

Savaş başladığında işte böyle olacak, dedi Tilly için-den. Yetişkinler korkup emirler yağdıracak, hayvanlar yalnız başlarına kalacak, insanlar yeraltındaki havasız sığınaklara balık istifi sığılacak.

O yüzden Tilly o akşam boyunca nefes tutma egzersizleri yapıp sabah Rosy’ye ne söyleyeceğini düşündü.

Savaş!

3 Eylül 1939, Pazar

Pazar sabahı, gece boyunca devam eden korkunç fırtına sonrası hava açık ve parlaktı. Tilly yatak odasındaki karrartma perdelerini açıp sokağa baktı. Cadde ağaçlardan kopup sürüklenen yaprak ve dal parçalarıyla doluydu ama güneş pırıl pırıl parlıyordu ve kaldırımlardaki su birikintilerine yanslıyordu.

Kahvaltaya indiğinde babası, “Başbakanın saat on birde konuşması var. Bu sabah evde dur ve annene yardım et, Tilly. Konuşma sırasında herkesin evde olmasını istiyorum,” dedi.

Kim bilir hayvan sığınağına kaçta gidebileceğim, diye

düşündü Tilly ama bu açıklamayı kaçırmaya da niyeti yoktu doğrusu.

Derken kapı çalındı. Gelen Bayan Benson'dı. "İçeri girmeyeyim, hemen dönmem lazım," dedi Alec'inki gibi neşeli bir ses tonuyla. "Alec'ten Tilly'ye bir mesaj getirdim. Özür diliyor. Kim bilir neden..."

Tilly omuz silkti ve annesi "Bacağı nasıl?" diye sordu.

"Kalçasına kadar alçıya aldılar. Doktor iyileşmesi haftalar sürer dedi, tam da savaşın başlayacağı dönemde. Neyse kaçayım ben, Ted Bow dün gece karartma sırasında bizi bir güzel payladı zaten," deyip gitti, Tilly'nin annesi de bulaşıklar için mutfak lavabosunu suyla doldurmaya başladı. Babası bahçeye çıktı ve çok geçmeden, sığınağa son çivileri çakarken sesi duyuldu.

Tilly sonraki birkaç saat boyunca annesine yardım etti, ta ki babası gelip, "Az kaldı açıklamaya," diyene dek.

Annesi ve Tilly sırayla başlarını çevirip saate baktılar. Saat on bire iki vardı. Tek bir söz bile etmeden salona geçtiler ve babası radyoyu açtı.

Radyo konuşmanın on biri çeyrek gece yayınlanacağını bildirince hiç çit çıkarmadan oturup beklediler. Komşuları, tanıdıkları tüm aileler muhtemelen radyoların başında toplanmış savaşın başlamasını bekliyordu.

Sonra Başbakan Chamberlain'in vakur sesi duyuldu radyoda ve Tilly başta anlatılanları takip etmekte zorlandıysa da, hayatında duyup duyabileceği en korkunç sözcükleri duyması çok gecikmedi.

"...Şimdi size şunu söylemeye mecburum ki, bugüne dek verdiğimiz ikazlara hiçbir ılımlı geri dönüş alamadık ve

bunun sonucu olarak da ÷lkemiz Almanya'yla savaşa girmiş bulunmaktadır.”

Tilly tüm bedeninin uyuştuğunu hissetti.

Babası mırıldandı: “İşte başlıyor.”

Bay Chamberlain sözlerini sürdürdü: “*Siz de takdir edersiniz ki, barışın kazanması adına verdiğim uzunca mücadeleden başarısızlıkla ayrılmak yüreğimi hayli burktu...*”

“Ya biz neyiz?” dedi babası. “Senin yüreğin burkulduysa bizim de bir yerlerimiz üç buçuk atıyor herhalde.”

“Wilf!” dedi annesi. “Ne biçim konuşuyorsun öyle!”

Ama Tilly’nin umurunda değildi.

Savaşayız, dedi tekrar kendine. Bu hayatımın en önemli ânı.

Peki ya sevgili Bonny ne olacak?

Başbakan sözlerini noktalayana dek dinlediler: “*Tanrı hepimizi korusun. O hep haklı olanın yanındadır. Şeytan işi şeylerle –kaba kuvvetle, kötü niyetle, adaletsizlikle, baskıyla ve zulümle– mücadele edeceğiz ve bütün kalbimle inanıyorum ki, tüm bunlar karşısında haklı olan üstün gelecektir.*”

Tilly tüm sözcüklerin tam karşılığını bilmiyordu ama Lotte’yle Rudi’nin yaşadıkları yer olan Frankfurt’ta kaba kuvvete ve adaletsizliğe maruz kaldıklarını biliyordu ve onlar güvende olmak için İngiltere’ye gelmişlerdi, peki Naziler İngiltere’yi istila ederse Yahudi çocuklarının başlarına ne gelecekti? Ne olacaktı diğer tüm çocuklara, insanlara ve..

Bu zorlu düşüncelerini bir yere vardıramadan dışarıdan o güne dek duyduğu en kan dondurucu ses geldi ve annesi feryat fğan bağırdı: “Hava saldırısı sireni!”

Tilly bir an bile düşünmeden kapıya koştu, kulpunu kavrayıp kapıyı açtı ve göğre bakarak sokağa çıktı. Anne-siyle babası da peşinden gelmişti. Bir anda sokak komşularla doldu, herkes başını kaldırmış ileriye bakıyordu.

Karşı komşuları küçük Bobby elinde bir oyuncak tüfek ve tabanca, başında bir miğfer ve yüzünde gaz maskesiyle belirip bağırmaya başladı: “Almanlar geliyor! Almanlar geliyor!”

“Bakın! Uçaksavar baraj balonu!” diye bağırdı Bayan Benson.

Tilly devasa boyutlardaki, gümüş rengi şişkin uzun balonun usulca göğre yükselişini izledi; kriket sahası boyutlarında, demişti babası balon için.

“Bu, bombardıman uçaklarını engelleyecektir,” diye bağırdı biri.

“Yok canım, biraz oyalar o kadar,” diye ona karşılık verdi biri.

“Niye birileri sadece Hitler’i gırtlaklamıyor ki?” diye homurdandı başka biri.

“Ben diri diri gömülmektense,” dedi Bayan Benson “bir çırpıda ölmeyi yeğlerdim.”

Başlığı kafasında sallanan Ted Bow oflaya poflaya gelip düdüğünü öttürdü ve “Herkes derhal sığınaklara! Hadi bakalım. Sallanmayın!” diye bağırdı.

Bir polis bisikletiyle yanlarından hızlıca geçip onlara seslendi: “Siper alın! Siper alın!”

İnsanlar birdenbire bağıışıp çocuklarını kaptıkları gibi harekete geçtiler.

Tilly'nin annesi arkasını dönüp eve koşmaya başlamıştı ki babası bir eliyle annesini kolundan kavrayıp diğeriyle de Tilly'nin elinden tutup, "Koşmayın! Komşularımızın bizim aşırı telaşlandığımızı sanmalarını istemeyiz," dedi. Ardından Bayan Benson'ı da çağırdı.

Tilly'nin dizleri korkudan zangır zangır titriyordu, tek istediği kendini sığınağa atıp hayatının kalanını orada geçirmekti. Peki sirenleri duyduğunda Bonny ne hissedecekti? Ses durmak bilmiyor, kafasının her yerine nüfuz ediyordu. Üstlerine bomba yağmasına ne kadar kalmıştı?

Herkes sığınaktaki ahşap banklardaki yerini alınca, babası kapıyı kapatıp yuvasına kalın bir ağaç parçası sürerek sabitledi. Tilly ve annesi birbirlerine sarılıp Bayan Benson da elleriyle kulaklarını tıkarken sirenler susmak bilmedi. Yerde dün gece yağın yağmurdan kalan su birikintilerini görünce, Tilly kanının donduğunu hissetti. Babası bir yağ lambası yakmıştı, Tilly ısınmak için camın ardında titreşmekte olan aleve dikti gözlerini.

Sonra birden sirenler sustu ve yerini *Her Şey Yolunda* anlamına gelen daha sakin, yeni bir tona bıraktı.

Babası, "İddiasına varım yanlış alarmdı. Gösteriş bu dalası Ted Bow'un işidir kesin," diye mırıldandı.

"Tanrı'ya şükür," diye iç çekti annesi, elinin tersiyle alnını silerek.

Babası kapının kilit sistemine taktığı ağaç parçasını çıkarınca Tilly hemen ayaklandı, dışarı çıkmak için sa-

bırsızlanıyordu. Ama Bayan Benson'la göz göze geldi ve "Alec ne olacak?" diye sordu.

"Merak etme güzelim," dedi Bayan Benson en neşeli sesiyle. "Hastanede güvende. Orayı bombalamazlar herhalde, değil mi?"

Tilly yukarıdan oranın hastane olduğunu nasıl seçeceklerini bilmiyordu ama yine de bir şey söylemedi.

Herkes sığınaktan çıktı, annesi çay yapmaya gitti. Tilly gidip Bonny'yi görme umudunu tam kaybediyordu ki nihayet lokmalarını güçbela yuttuğu öğle yemeği sonrasında, annesini temiz hava almak için çıkmasına izin vermesi için ikna edebildi.

"Sadece birkaç saatliğine, ona göre," dedi annesi, elindeki tencereleri tıpkı Hitler'in kafasına vurur gibi bam güm lavabo tezgâhına çarparken. "Ayrıca evin yakınında ol, sirenler her an tekrar çalabilir. Artık savaştayız, biliyorsun."

Sanki hatırlatılmasına gerek var da, diye düşündü Tilly, bisikletini kapıp veterinerlere doğru yollara dökülmüş insan kalabalığına yönelerek. Birisi hemen hemen bir kilometre kuyruk var diye sızlanıyordu.

Londra'daki tüm hayvanlar toplanıp katlediliyordu.

Ama şimdi öncelikli işi Rosy'yle konuşup ona hayvan sığınağıyla sen ilgilenebilir misin, diye sormaktı ve bundan ödü kopuyordu.

Tilly İdareyi Ele Alıyor

3 Eylül 1939, Pazar öğleden sonra

Tilly kulübeye vardığında, Sidney'nin Miles'a bağırdığını duydu: "Önümüzdeki hafta buradalar, var mısın iddiaya?"

"Öff, saçmalama!" diye karşılık verdi Miles. "Donanmamız Almanlara Manş Denizi'nde soluk aldırılmaz diyor babam."

Tuhaftır, Mary'yle Pam görünürde yoktu, aynı şekilde Horace da. Rudi Hanno'ya Almanca bir şeyler fısıldıyordu.

Tilly kulübeye girdi ve Rosy'yi kucağında Dorothy'yle buldu, kurumuş gözyaşları yanaklarında yol yol iz yapmıştı.

“Bu sabah Megan’la bugüne kadarki en korkunç kavgamızı ettik,” dedi Rosy, Tilly Bonny’yi salıp kucağına alırken. “Kahvaltı sonrası resmen karşılıklı bağıştık. Megan’la tam anlamıyla savaşıyoruz çünkü seninle tahliye edilmeme izin vermiyor. Ne kadar korkunç bir insan, inanamıyorum gerçekten!”

“Korkarım kötü haberler bununla da bitmiyor,” dedi Tilly ve Rosy’ye Alec’in bacağı kırıldığını anlattı.

“Desene buraya bakacak kimse kalmadı,” dedi Rosy ve Dorothy’ye doğru eğilip kedinin gözleriyle ağzının etrafındaki tüylerini düzeltti.

“Diyorum ki...” dedi Tilly, “Acaba... Sen... Sen mi bak-san.”

Ama bunu der demez kendini çok acımasız hissetti Tilly. Rosy anında ona döndü, yüzünde aşırı korkmuş bir ifade vardı.

“Ben mi? Ben tüm işleri tek başıma nasıl yaparım?” Sesi titrekti ve yeşil gözleri yaşlarla dolmuştu. “Ya Boxer kaçıp bacağımı kaparsa ya da Mary’nin tavşanı yüzümü tırmıklarsa... Hem sonra yemek işi ne olacak? Papağanın yemini nereden bulacağım? Ayrıca kaplumbağalar kış uykusuna yattığında ne yapacağım hakkında da en ufak bir fikrim yok...”

“Yok, tabii haklısın. Sorun değil Rosy, seni anlıyorum, gerçekten.”

Tilly bunu hiç sormamış olmayı diledi. İkisi yan yana sessizce uzun bir süre öylece oturdular.

Sonra Rosy söze girişti, “Savaş boyunca Megan’la vakit geçireceğim fikrine tahammül edemiyorum. Off

Tilly, Bonny'yle Dorothy'yi yanımıza alıp kaçsak mı? En azından *onları* kurtarmış oluruz. Ufak hayvanları da doğaya bırakırız. Çimlerde otlanırlar, olmaz mı? Yuva falan yaparlar...”

“...tilkilerden saklanmak için. Açıkçası ben de aynı şeyi düşünüyordum. Onları serbest bırakıp hayatta kalabilmeleri için bir fırsat vermek.”

Bu düşünceyi hazmetmeye çalışırlarken ikisi yine sessizce oturdular, sonra Tilly, “Kaçtık diyelim, nereye gideriz?” diye sordu.

“Şey mi yapsak...” diye başladı Rosy, “...Sophia'ya sorsak, teyzesinin kırsaldaki evinin yakınlarında hayvanlarımızla birlikte kalabileceğimiz bir yer biliyor mu diye? Belki ahırda samanların üstünde yatabileceğimiz bir yer bulur ve biz de karın tokluğuna çiftçiye yardım eder, tavukların yemlerini veririz...”

“Ve yumurtaları toplarız. Off, ne harika bir fikir bu Rosy! Bunu yapmalıyız. Sophia buralarda olmalı, çünkü Horace yerinde yok. Ama gelir gelmez...”

“Sophia gitti,” dedi Miles kulübeye gelerek. Elinde bir kâğıt parçası tutuyordu. “Ardında bu notu bırakmış.”

Miles notu Tilly'ye uzattı, Tilly de sesli okudu.

Sevgili Kobralar,

Umarım hepiniz iyisinizdir. Size güzel bir haberim var: Kırsaldaki evine Horace'ı alması için Edith Teyzemi ikna etmeyi başardım. Sonra babam geldi ve annemle benim zaten yarın sabah Edith Teyzemin evine tahliye edileceğimizi söyledi. Ben de Horace'ı bu korkunç yolculuğa hazır-

lamak için gelip aldım. Aracın arkasında yol boyunca çok huysuzlanacak eminim.

Hepinize çok teşekkür ediyorum, özellikle de sana Tilly, Horace'a ve bana göstermiş olduğun nezaket için. Umarım hepiniz hayvanlarınıza güvenli evler bulabilirsiniz.

Bol şans!

Sevgilerimle,

Sophia Highcliffe-Barnes

"Ne hain ama," dedi Miles. "Onu Londra Kalesi'ne kapatıp kellesini vurmali."

Ama bu durum pek de umurunda değil gibiydi, dışarı çıktı ve Sidney'le Rudi'yi avcı uçağı oyunu oynamaya çağırdı.

Tilly Rudi'nin, "*Ja, komm hier, Hanno,*" dediğini duydu.

Sidney de kulağa iyi gelen bir Almanca aksanla yanıt verdi: "*Ja, gut, braver hund.*"

"Neyse, en azından bir hayvanın daha sorumluluğundan kurtulmuş olduk," dedi Tilly iç çekerek. "Gidecek böyle güzel bir yerinin olması ne kadar iyi, değil mi?"

Rosy başını salladı ve kızlar hayvanlarıyla birlikte dışarı çıktılar.

Miles yanlarına geldi, nefeslenmek için öne eğilince, Tilly "Tahliye olduğunda Domino'yu ne yapacaksın?" diye sordu.

"Delikli özel bir kutu hazırlayacağım ona. Çantamın dibine oturacak bir şey. Yanımda götürüyorum onu. Partnerim mankafa Steven Fuller'a da söyledim, beni ele

verirse onun kulaklarını keseceğim.” Miles izci bıçağını sağa sola salladı.

“Bıçağını da götüreceksin?”

“Tabii ki. Almanlar ülkeyi istila ederse erkek izcilerin bıçağa ihtiyacı olacağını söylüyor liderimiz. Umarım bir çiftçinin yanına falan düşerim de bana ateş etmeyi öğretir.”

“Bu bana da uyardı, dostum!” dedi Neville. “Yarın sabah hepimiz yollara düşüyoruz, istikamet neresi, kim bilir!”

Zaman geçmiş, akşam saatleri yaklaşmıştı ama hâlâ kimsenin eve gidesi yoktu. Eğer çay saatini kaçırırsa, bombalar yağdığı sırada tek başına olursa, başının belaya gireceğini biliyordu Tilly. Gelgelelim artık savaş başlamıştı ve henüz sorunlarının hiçbirine çözüm bulamamışlardı.

Güneş gökyüzünü kırmızıya boyayarak batıyordu, Tilly etrafındaki her şeyin çok hızlı değişmeye başladığını hissediyordu. Sokaklar, gökyüzü, hatta evi bile güvenli ve tanıdık bir yer olmaktan çıkıp artık korktuğu bir yere dönüşmüştü.

Ama onu en çok düşündüren iki soru, hayvanları nasıl kurtaracağı ve Rosy’nin kendisiyle beraber tahliye edilmesini nasıl sağlayacağıydı.

Yapabileceğimiz bir şeyler mutlaka olmalı, diye düşündü umutsuzca. Mutlaka olmalıydı.

Akşamın uzun gölgeleri arkalarındaki ağaçları karanlıkla kaplarken hep birlikte kulübenin önündeki çimlere

otururdular ve serin hava tenlerine usul usul işlemeye başladı. Hayvanlar çocukların arasında mekik dokuyordu, bir tek Rosy aralarında değildi çünkü Tinkerbelle'in mezarının başına gitmişti.

Eğer bu gece kaçacaksak, belki de bu onu son görüşü olacak, diye düşündü Tilly. Sophia'dan yardım isteyemediklerine göre, çiftçilerin merhametlerine kalmışlardı.

Güneşin son ışıkları da solduğunda arkalarından bir ses duyuldu. Elindeki koca sopayı çalılıklara vura vura Conor çıkageldi.

"Boxer'ı almaya geldim. Abilerimle gidiyoruz buradan, İskoçya'da patates toplama işinde çalışacağız. Bir kamyon ayarladık. Bu gece yola çıkıyoruz," dedi Conor kulübeye girerken. Birkaç dakika sonra elinde zincirini çekiştiren Boxer'la kulübeden çıktı.

"Peki, iyi şanslar o halde," dedi Tilly, o kocaman korkunç köpeğin gittiğine pek de üzüldüğü söylenemezdi doğrusu. Düşünülmesi gereken şeylerden bir kalemin daha eksilmesi demekti bu sonuçta.

"Çok teşekkürler Tilly," diye mırıldandı Conor, sonra öne eğildi ve Tilly'nin yanağına onu şaşırtan yumuşak bir öpücük kondurdu.

Miles ve Sidney ıslık çaldılar, Conor çalılıkların arasına dalarken Tilly'nin yanakları kıpkırmızı oldu.

"Eve dönme vakti Tilly," dedi Rosy. "Başka bir çaremiz kalmadı sanırım?"

Ama Conor'ın gidişini seyredip aldığı öpücüğü düşünürken, Tilly'nin kafasında bambaşka bir fikir filizlendi.

Conor ondan hoşlanıyor gibiydi, Tilly'ye Alec'ten hoşlanıyordu, ama Alec de Sophia'dan hoşlanıyordu. Sophia ne demişti peki? Edith Teyze hayvanları seviyordu ve hatta hayvanları koruyan bir kuruluşun üyesiydi. Öyleyse...

"Bir planım var galiba," dedi Tilly, arkadaşlarına dönüp.

"Biliyordum! Sen dünyanın en iyi liderisin!" diye bağırdı Rosy, yüzü adeta aydınlanmıştı. "Hadi, anlat çabuk, sabırsızlanıyorum."

"Hımm, yani işe yarayacak bir plan mı emin değilim," diye devam etti Tilly. "Ama sanırım bu gece Sophia'nın evine gidip bir şekilde içeri girmeliyiz, sana ihtiyacım olabilir Sid..."

Sid başını ciddiyle öne salladı.

"Sophia'nın teyzesi Edith'i bulmamız gerek. Hatırlayın, Sophia bu hafta sonu teyzesinin onlarda kalacağını söylemişti."

"Neden Edith Teyze peki?" diye sordu Miles.

"Aa, ben anladım. Harika fikir!" dedi Rosy.

"Ben anlamadım açıkçası," diye mırıldandı Neville.

"Bir dinleyin!" diye neredeyse bağırdı Tilly. "Edith Teyze'yi bulup ondan *bizim* hayvanlarımızı da yanında götürmesini rica edeceğiz. Hepsine yetecek kadar yeri var belli ki ve Horace'ın hayatını kurtarmak istediğine göre bence o da tıpkı bizim gibi çok iyi kaplı bir hayvansever. Sophia'nın Horace'ı saklayabileceği güvenli bir yerinin olması ve bizim Londra'daki hayvanlarımızın böyle bir tehlikeyle burun buruna kalması çok adaletsizce. Var mısınız bu planı uygulamaya?"

Herkes keyiflenip *Isamam Navyah* diye bağırdı ama sonra Rosy berrak bir sesle araya girdi, “Hepsi iyi hoş da, oraya nasıl gideceğiz? Donald her hafta evlerine sipariş götürüyor ve çok uzakta oturuyorlar. Tatildayken ben de gitmişim bir kez Donald’la. Bisikletle gidilmez, tüm gece boyunca pedal çevirmemiz gerekir,” dedi.

“Ben zaten gelemem,” dedi Neville. “Annemin bebeğe bakmasına yardım etmem lazım, Pam de henüz çok küçük, pek bir işinize yaramaz. Ama Sid bir yolunu bulup götürür seni. Len’e sorabilirsin Sid, ne dersin?”

Sidney başını salladı. “Mangır var mı kimsede?”

Herkes cebini yokladı. Miles cebinden çıkan bir şilinle altı peniyi Sidney’ye uzattı.

“Bu yetmez,” dedi Neville. “Len sizi meyve kamyonu-
tiyle götürür ama hiç yoktan yarım dolar para ister. Bir şilin daha çıkmaz mı kimseden?”

Herkes başını iki yana salladı ama Rudi parlak bir bozuk para uzattı. Bir şilindi bu. Şimdi ellerinde Len’e verebilecekleri iki şilin ve altı peni vardı.

Yani yarım dolar, dedi Tilly içinden.

Sidney keyiflendi ve hemen kaptı parayı. “*Ja*, Rudi. *Danke*, dostum.”

Rudi başını nazikçe salladı.

Sidney gülümsedi ve başını sallayarak karşılık verdi, birden Rudi’nin yüzü Tilly’nin daha önce hiç görmediği bir tebessümle aydınlandı. İkisi de başıyla birbirine karşılıklı selam verip durdular, ta ki Sidney gülmekten yerlere yatana kadar.

Tilly, Rosy, Sidney, Miles ve Rudi Sophialara hep birlikte gitmek üzere sözleşti. Hepsi hayvanlarını çabucak yerlerine bırakıp bisikletlerine bindiler, Sid bisikletinin pedalını ayakta güçlükle çevirirken Rudi seleye oturdu.

Karanlıkta, etrafı az da olsa aydınlatan gökteki cılız ışışın sahibi incecik ayın eşliğinde, Neville'in peşi sıra pedal çevirdi Tilly. Bir şekilde Edith Teyze'nin hayvanları kabul etmesini sağlamalıyım. Hayvan sığınağını kurtarmak için bu son şansımız, diye düşündü içinden.

Fabrikalar bölgesine vardılar, tam kanala doğru dönüyorlardı ki Tilly sokakların ve evlerin ne kadar karanlık olduğunu gördü, görünürde tek bir ışık bile yoktu. Karartma esnasında her yer oldukça yabancı ve tuhaf görünüyordu, kaybolmaları işten bile değildi.

Köprüden geçip caddeye vardıklarında, Miles onlara seslendi, "Lamba direklerine  arpmayın. Beyaz çizgilere dikkat edin."

Tilly ağaçlarla lamba direklerinin etraflarına çekilmiş kalın beyaz çizgileri ve hatta posta kutularını bile karanlıkta seçebiliyordu. Ne kadar zekice diye düşündü, demek geçen hafta işçiler buna uğraşıyordu. Sürücülere yardımcı olmak için kaldırım taşlarına bile çizgiler çekmişlerdi.

Tilly Miles'ı takip etti ve Scudderların yıkık dökük evlerinin önünde patinaj yaparak durdular. Neville eve girdi, Sidney de Len'i bulmak için avluyu koşarak geçti. Gidişinin üzerinden epey bir süre geçince, Tilly umudunu kaybetmeye başladı.

Tam tüm yolu karanlıkta tek başına bisikletiyle gitmeye karar vermişti ki Sidney tekrar belirdi, önünde avluyu

koşarak geçen kısa kollu giymiş, pantolon askılı tıknaz adamın koşu temposuna ayak uydurmaya çalışıyordu; adamın ağzının kenarından bir sigara sarkıyordu.

“Hadi gelin,” dedi Sidney.

“Bravo sana be Sidney,” dedi Tilly, yolun kenarına park edilmiş kamyonete doğru Len’i takip ederken.

Aracın arkası açıldı ve o kadar yüksekti ki Len’in onları kaldırması gerekti. Damperin tahta zemini topraklı çuvallarla kaplıydı.

“İşimizi görür, değil mi Tilly?”

“Tabii, Sid.”

Motorun sesi duyuldu ve kamyonet usulca yola koyuldu.

“Len karartma vakti hızlı gidemeyeceğini söyledi, ama parayı verince yumuşadı,” dedi Sidney.

“Ne kadar sürer oraya varmamız?” diye sordu Miles. “Annemle babamdan papara yiyeceğim, saat çok geç oluyor.”

“Gün ışığında Donald yirmi dakikada gidiyor ama bu hızda yarım saati geçer,” dedi Rosy.

Dorothy’si yanındaydı, Tilly kedinin miyavlamasını duyabiliyordu.

Keşke Bonny de burada olsaydı diye düşünmeden edemiyordu Tilly. Belki de çok uzunca bir süre göremeyeceği köpeğiyle geçireceği son gece olurdu. Bu düşünce onu öyle üzdü ki resmen hüngür hüngür ağlamanın eşiğine geldi.

Sonra Sidney eline bir elma tutuşturdu. “Len bulduğunuzu yiyebilirsiniz dedi, bu sabahki siparişlerden bir şeyler kalmış.”

Tilly sulu elmadan bir ısırık aldı ve tüm gün ağzına pek de bir şey koymamış olduğunu fark etti. Her birine üç elma düşmüştü, birden kendini çok daha iyi hissetti.

Şehrin dışına çıkıp iki yanlarındaki ağaç dallarının tepelerinde birbirine kavuştuğu yollardan geçtiler. Dışarı o kadar karanlıktı ki burunlarının dibindeki ellerini dahi göremiyorlardı. Sidney ve Miles korkutucu sesler çıkardılar, hatta Rudi bile eşlik etti onlara. Rosy Tilly'nin elini Dorothy'nin sıcak bedeninin üzerine koydu ve kelebekler gergin midesinde kanat çırpırmaya başlayınca Tilly kendini biraz daha iyi hissetti.

“Ne kadar yolumuz kaldı?” diye sordu Miles araç yol-daki bir tümsekte hoplayınca.

Daha Rosy soruya yanıt veremeden kamyonet, frenleri gıcırdayarak durdu.

Karanlık bir yolda olsalar da etrafı ağaçlarla çevrili devasa bir kapının önünde olduklarını seçebiliyorlardı.

“Bahçe yoluna geldik. Buradan sonrasını yürüyeceğiz artık,” dedi Rosy. “Len bizi bekleyecek, değil mi Sid?”

Len inerken onlara yardım etmek için kamyonetin arkasına dolandı, sigarası ağzının kenarında kıpkırmızı parlıyordu.

Sidney onunla alçak sesle konuşmak üzere kamyonet-ten aşağı atladı. Len az ve öz konuşan birine benziyordu.

Sonra Sidney, “Yarım saat bekleyebileceğini söylüyor. Uyar değil mi Tills?”

“Yeter gibi,” dedi Tilly ve Len onu tutup aşağı indirdi.

Herkes indiğinde Rudi cebinden bir fener çıkardı, feneri açık kapının ötesine doğru tutup çakıl yolu aydınlattı.

“Hadi gelin,” dedi Tilly, öne atılıp cesur görünmeye çalışarak.

Ama doğruyu söylemek gerekirse hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

O sırada içinden de şöyle diyordu: Şimdi bu tuhaf eve girip Edith Teyze’ye hayvanları kurtarması için yalvarmaktansa Hitler ve aptal bombalarıyla yüzleşmek çok daha kolay olurdu.

Edith Teyze

3 Eylül 1939, Pazar gecesi

Bahçe yolu hayli uzundu ve evi pek seçemiyorlardı, hele ki evde yanan hiç ışık olmayınca... Ağaçların birinden bir baykuş öttü ama kulübelerinin oradaki baykuşunun aksine, sesi kulaklarına pek de dostane gelmedi. Tilly gerginlikten tir tir titriyordu ve konuşmayı başaramabileceğinden bile emin değildi. Sanki gırtlığı düğüm düğüm olmuştu.

Yol biraz kavislendi ve sonunda evin karanlık biçimi önündeki kocaman avlusuyla birlikte karşılarında belirdi.

“Ön kapıdan giremeyiz,” dedi Tilly.

“Beni takip edin,” dedi Sid, yakalanmamak için eğilip evin yan tarafına doğru yürüyerek.

Herkes hafifçe eğildi, Rudi fenerini söndürdü.

Sidney açık bir kapıdan içeri sızdı, diğerleri de onu takip etti. Kendilerini ardiyeye benzeyen bir odada buldular.

“Neredeler sence?” diye sordu Miles. “Saat sekizi geçti.”

“Akşam yemeği vaktidir bence,” dedi Tilly.

Sidney odanın derinlerine doğru ilerledi ve diğerlerine ılık çaldı. “Bu taraftan! Bir kapı var burada.”

Parmak ucunda o tarafa doğru yürüdüler. Sidney kapı koluna bastırıp kapıyı araladı.

Tedirgin bir adamın sesi duyuldu: “Biraz hızlan, Peters. Bay Highcliffe-Barnes brendisini bekliyor.”

“Özür dilerim, Bay Jameson,” diye yanıtladı onu başka bir ses.

Ayak seslerinin kesilmesini beklerlerken Tilly nefesini tuttu ve öylece dondu kaldı.

Sonra Sidney kapıdan geçti, diğerleri de onu takip etti. Tilly’nin kalbi öyle hızlı atıyordu ki ya durması an meselesiydi ya da biri şu gürültüyü keser misin diyecekti birazdan.

Kendilerini genişçe bir holde buldular, holün tam ortasında üst koridora uzanan kırmızı halıyla kaplı bir merdiven bulunuyordu. Tepelerindeyse tavandan sarkan bir avize vardı, kristalleri birer elmas gibi parıltıyordu.

“Vay canına, şuna bakın!” dedi Sid sesini alçaltmayı unutarak.

“Şşşt!” diye fısıldadı Rosy. “Hangi taraftan, Tilly?”

Tilly etrafa bakındı. İki tarafta da kapalı bir sürü kapı vardı. Hangisini seçmeliydi?

Bir anda tekrar ayak sesleri duyulunca Sidney, “Gelin böyle, merdivenlerin ardına saklanın,” diye fısıldadı.

Hepsi merdivenlerin arkasına sığınıp karanlıkta balık istifi beklediler.

Sonra tedirgin adamın sesi yeniden duyulunca Tilly’nin ödü patladı: “Seni kerata. Orada dur bakalım!”

Olamaz! Sid’i gördüler, diye düşündü Tilly.

Ama Sidney en oyunbaz sesiyle, “Sizi gördüğüme çok sevindim bayım. Buralardan geçiyordum ki arka kapıdan içeri bir farenin girdiğini gördüm ve hanımefendinin evinin güvende olup olmadığına bir bakayım istedim,” deyiverdi hemen.

“Bayımı mayımı geç. Peters yakala, bakalım polisler bu konuda ne düşünecek!”

“Tabii Bay Jameson,” dedi diğer adam.

Tilly Sidney’e arka çıkmak için bulunduğu yerden tam çıkacaktı ki biri, “Dikkat et! Kaçmasına izin verme! Ne bakıyorsun oğlum, kovala şunu!” diye bağırdı.

Patır patır ayak sesleri tüm koridoru geçip gitgide uzaklaştı ve sonunda kesildi.

Miles kıs kıs gülüyordu, öyle ki artık gözlerinden yaş gelmişti. “Ey gidi Sid,” dedi. “Onu asla yakalayamazlar.”

“Şşşt,” diye fısıldadı Tilly. “Başka biri duyabilir bizi. Sid bize biraz zaman kazandırmış oldu ama çok da değil.”

Tam o sırada başka bir kapının açılma sesi geldi ve Sophia’nın “Edith Teyze, yarın Sussex’e araba yolculuğu

kaç saat sürecektir? Horace için endişeleniyorum da,” dediğini duydu Tilly.

Bulduk onu, diye düşündü Tilly, heyecandan ve öfke-den neredeyse ağlayacaktı. Arkasındaki Rosy’nin nefesi kesildi, Miles da Rudi’nin kulağına bir şey fısıldadı.

Bir kadın nispeten pes ama sıcak bir sesle yanıt verdi Sophia’ya. “Birkaç saatimizi alır, umarım arabada sızlanmazsın çocuğum.”

Edith Teyze, diye düşündü Tilly. Üstelik Sophia’nın korkunç annesinininki gibi kibirli gelmiyordu sesi. Ama bundan emin olabilir miydi?

Başını çıkarıp merdivenin kenarından yakındaki açık kapıya bir bakış attı. Rosy onu geri çekip, “Seni göreceklere. Hem ne yapabilirsin ki? Polisin gelmesi an meselesidir,” diye tısladı.

Ama Tilly kararını vermişti.

Hayvanlarımızı kurtarmak için o kadar yol geldik ve milyonlarca engeli aştık, diye düşündü. Şimdi çıkıp yardım dilemeliyim ve ne olursa olsun sızlanmamalıyım. Edith Teyze sızlanan çocuklardan hoşlanmıyor belli.

Rosy’ye ve diğerlerine döndü. Merdivenlerin arkasına kadar ulaşan avize pırıltılarından hepsinin gözleri parlıyordu. Hepsi yere çömelmiş, sanki bu son meseleyi çözmekte ona bütünüyle güvendiklerini anlatmak istemesine gözlerinin içine bakıyorlardı.

“Herkes burada beklesin,” diye fısıldadı. “Tek başıma gideceğim. Sid’e bir şey olmaz. Başının çaresine bakar. Eğer bir şey olursa Len’le birlikte evlerinize dönün. Böy-

lece başı belaya girecek tek kişi ben olurum ve burada olduğunuzu kimse asla bilemez.”

Çocuklar ona bakarken ağızlarını bile açmadılar.

Dizleri zangır zangır titrerken, Tilly ayakta kalıp düşmeden tek başına odaya kadar yürüyebileceğinden emin değildi.

Derken Miles konuştu: “Bu kadar şapşal olma. Biz de geliyoruz, değil mi Kobralar?”

“Tilly bazen çok *ahmaklaşıyorsun*.”

“*Ja, Isamam Navyah.*”

“Ama... Ben... Bence...” diye kekeledi Tilly.

“Hadi düş önümüze,” dedi Rosy, yine o Megan sesiyle.

Tilly birkaç saniye baktı ona, sonra doğruldu, omuzlarını silkti ve “Pekâlâ, hadi halledelim şu işi,” dedi.

Kapıya doğru onu takip ettiler, Tilly kulpuna basıp kapıyı itti.

Kendilerini bir anda şöminede yanan dev bir ateşle muntazaman aydınlanmış bir odada buldular. Oda kocamandı, şöminenin etrafında dizili divanlar ve tekli koltuklar vardı. Şık giyimli iki kadın bir divana oturmuş sigara içiyordu. Tilly kadınlardan birinin Sophia’nın annesi olduğunu hemen anladı. Peki diğeri Edith Teyze miydi acaba? Onu caddede sadece arkadan görmüştü.

Sophia elinde kitapla bir tekli koltuğa kıvrılmıştı. Tilly’yi ve diğerlerini görünce ağzı açık kalakaldı.

Kimsenin konuşmasına fırsat vermeden Tilly söze girişti: “Lütfen... Mümkünse ben...”

Ama Sophia lafını böldü. “Merhaba,” dedi. “Anne or-

manlık alanda karşılaştığımız çocukları hatırlıyorsun, değil mi?”

Tilly Sophia onların tarafında mı yoksa onları ele mi verecek emin değildi, ama Miles emin görünüyordu.

“Seni hain!” diye bağırdı Miles.

“Horace için yaptığımız onca şeyden sonra,” dedi Rosy çenesini kaldırarak. Dorothy miyavladı ve minicik bir homurtu çıkardı.

Sophia’nın annesi ayağa kalkıp zile benzer bir şeye uzanıyor gibiydi.

Tilly’nin yüreği ağzına geldi. Birazdan tutuklanacağız, diye düşündü.

Ama tam o sırada başını hafifçe yana eğmiş kendilerine bakan diğer kadının gözlerinde bir ilgi kırıntısı yakaladı, gözkapakları sanki seni dinliyorum der gibiydi.

Edith Teyze olmalı bu, diye düşündü Tilly; birden ihtiyaç duyduğu tüm kuvvet ve cesaret tekrar doldu içine.

“Lütfen dinleyin.” Gözlerini kendisine bakan kadının gözlerinin içine dikti. “Siz eklem iltihabı olan yaşlı bir keçiye şefkat gösterip bombalardan kurtarma zahmetine girmiş Edith Teyze olmalısınız. Buraya size *bizim* hayvanlarımıza da yer bulabilir misiniz, sormaya geldik. Biliyorum, hepsi sıradan Londra hayvanları ve biz de...” dönüp diğer çocuklara şöyle bir baktı, “biz de sıradan Londra çocuklarıyız ve bunun için size bir şey ödeyemeyiz ama hayvanlarımızı Hitler’in bombalarından kurtarırsanız size ömrümüz boyunca müteşekkiri kalırız.”

“Tanrı aşkına Edith,” dedi Sophia’nın annesi, “zili çalıp Jameson’ı çağırıyorum, gelsin alsın bu... Bu...”

“Sıra dışı çocukları, sanırım aradığın sözcükler bunlar, Marjorie,” dedi Edith Teyze insanın içine nüfuz eden derin bir sesle.

Oh be, diye düşündü Tilly. Oymuş gerçekten de! Ama onların tarafında mıydı acaba?

Sophia’nın annesi birden duraksadı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

“Sana katılıyorum, oldukça sıra dışı oldukları kesin,” diye devam etti Sophia’nın annesi.

Paspal Kobralar grubuna şöyle bir baktı ve en son Tilly’nin pancar gibi kızarmış yüzünde sabitlendi bakışları. Sophia kitabını bırakıp ayağa kalkmıştı, kaşları endişeyle çatılmıştı. Kobraların tarafını mı tutmalıydı yoksa onları aslanlara yem mi etmeliydi?

“Çok da sıra dışı değiliz, sadece hayvansever...” diye söze girişti Tilly ama sözleri holden gelen patırtılar ve ayak sesleriyle bölündü.

Bir adam bağırdı: “Yakala şunu!”

Sidney bir anda odaya daldı, halıda yuvarlanıp en son dizlerinin üzerinde durdu.

“Nasılım ama, Tills?” dedi iki adam odaya girip onu yakaladığı sırada.

“Bırakın beni. Bir şey yapmadım ben!” dedi Sidney, iki adam iki yanında kollarını tutmaya çalışırken.

“Bırakın onu!” diye seslendi Edith Teyze buyurgan bir sesle. “O da bu çocuklarla birlikte galiba.”

Tilly'ye dönüp tek kaşını kaldırdı, Tilly de başını sallayarak karşılık verdi ona.

“Edith, lütfen...” diye söze girişti Sophia'nın annesi yüzünde öfkeli bir ifadeyle.

“Şimdi değil, Marjorie,” dedi Edith Teyze diğer kadının yüzüne bakarak.

Sophia'nın annesi tekrar yerine oturdu ve masadan bir yelpaze alıp kendini hızlı hızlı yellemeye başladı. -

Yüzleri terden sıırılsıklam olmuş iki adam Sidney'yi bıraktılar.

Yırtık pırtık kıyafetlerini sanki özenle dikilmiş kıyafetlermişçesine şöyle bir silkeledi Sidney ve “Teşekkürler ahbab,” dedi. Sonra Edith Teyze'ye döndü ve “Vay canına, hanımefendi, karşı odada ne çok kitabınız var öyle. Kovalamaca oynarken rafta Bay Dickens'ın tüm kitaplarını gördüm galiba.”

Edith Teyze'nin kaşları gözlerinden iyice uzaklaştı, Tilly bir an sanki yüzünden uçup gidecekler sandı.

“Çok okur musun genç adam?”

“Öğretmenim Bayan Cotton bana kitap ödünç verir. *David Copperfield*'ın yarısına geldim neredeyse. Onu gönderdikleri okul nasıl korkunç, değil mi?”

Edith Teyze onu bir dakika boyunca süzdü ve Tilly'ye dönüp, “Sıra dışı çocuklar *değiliz*, dememiş miydin sen?” diye sordu.

Başını çevirip Sophia'yla göz göze geldi ve “Böyle tatlı arkadaşlarla güzel güzel oyunlar mı oynuyordun son günlerde, Sophia?” diye sordu.

“Umarım öyle bir şey yoktur kızım!” diye bağırdı annesi dehşetle.

Ama Sophia Tilly’yi şaşırtarak çenesini havaya kaldırdı ve nispeten titrek bir sesle, “Tilly ve arkadaşları Horace’ın hayatını kurtardı, dolayısıyla benimkini de. Lütfen yardım et onlara Edith Teyze, korkarım annem anlamıyor,” dedi.

“Ne cüretle!” dedi Sophia’nın annesi.

Ama Edith Teyze onu susturdu: “Sophia iyi bir ev sahibi ol ve arkadaşlarına çikolata ikram et bakalım.”

“Öyle bir şey yapmayacaksın!” dedi Sophia’nın annesi adeta tükürük saçarak.

“*Benim yaşadığım yerde hep birlikte rahat bir savaş dönemi geçireceksek şayet, Sophia’nın dediğimi yapıp arkadaşlarına çikolata ikram etmesini isterim, Marjorie.*” Sonra sigarasının külünü kahve sehпасındaki cam kül tablasına fırlattı, sözünü ettiği dev çikolata kutusu da sehpanın hemen altındaydı.

Sophia’nın annesinin kendini hızlı hızlı yellediği, Sophia’nın da pancar gibi kızardığı derin bir sessizlik ânı oldu.

Sonra Edith Teyze “Sophia?” dedi.

Sophia önce annesine ürkek bir bakış attı, sonra kutuyu yerinden alıp çocuklara uzattı. Her biri kutudan birer çikolata alırken, Tilly Sidney’nin bir şekilde kıyafetinin bilek kısmına birden fazla çikolata istiflediğini fark etti.

“Pekâlâ, o zaman,” dedi Edith Teyze, “tüm yaz böyle tatlı çocuklarla oynadığını neden bize anlatmadın, gerçekten bilmiyorum, Sophia.” Ardından Tilly’ye dönüp,

“Gel yanıma çocuğum,” dedi. “Neymiş şu mesele anlat bana, adlarınız ne bakayım sizin?”

Tilly hayvan sığınağını, hayvanlarını neden sakladıklarını, Alec’in bacağını kırışını ve her şeyi anlattı. Rudi’yi, onun düşman olmadığını bile anlattı. Tilly adını söylediğinde Rudi başıyla selam verdi, Edith Teyze de Tilly’nin anlattıklarını başıyla onayladığını belirterek dinledi.

“İşte böyle, lütfen, siz bizim son umudumuzsunuz. Bu sabah çoğumuz tahliye edilecek...”

Tilly tekrar Rosy’ye baktı, Rosy de omuz silkti ve elindeki minik kedi miyavladı. “Hayvanlarımızı açlıktan ölüme terk edemeyiz.”

“Kesinlikle,” dedi Edith Teyze. “Marjorie,” derken Sophia’nın annesine döndü yüzünü. “Bunu daha önce de söyledim, yine söylüyorum, kızın Sophia daha çok kalabalığa karışmalı, yoksa arkadaşlığı ve sadakati nereden öğrenecek? Hitler’i alt etmek istiyorsak beraber hareket etmemiz gerek. Bu çocuklar,” eliyle Kobralar’ı işaret etti, “savaşa girip kazanmak için doğru niteliklere sahip.”

“Doğruyu söylemek gerekirse Edith, zaman zaman ben de çok endişeleniyorum Sophia için...”

“Anne!” diye sesini yükseltti Sophia. “Bunu nasıl söylersin! Sana kaç kez yalvardım bırak beni, civardan Tilly ve Rosy gibi çocuklarla oynamama izin ver diye. Ama senin ... senin burnun öyle havada ki! Ama ben senin gibi değilim ve bu çocuklar da benim en iyi arkadaşlarım, işte bu kadar!”

Tilly’yle göz göze geldi, Tilly başını kararlılıkla salladı ve yaşça kendisinden büyük kız da ona hafifçe gülüm-

sedi. Sidney homurdanırken Miles da kendi kendine Almanca bir şeyler mırıldanan Rudi'ye sıırttı.

“Güzel konuştun, Sophia. Kızının sözlerine kulak ver Marjorie,” dedi Edith Teyze ve Kobralar’a dönüp konuşmaya devam etti: “Tüm hayvanlarınızı alacağım. Yarın sabah yedide hazır olsunlar. Kamyonetle şoförümü gönderip Sussex’e götürteceğim hepsini. Sophia da hepsinin güvenliğinden sorumlu olarak onlara araçta eşlik edecek...” Sophia’ya doğru tek kaşını kaldırdı ve Sophia da başını kararlı bir edayla salladı.

“Senin yaşlarından beri Dilsiz Hayvanlar Derneği üyesiyim, Sophia,” dedi Edith Teyze, “ve bu anlamsız katliamdan olabildiğince çok hayvanı kurtarıp onlara kırsal bölgelerde güvenli yerler temin etmeye çalışıyoruz. Bunu sana diyorum, Marjorie, yalnızca zengin insanların hayvanları da değil kurtardıklarımız.”

Çocuklara öyle sıcak bir gülümseyle baktı ki, Tilly artık ona yüzde yüz güvenebileceğini biliyordu. “Size tüm kalbimizle teşekkür ediyoruz,” dedi. “Yalnızca...” Gerginliği onu bir an hazırlıksız yakaladı.

“Hadi çocuğum, çekinme,” dedi Edith Teyze. “Konuş.”

“Arada size yazıp nasıl olduklarını sorabilir miyiz lütfen?”

“Elbette! Ne harika bir fikir bu! Çok iyi eğitilmiş çocuklarsınız besbelli.” Edith Teyze Sophia’nın annesine küçümser bir bakış attı. Sonra divanda, onun yanında duran dev el çantasını açıp içinden birkaç kart çıkardı. “Hepiniz birer tane alın. Üzerinde adresim ve telefon numaram yazıyor. Bir şeye ihtiyacınız olursa yazmaktan çekinmeyin.”

Bakışı bir an Sidney'nin ince yüzünde takılı kaldı. Sidney gözlerini yere dikti ve ellerini cebine soktu.

Sonra Rosy, "Tanrım! Saate bakın. Gitmemiz lazım! Len daha fazla beklemez ve o zaman evlerimize asla geri dönemeyiz!" dedi telaşla.

Nereye Gidersek Gidelim...

5 Eylül 1939, Pazar gecesiyle salı sabahı arası

Teşekkürler ve hoşça kalın faslı bittikten sonra Kobralar apar topar evden çıkıp avluyu gülüşmeler ve zafer nara-ları atarak geçtiler.

“Sophia karşı durarak ne kadar cesurca davrandı,” dedi Tilly.

“Katılıyorum,” dedi Rosy. “Sidney çikolataları götürünce Sophia’nın annesinin bakışını gördünüz mü?”

“Sadece annem için birkaç tane fazladan almıştım.”

“Tilly için üç kez,” dedi Rosy. “Hayvan sığınağımızı kurtardı.”

Kamyonete doğru yürürlerken üç kez *Isamam Navyah* diye çığlık attılar.

Yeniden karanlık yollara düştüklerinde, Tilly'nin aklına nihayet annesiyle babası geldi, evde oturmuş saate bakıyor, acaba kızları karanlıkta kayıp mı oldu diye düşünüyor olmalıydılar. Saat dokuzu geçiyordu ve ne o ne de Rosy, hatta muhtemelen ne Miles ne de Rudy eve bu kadar geç kalmıştı bugüne dek. Sidney için bir şey söyleyemiyordu, zira Scudderlar bir şekilde başlarının çaresine bakmakta uzmandı.

Len onları Sidney'nin evinin orada bıraktı. Miles dos-doğru eve koşup gözden kayboldu. Rosy, Rudi ve Tilly evlerinin olduğu sokağa birlikte yürüdüler. Birden, karşılarında bir grup yetişkin belirdi ve yolun karşısından Almanca bağırtilar duyuldu. En yüksek sesiyle bağırın Lotte'ydi bu. Tilly'nin annesi, babası, Megan ve Donald da hemen onun arkasındaydı.

Lotte koşa koşa yanlarına gelip Rudi'ye öyle sıkı sarıldı ki Tilly Rudi'nin nefes alamayacağını düşündü.

Sonra Megan Rosy'nin yanına geldi ve gözyaşları içinde, "Benim canım kardeşim!" diye bağırıldı. Hıçkırıklar içinde Rosy'yi sarmalayıp, "Başına kötü bir şey geldi diye öyle korktum ki. Ölüm döşegindeki anneme ne olursa olsun sana kol kanat gereceğime dair söz verdim," dedi.

Donald, Megan'ın kolunu okşuyordu, Rosy de hıçkırarak ağlıyordu.

Tilly daha bir şey diyemeden annesi yakalayıp ona sarıldı ve "Seni kaybettim diye çok korktum," diye fısıldadı kulağına.

Tilly annesinin ceketine gömölüp burnunu çekmeden edemedi, annesi de hıçkırıklarını güçbela zapt ediyordu.

Sonra babası, “Hadi artık, eve dönme vakti. Çocuklar güvende,” dedi.

Herkesin söyleneni onaylaması üzerine Lotte’yle Rudi’yi yanlarına çağırıp eve doğru kol kola yola koyuldular.

Karanlık, ürkütücü sokaklarda yürürlerken Tilly’nin babası yüzünü göğe çevirdi ve, “Savaşta ne yaparsan yap, gökteki yıldızı asla karartamazsın,” dedi.

“Çok haklısın Wilf,” diyerek ona katıldığını belirtti Donald.

Önce Rudi’nin koruyucu ailesine uğradılar, geceyi geçirmesi için Lotte de içeri davet edilince ikisini birden orada bırakıp yollarına devam ettiler.

“Sabah görüşürüz arkadaşlar,” diye fısıldayabildi Tilly ayrılmadan önce onlara. “Saat tam yedide. Hanno’yu kurtaracağız, göreceksiniz.”

Sonraki dönemde Rosy, Donald ve Megan’la da vedalaştıktan sonra Tilly nihayet evine dönmüştü. Sevgili köpeği Bonny yoktu belki ama anne ve babası vardı, peynirli bir tost ve sıcak bir duşun ardından yatağına gömülmüştü nihayet.

Uyuyakaldı ve penceresinin önünde *cik cik* öten bir serçenin sesiyle uyandı. Uzanıp baktığında saatin altı buçuk olduğunu gördü. Babası banyodaydı, tıraş olup ılık çalıyordu. Annesiyse aşağıda mutfaktaydı, ocağı silerken tıkırtılar çıkarıyordu.

Tilly yataktan ok gibi fırlayıp hemen üstünü başını

giydi, parmaklarının ucunda merdivenleri inip ön kapıdan sıvıştı. Bombalar için güzel bir tatbikat diye geçirdi içinden ve bisikletini alıp kanala doğru yola koyuldu.

Rosy onu köprüde bekliyordu.

“Ben de seninle geliyorum,” dedi Rosy, Tilly köprüye vardığında.

“Nereye?” diye sordu Tilly, afallamıştı. Kaçıyor muyuz acaba diye düşündü. Yanına hiçbir şey almamıştı ki.

“Tahliye. Dorothy’yi de götürebiliyorum. Kaçtığımı düşündüğü için Megan dün gece çok üzgündü, sonunda pes etti.”

“Hadi canım sen de!” dedi Tilly heyecandan nefes nefese.

“Hadi gel,” dedi Rosy, “kamyoneti kaçırmayalım.”

Birlikte fabrika bölgesini geçtiler, sabah güneşi daha şimdiden sırtlarını ısıtmıştı. Artık dışarı çıkma izni olmayan Mary, İskoçya yolunu muhtemelen yarılarmış Connor ve bacağı kırık Alec hariç diğer tüm Kobralar çoktan kulübeye gelmişti.

Lotte, Rudi’yle birlikte gelmişti, Rudi’nin kollarında Hanno ve omzunda da borazanı vardı. Birbirlerine Almanca bir şeyler fısıldıyorlardı, Rudi de kafa sallıyordu.

Scudderların çantaları sırtlarındaydı.

“Annemle öpüşüp vedalaştık,” dedi Pam gözyaşları içinde. “Neville bizi tahliye noktasına götürecektir.”

“Bize ardımızdan el sallayacak kimsemiz yok,” dedi Sidney.

Neville ona çenesini kapamasını söyledi.

Ama Tilly'nin kalbi Scudderları öyle düşününce dar-madağın oldu, muhtemelen açtılar ve önlerinde uzanan macerada giyecekleri yeni kıyafetleri bile yoktu.

“Rosy’yle ben gelip el sallarsınız size,” dedi Tilly.

“Tabii ki,” dedi Rosy.

Pam ve Sidney neşeli bir çığlık koyuverdi, Neville bile bundan hoşnut görünüyordu.

Derken bir adam Sophia’yla birlikte kulübenin önündeki çimenlikte belirdi ve “Kamyoneti bu tarafa çektim,” dedi.

Vakur bakışlar ve gözyaşlarıyla, çocuklar hayvanlarını kamyonetin açık kapısına taşıdılar, Sophia da Gine domuzlarını getirdi.

Tilly Bonny’yi kollarında taşıırken yumuşak kulağına onu ne kadar sevdiğini fısıldadı yol boyunca. Gözyaşları yanaklarından süzüldü, Bonny de onları bir bir yaladı, ancak Tilly hayatını kurtarmak için onu göndermek zorunda olduğunu biliyordu.

“Tekrar bir araya geleceğiz, sana söz veriyorum benim canım Bonny Bonbon’um,” diye fısıldadı.

Tilly Bonny’yi kaldırıp adama uzattı, adam da Bonny’yi köşede bir sepete bırakıp ipini kenardaki bir kancaya bağladı. Bonny anında mızımızlanıp tasmaına asıldı, patileriyle hasır sepetin dibini eşeledi.

“Edith Teyze öğleden önce orada olmamızı istiyor, o yüzden hemen yola koyulmamız lazım,” dedi Sophia. “Sizin adınıza çok üzgünüm ama size söz veriyorum tüm hayvanlarınıza çok iyi bakılacak.” Elini uzatıp Tilly’nin kolunu dostça okşadı.

Tilly başını sallayıp ıslak yanaklarını sildi ve kısık sesle “Ne olursa olsun, biz daima Kobralar olarak kalacağız,” dedi.

Sidney yüksek sesle, “Tilly ve hayvan sığınağı için üç kez, eller havaya!” diye bağırdı.

Tüm Kobralar, yüzünde gururlu bir bakışla onlara bakan Sophia dâhil ellerini coşkuyla havaya kaldırıp sevinç çığlıkları attılar.

Tilly yeniden Bonny’ye döndü. Bonny burnunu sepetin kenarına yaslamış, pes etmiş halde oracıkta yatıyordu ve kederli ıslak kahverengi gözleriyle Tilly’ye bakıp sanki “Beni gönderme, lütfen,” diyordu.

Tilly neredeyse kamyonetin içine dalıp minik köpeğini salacaktı ki şoför geldi ve kapıyı kapattı. Sophia onlara el salladı, hoşça kalın dedi ve kamyonetin ön tarafına, şoförün yanına oturdu.

“Hoşça kal, canım Bonny Bonbon’um, hoşça kal, hoşça kal,” diye bağırdı Tilly tekrar tekrar, kamyonet giderken gözyaşları sel olup aktı yanaklarından. “Beni unutma.”

Tilly hüngür hüngür ağlayıp hıçkırıklara boğuldu, Rosy bir elini onun beline doladı ve başını arkadaşının omzuna yasladı.

Kamyonet engebeli arazide sarsıla sarsıla uzaklaşarak yola varıp gözden kaybolana dek öylece dikildiler orada.

Neville “Biz de gitsek iyi olur,” dedi.

Scudderlar çantalarını aldı. Tilly’nin hıçkırıkları dinmişti, Rosy onun bisikletine binmesine yardım etti.

Tarlakuşları mısır tarlalarının tepelerinde ve pırıl pırıl gökyüzünde süzülürken, Kobralar o tarlalar arasında

bir kez daha kanala doğru pedal çevirdiler. Sokaklarındaki evlerin çatıları üzerinde tam dört uçaksavar baraj balonu saydılar. Artık Alman bombardımanı sadece bir ihtimal değildi.

Ama Rosy ve ben birlikte olacağız, diye hatırlattı kendine Tilly. Üzüntüden canı acısa da en azından Bonny güvendeydi. İyi ki ben de gidiyorum buradan, Bonny ve ben evimizi birlikte özleyeceğiz, dedi içinden.

Önce Scudderların evine gidip bisikletleri bahçeye bıraktılar. Sonra tüm çocukların kendi sınıflarının bulunduğu yerde toplandığı Canal Street Okulu'na döndüler. Bir öğretmen düdüğünü üç kez öttürdü ve uzun kuyruk yürümeye başladı.

“Hoşça kal Neville, hoşça kal Sidney, hoşça kal Pam!” diye bağırdı Tilly. Sidney arkasını dönüp onlara oyunbaz bir şekilde sırtıttı.

“İyi şanslar!” diye bağırdı Rosy ve gittiler.

Miles ortadan kaybolmuştu ama Lotte ve Rudi Scudderları uğurlamaya onlarla birlikte gelmişti.

“Sana çok teşekkür ederiz,” dedi Lotte, Rudi'nin elinden tutarak. İkisi de koca kahverengi gözlerini Tilly'ye dikmişti. “Bizim için hep iyi bir arkadaş oldun, Rudi'ye yarın otobüste de göz kulak ol lütfen.”

Tilly başıyla onayladı ve evlerine dağıldılar.

Tilly günün kalanını annesine yardım ederek ve eşyalarını toplayarak geçirdi. Ne zaman Bonny aklına gelse yaptığı her şeyi bırakıp gözyaşını silmek zorunda kaldı.

Sonra salı sabahı geldi çattı. Otobüste Rosy ve Dorothy'yle yan yanalardı, Rudi'yse hemen önlerindeki koltuktaaydı. Annesi gözyaşları içinde, son dakikada Tilly'nin eline kocaman bir sandviç paketi tutuşturmuştu. Tilly daha şimdiden evini özlüyordu. Ailesini kim bilir bir daha ne zaman görebilecekti? Bombalar altında kalırlarsa ne olacaktı? Ama annesini daha fazla üzmemek istemediğinden zor da olsa gülümseyip, "Hoşça kal! En kısa zamanda sana yazarım," dedi.

Otobüs yola koyuldu, tüm çocuklar camlardan hararetle el salladılar. Birkaç dakika içinde aileleri, okulları ve büyüyüp avuçlarının içi gibi bildikleri Londra sokakları arkalarında kaldı. Onları bir daha ne zaman görebileceklerdi?

Rosy Tilly'nin elinden tuttu, Dorothy'yi aralarına adlılar. Tilly kedinin her nefes alıp verişinde kabarıp sönen minik bedenini hissedebiliyordu.

"Nereye gidiyoruz kim bilir," dedi Rosy camdan dışarıyı seyredereklerken.

"Nereye gidersek gidelim, Edith Teyze'ye her hafta mektup yazıp Bonny nasıl diye soracağım," dedi Tilly.

Tilly Edith Teyze'nin, cebinde sakladığı adres kartına dokundu, Rosy de başını öne salladı.

Tekerleklerin yolda çıkardığı sesler eşliğinde uykuya dalarken, Tilly'nin son düşündüğü şey şu oldu: Bu savaş ne kadar uzun sürerse sürsün, Bonny daima *benim* köpeğim olarak kalacak.

MIRIAM HALAHMY

Sıcacık Bir Yuva

1939 yılının ağustos ayıdır ve İngiltere savaşın eşiğindedir.

Londra'da çocukları kırsal bölgelere tahliye etme hazırlıkları başlamıştır. On iki yaşındaki Tilly çok sevdiği köpeğini, en iyi arkadaşı Rosy ise biricik kedisini yanında götüremeyeceğini öğrenir. Daha da kötüsü, hayvanlarını, şehrin diğer bütün evcil hayvanlarıyla birlikte veterinerde uyutacaklardır. Bunu kabul etmeyen iki arkadaş harekete geçerler ve hayvanlarını ormandaki bir kulübede saklamaya karar verirler. Öteki çocuklar bunu keşfettiklerinde kendi hayvanlarını da buraya getirirler. Böylece kulübe, acil durum hayvan sığınağına dönüşür.

İkinci Dünya Savaşı sırasında yaşanan gerçek olaylardan esinlenen *Sıcacık Bir Yuva*, tüm güçlüklerle rağmen hayvanların yaşam hakları için mücadele eden cesur çocukların hikâyesi.

roman

YAŞ 11 12 13 +

cancocuk.com

ISBN 978-975-07-4133-5

9 789750 741135